Un conte
ca tine
Caroline
LINDEN

CAROLINE LINDEN
UN CONTE CA TINE
SERIA PARIURI PĂCĂTOASE 2

***An Earl Like You by* Caroline Linden**

Copyright © 2018 P.F. Belsley
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDEN, CAROLINE
Un conte ca tine / Caroline Linden
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 4024 – 6
I. Fuiorea, Doina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
CAROLINE LINDEN
Traducere din limba engleză Doina Fuiorea
LITERA
2019

Pentru toţi cei care s-au simţit simpli, banali şi în niciun fel speciali. Sunteţi extraordinari, unici şi minunaţi.

Prolog

1817

Dacă tatăl lui Hugh Deveraux îl învăţase ceva pe fiul lui, acest lucru fusese cum să facă o impresie bună chiar şi atunci când totul mergea prost.

Din păcate, Hugh nu-şi dăduse seama de acest lucru până când tatăl lui nu murise, moment în care descoperise cât de prost merseseră lucrurile.

Cu siguranţă, nu ar fi trebuit să se întâmple asta. Joshua Deveraux, al şaselea conte de Hastings, păruse binecuvântat de la naştere în toate privinţele. Nicio problemă nu reuşise să-i strice buna dispoziţie ori să-i întunece spiritul vesel şi, prin urmare, familia lui sobră, serioasă îl adora, chiar se minuna de el. Devenise un adevărat epicurian – un contrast izbitor cu tatăl şi bunicul lui, care erau atât de rezervaţi. Ştiuse cum să le vorbească oamenilor, lucru care îi adusese laudele şi admiraţia nobililor şi deopotrivă ale celor aflaţi în poziţii sociale inferioare. Iar dacă strămoşii lui consideraseră o datorie sacră unirea destinului cu o moştenitoare şi consolidarea averii familiei, Joshua insistase să se însoare cu o fată pe care o iubea, extrem de frumoasă şi fermecătoare, dar cu zestre mică. El însă moştenise titlul şi averea considerabilă de pe vremea când era tânăr şi foarte chipeş, probabil fiind considerat cel mai norocos bărbat din Anglia.

Cu siguranţă, Hugh crescuse crezând asta. Spre deosebire de alţi fii, fusese crescut pe genunchiul tatălui şi nu exista nimeni pe care să-l admire mai mult. Şi mama lui era bună şi iubitoare, dar tatăl era inteligent, expansiv, energic şi niciodată furios. Când Hugh, ca orice băiat, venea acasă plin de vânătăi şi făcea tot felul de năzbâtii, mama lui îi făcea reproşuri, înlăcrimată, dar tatăl îl bătea uşor pe spate şi îl lua într-o palpitantă plimbare călare prin tot ţinutul.

„Nu are rost să te superi pentru ce a fost. Capul sus şi

mergi înainte!”, îi spunea el.

Doar când tatăl lui murise descoperise că bunătatea acestuia ascunsese defecte greu de îndreptat. Joshua îşi iubise nespus soţia şi copiii, dar nu le impusese niciodată să facă economie ori să fie cumpătaţi. Îşi crescuse fiul ca să fie stăpânul unei moşii impresionante, dar nu-l îndemnase pe Hugh să verifice atent registrele contabile ale moşiei. Iar în timp ce toată lumea ştia – privindu-l indulgent şi admirativ – că, de fapt, contele era departe de a fi zgârcit, nimeni nu bănuise adevărul până la moartea lui, la vârsta de 58 de ani.

„Criză biliară”, declarase doctorul când contele era pe patul de moarte.

„Vinovăţie”, se gândise Hugh cu înverşunare, două zile mai târziu.

Se dovedise că Joshua fusese diferit de tatăl şi de bunicul lui, atât de grijulii şi de devotaţi. În loc să sporească averea familiei, el o cheltuise *pe toată.* Nimic nu fusese pus deoparte pentru zestrea fiicelor lui, iar partea de moştenire a soţiei era jalnic de mică. Bărbatul nu numai că omisese cei mai elementari paşi pentru păstrarea averii, dar fusese generos cu fiecare pierde-vară aflat la ananghie care îi era prieten, cheltuise extrem de mult pe lucrări de artă, cai, case, pariase şi pierduse şi, în general, irosise una dintre cele mai mari averi din Anglia. Şi nimeni nu avusese nici cea mai mică idee.

— Vestea bună, milord, este că ipotecile sunt destul de rezonabile, adăugă avocatul, cu un aer care putea fi numit doar amară consolare.

Degetele lui Hugh amorţiseră de mult. Fuseseră strânse în pumni, în timp ce, în ultima oră, domnul Sawyer îi prezentase situaţia deplorabilă în care se afla.

— Aşadar, am o moşie mare, dar n-am niciun sfanţ ca să o întreţin.

Domnul Sawyer şovăi.

— Un mod foarte dur de a vedea lucrurile, dar foarte adevărat.

Îşi relaxă mâinile şi le aşeză pe birou. Un birou foarte

frumos, făcut de Chippendale pentru bunicul lui, al cincilea conte. Bunicul lui apreciase mult calitatea. Preţ de câteva secunde, Hugh fu nevoit să respire adânc ca să nu blesteme.

— Cât din moşie este ipotecat?

— Oh, totul! răspunse avocatul. Tatăl dumneavoastră a avut grijă să reînnoiască ipotecile, aşa cum se cuvenea.

— Ceea ce înseamnă că nu pot să vând nimic, spuse Hugh încet.

— Ah, nu, răspunse domnul Sawyer. Bărbatul tăcu o clipă, apoi spuse pe un ton mai optimist: Dar, Excelenţă, sunteţi tânăr, sănătos şi, dacă aş putea să spun aşa, un bărbat chipeş. Sunt nenumărate moştenitoare…

Hugh împinse atât de tare scaunul de lângă birou încât aproape că se răsturnă în spatele lui. Îl prinse în ultima clipă. Făcut tot de Chippendale. Nu-şi putea permite să strice scaunul; putea fi nevoit să-l vândă ca să le hrănească pe mama şi pe surorile lui.

— Cu alte cuvinte, continuă el, trebuie să fac ceea ce n-a făcut tatăl meu – să reduc cheltuielile, să fac economie şi să mă însor cu o fată cu avere.

Domnul Sawyer tuşi uşor.

— Aşa ar fi prudent, domnule.

Hugh îşi flutură mâna în aer.

— Pleacă!

Bărbatul clipi, apoi îşi adună hârtiile.

— Bineînţeles, milord. O să fiu disponibil când veţi…

— Eşti concediat. Nu te mai întoarce.

Avocatul se albi la faţă, dar nu îl contrazise. Hugh clocotea în timp ce bărbatul făcu o plecăciune şi părăsi încăperea. Sawyer trebuia să fi ştiut de mulţi ani că ultimul conte cheltuia mai mult decât îşi putea permite. Evident, nu îl oprise, dar nici nu îl avertizase cumva pe Hugh.

Fu străfulgerat de un gând. Mama lui ştia? Contesa era copleşită de moartea soţului, încă având ochii roşii din cauza plânsetelor zilnice. Hugh se gândi la părinţii lui împreună, la tatăl lui râzând şi tachinând-o pe mama lui, şi îşi dădu seama că acela era ultimul lucru pe care ar fi

trebuit să i-l spună. Oricât de incapabil fusese, răposatul conte îşi adorase soţia şi nu ar fi vrut să o nelinişteascâ.

Ceea ce însemna că acea sarcină fericită îi revenea lui Hugh.

Îi căzură umerii la acel gând. În primul rând, contesa îşi pierduse dragostea vieţii, iar acum el era pe cale să-i răpească siguranţa şi, poate, căminul. Pentru că nu era cu putinţă să susţină toate proprietăţile Hastings cu fondurile care îi fuseseră lăsate. Venitul nu era nici pe departe suficient; nu numai că tatăl lui cheltuise ani întregi, dar nu făcuse nimic ca pământurile să fie productive. Proprietăţile lui erau acoperite cu hectare de pajişti graţioase şi desişuri perfect întreţinute, cu iazuri, temple şi pavilioane. Nicio fermă, o mină sau altceva care să aducă vreun venit.

Când Hugh îl întrebase despre asta, gândindu-se de ce alte proprietăţi nu erau aşa de întinse, Joshua izbucnise în râs.

— Cine vrea să călărească pe câmpuri de grâu? Toate fermele acelea sunt al naibii de urâte. Atât de multe câmpuri pe care nu poţi să le traversezi călare!

Ca un idiot, Hugh acceptase răspunsul şi chiar îl apreciase când, ulterior, făcuse o plimbare revigorantă pe câmpurile larg deschise şi prin păduri.

Evident, toate acelea trebuiau să se schimbe, dar era nevoie de capital şi de timp, două lucruri pe care brusc nu le mai avea.

O bătaie în uşă îl trezi din reverie. Sora lui Edith se strecură înăuntru.

— Ai terminat? întrebă ea. Am văzut că domnul Sawyer a plecat.

El pufni.

— Da, a plecat.

„Şi să-l ia naiba!”

Edith traversă încăperea şi îi atinse mâna.

— A fost plictisitor?

Hugh făcu o grimasă.

— Nu sunt aşa toţi avocaţii?

Ea râse, dar apoi tăcu brusc.

— Îmi doresc ca tata să nu fi murit.

— Ştiu.

Hugh îşi cuprinse sora de umeri şi o sărută pe creştet. Edith era frumoasă şi minionă, ca mama lor, şi mult prea tânără ca să fie împovărată cu aşa ceva. Tatăl lui îşi protejase soţia şi fiicele de orice neplăcere, iar Hugh îşi dorea să facă acelaşi lucru, măcar pentru o vreme.

Desigur, dacă tatăl lor n-ar fi murit, ce s-ar fi ales de ei? Hugh închise ochii, întrucât răspunsul era clar. Moşia ar fi fost din nou ipotecată şi s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Încă cinci sau zece ani, iar Hugh ar fi putut să moştenească o situaţie mult mai disperată decât cea căreia îi făcea faţă acum – şi fără nici cea mai mică avertizare.

— Mama a plâns o oră în faţa portretului tatii, spuse Edith încet. Putem să facem ceva ca să-i distragem atenţia? Să mergem la Rosemere?

Rosemere era moşia din Cornwall. Era liniştită şi perfect idilică, un loc minunat pentru contesă ca să-şi revină din suferinţă. Fusese casa preferată a tatălui lui, pe care contele o reconstruise – cu cheltuieli enorme – şi îi schimbase numele în onoarea soţiei, o dovadă a dragostei imense pentru ea. Dacă femeia putea să fie fericită undeva, acel loc era Rosemere.

Dar costa o avere să întreţină toate acele reşedinţe. Sawyer îi prezentase conturile averii în detaliu, iar cheltuielile erau devastatoare. Hugh îşi dădu seama că cel mai bun lucru era să închidă proprietăţile mari până când reuşea să găsească nişte arendaşi şi să se retragă în casa cel mai uşor de întreţinut.

În mod ironic şi din nefericire, aceea era casa din Londra. Tatălui lui nu-i plăcuse Londra, aşa că reşedinţa Hastings, aproape de St. James’s Square, era mult mai modestă. Fusese închiriată în ultimii câţiva ani, dar acum era liberă. Ar fi fost îngrozitor să se ducă în Londra în plin doliu, dar surorile lui erau suficient de mari pentru a-şi face debutul în societate – asta, presupunând că el putea să-şi permită să se ocupe de asta aşa cum se cuvenea. Dacă Edith şi Henrietta reuşeau să încheie căsătorii decente,

măcar ele puteau fi în siguranţă. Desigur, era vital să mascheze toate urmele sărăciei, fiindcă nu putea să spună familiei cât de rău o duceau.

Existau chiar mai multe motive pentru care Londra putea fi alegerea ideală. Hugh fusese crescut ca un gentleman, fără vreo profesie sau prea multă educaţie în ceva practic. Dar el *era* bun la ceva ce tatăl lui recunoscuse ca fiind foarte aristocratic, ceva ce putea să facă fără a trezi vreo bănuială. Londra era plină de cazinouri şi de bărbaţi care pariau. Dacă tăia cheltuielile cât de mult îi era cu putinţă şi se bucura de norocul modest la mesele de joc, putea să-şi ţină familia pe linia de plutire până când reuşea să se însoare cu o moştenitoare.

Pentru că aceea era singura lui opţiune. Totul era amanetat, iar licitarea pentru fiecare piesă de mobilier şi fiecare portret de pe perete ar fi fost un câştig temporar. Trebuia să găsească o mireasă cât mai bogată, iar cel mai bun loc ca să facă asta…

El o strânse pe Edith puţin mai tare.

— Nu Rosemere. Mă gândeam la Londra.

Capitolul 1

Greenwich, 1819

Elizabeth Cross crescuse ca stăpână a casei.

Mama ei murise când ea avea trei ani, la naşterea fratelui pe care Eliza şi-l dorise din toată inima. La o săptămână după ce murise Susannah Cross, o urmase şi micul băiat, căruia Eliza îi spusese Flopsy. Când crescuse, aflase că numele lui adevărat fusese Frederick, după bunicul ei, dar în clipa în care îi plângea pe Flopsy şi pe mama, îşi dăduse a doua jucărie preferată ca să fie îngropată cu cei doi. Iar de atunci, rămăseseră doar Eliza şi tatăl ei.

Tatăl ei era un bărbat foarte ocupat, dar Eliza era

centrul lumii lui. Voia ca ea să se bucure de tot ce era mai bun şi era hotărât s-o înveţe lucruri importante, pe care le-ar fi deprins de la mama ei.

— Trebuie să fii o adevărată lady, ca mama ta, insista el, chiar dacă doamna Cross fusese doar fiică de baronet şi, prin urmare, nu fusese o lady prin naştere.

Copil fiind, Eliza fusese mereu îngrijorată că eşua, dar, când întreba nerăbdătoare dacă începea să fie o lady, tatăl ei îi răspundea că se descurca de minune, iar el trebuia să-i găsească pe cineva care să o înveţe ceea ce avea nevoie să ştie.

Eliza încercase din răsputeri să înveţe, mai întâi de la guvernantă, apoi de la profesoarele ei de la Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Upton şi, în cele din urmă, de la doamna de companie angajată să o ajute la debutul în societate. Când împlinise 19 ani, era încrezătoare că putea să se descurce de minune cu orice ducesă când venea vorba de servitul ceaiului, aranjarea florilor, planificarea unui meniu sau alegerea celei mai stilate rochii.

Dar era la fel de convinsă că avea să fie întotdeauna considerată o parvenită de înalta societate din Londra, pe care tatăl ei era atât de hotărât să o impresioneze. Edward Cross îşi obţinuse averea considerabilă din afaceri cu cânepă, fier şi plumb, de care marina britanică avea nevoie disperată în timpul războaielor. Nu conta cât de elegant era îmbrăcată sau cât de frumos dansa, fiindcă nimic nu putea să şteargă vreodată faptul că zestrea ei provenea din comerţ. Ea era o moştenitoare – şi chiar una bogată dar nici pe departe o lady.

Ca să atragă o hoardă de pretendenţi aristocraţi, de tipul celor care puteau să o ridice la statutul social pe care îl râvnea tatăl ei, o fată avea nevoie de trei lucruri: frumuseţe, legături cu înalta societate şi bani. Eliza ştia că nu era frumoasă şi că nu avea legături nobile. Şi, într-adevăr, se gândea că, dacă putea avea doar unul dintre acele trei lucruri, cu siguranţă banii erau cei mai buni. Chiar dacă nu avea să se mărite niciodată şi nu participa la nici un singur bal de societate, ea tot avea un cămin sigur, ce

să mănânce şi mijloacele necesare ca să se ocupe de câinele ei.

Pentru ea, câinele era mai important decât casa sau mâncarea. Willy era pui când îl găsise venind spre casa ei de la ţară. Era doar o minge de blăniţă ciufulită, alb cu negru, care se ascundea sub o tufă de forsiţia, dar care ieşise imediat când Eliza îngenunchease şi întinsese mâna. Se arcuise în mâna ei când ea îl mângâiase pe cap. Atunci inima i se topise de iubire. Îl dusese acasă în braţe, gândindu-se la tot felul de nume măreţe pentru el.

Tatăl ei nu fusese prea bucuros să vadă căţelul.

— O corcitură, spusese el când Eliza i-l arătă.

— Este un pui, replicase ea. Şi e atât de dulce!

Codiţa fluturase pe lângă ea ca o bătaie a inimii. Se ghemuise în scobitura braţelor ei de parcă ar fi fost acasă. Eliza îl sărutase pe cap şi zâmbise.

Tatăl ei mormăise:

— Şi dacă vine cineva să-l caute?

— Nu vine nimeni. El mă aştepta pe mine.

Fără să aştepte răspunsul lui, ea ieşise afară şi, până în momentul când se servise cina, căţelul fusese spălat, hrănit şi i se asigurase un coş de dormit pompos în camera Elizei. Existau dezavantaje când erai singur la părinţi, dar şi avantaje, în sensul că Eliza putea avea tot ce îşi dorea. De atunci, nimeni nu mai spusese că trebuia să scape Willy.

Iar Eliza se simţea foarte mulţumită de viaţa ei. Tatăl ei era un bărbat neobosit, mereu plecat fie cu afaceri, fie pentru treburi bărbăteşti. Încă era un bărbat destul de tânăr, în formă şi sănătos, iar Eliza bănuia că avea o amantă, o văduvă care locuia în Portland Place din Londra. Dar lucrul acesta îi permitea să fie liberă să facă ce voia. La fiecare două săptămâni, mergea în Londra la cumpărături şi să ia ceaiul cu cele mai dragi prietene ale ei, Lady Georgiana Lucas şi Sophie Campbell, pe care le cunoscuse pe vremea când erau la şcoala doamnei Upton. Făcea plimbări lungi cu Willy şi mergea la biblioteca din Greenwich. Ajuta la biserică, făcea vizite enoriaşilor cu prietena ei Belinda Reeve, soţia vicarului, şi putea petrece

fericită nenumărate ore umblând de colo-colo prin grădina ei.

Singura mâhnire era faptul că rămânea nemăritată, fără vreun pretendent la orizont. În timp ce ajunsese să accepte în sinea ei că avea să ajungă precum una dintre acele doamne bătrâne bogate care aveau o haită de câini, dar sperând că urma să fie destul de excentrică, tatăl ei nu era nici pe departe atât de împăcat cu perspectiva aceea.

— Credeam că doar doamnele măritate au căţeluşi, îi spuse el la micul dejun.

— Serios?

Willy stătea întins cuminte la picioarele ei. Era un câine care se comporta frumos atât timp cât exista şansa să mănânce ceva gustos. Elizei îi plăcea să-l recompenseze pentru bună purtare. Îi strecură pe furiş o bucată de şuncă.

— Nu m-a întrebat dacă sunt măritată înainte de a-mi sări în braţe şi de a veni cu mine acasă, aşa că mă îndoiesc că ar fi adevărat.

— O lady ar trebui să danseze cu gentlemeni, nu să-i dea unui câine micul ei dejun.

Eliza îşi dădu ochii peste cap şi îi mai întinse lui Willy o bucăţică de şuncă.

— Încă o dovadă că nu sunt o lady.

— Dar ai putea fi. Ar trebui să fii. Bărbatul se încruntă în timp ce mesteca, de parcă se concentra furios asupra rezolvării unei probleme. Dacă tu…

— *Papa!* Ea puse jos ceaşca şi îl privi cu asprime. Încetează!

El mormăi ceva, dar abandonă subiectul. Willy, plin de energie de la şunca primită, sări din nou şi începu să se învârtă pe sub masă.

— Am crezut că ne-am înţeles ca mica fiară să stea în grădină.

— Plouă.

Eliza arătă spre coşul din colţ. Urechile lui Willy se coborâră, iar căţelul îi aruncă o privire tragic de tristă. Ea arătă din nou spre coş şi, în cele din urmă, Willy scoase un oftat şi se furişă spre coşul lui. Îşi aşeză capul pe margine şi

continuă să o supravegheze cu ochi căprui atenţi.

— Câinilor nu le pasă de o ploaie neînsemnată. S-ar duce chiar acum afară dacă i-aş arunca o bucăţică de rinichi dincolo de uşă.

Papa înţepă cu furculiţa o bucată de carne şi îşi arcui sprâncenele. Urechile lui Willy se ridicară.

— *Papa!* Eliza se încruntă. Nu-l tachina!

— Nu îl tachinez. Chiar i-aş arunca-o.

Bărbatul mâncă bucata de rinichi şi lăsă jos furculiţa.

Eliza îi aruncă o privire aspră şi schimbă subiectul.

— Sophie m-a rugat să iau ceaiul cu ea şi cu Georgiana poimâine, spuse ea. Lua periodic ceaiul cu prietenele ei, dar întotdeauna îi amintea tatălui de asta. Iar doamna Reeve ne-a anunţat că îi pare rău că ea şi domnul Reeve nu mai pot lua cina cu noi mâine.

— Veşti bune pe ambele fronturi, spuse bărbatul încântat.

— Doamna Reeve este drăguţă. Eliza observă că ceaşca tatălui ei era aproape goală şi îi mai turnă cafea, adăugând un strop de frişcă, aşa cum îi plăcea lui. Dacă ai putea pur şi simplu să faci o donaţie către biserică, domnul Reeve ar înceta să mai ceară.

Domnul Reeve era vicar şi nu avea maniere atât de delicate ca soţia lui.

— O să-i dau bani când predica lui o să ţină mai puţin de o oră.

— Nu cred că ar fi prea încântat de asta.

— O biserică nu are nevoie de candelabre de aur şi altare de marmură. O să vedem noi cine este mai hotărât ca lucrurile să iasă cum vrea el. Edward Cross goli a doua ceaşcă de cafea. Mă întâlnesc cu Southbridge şi Grenville azi. O să întârzii.

— Să nu pierzi prea mult, răspunse ea.

Eliza ştia că Sir David Southbridge şi Robert Grenville nu erau doar parteneri de afaceri, ci şi de jocuri de noroc. Nu pariau niciodată unul împotriva celuilalt, dar toţi trei erau nişte competitori nemiloşi în afaceri şi la cărţi. Când *papa* ajungea acasă după nopţi petrecute până târziu cu ei,

de obicei după ce băuse prea mult, îi povestea cum Grenville paria mii de lire la mesele de joc sau despre nervii de oţel ai lui Southbridge, care îşi risca acţiunile companiei de comerţ pe un cal.

— Să pierd! Tatăl ei o privi ofensat. Nu o să accept să mă comande o fată care slugăreşte cu trup şi suflet o corcitură zdrenţăroasă.

— Acum, *papa,* protestă ea, să ştii că arăţi mult mai puţin zdrenţăros de când l-ai lăsat pe Jackson să-ţi tundă părul.

— Din imprudenţă, bombăni el. De ce mi-a dat bunul Dumnezeu o fată isteaţă? Sunt sigur că nu ştiu.

Ea îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Cine altcineva te-ar suporta aşa cum o fac eu?

El miji ochii.

— Tu ar trebui să suporţi un soţ.

— Nu cred că asta ar merge bine, răspunse ea. Nu aş putea suporta pe niciunul dintre idioţi sau vânătorii de averi care au venit în vizită.

El făcu o grimasă, în timp ce trase scaunul şi se ridică în picioare.

— Nu e nevoie să te măriţi cu un bărbat inteligent! Ai destulă minte pentru amândoi.

— Şi chiar o avere mai mult decât suficientă. Ştiu. Eliza îşi încrucişă braţele şi afişă o expresie visătoare. Cu siguranţă, există pe lumea asta vreun viconte sau un baronet chipeş şi cu titlu, dar suficient de bătut în cap şi falit care să-şi dorească să mă aibă.

Un zâmbet arcui buzele bărbatului.

— Nu m-am referit la asta. Când ea strâmbă din nas, el râse. Te iubesc, Lilibeth, spuse el, alintând-o ca în copilărie, în timp ce o sărută pe creştet.

— Şi eu te iubesc, chiar dacă abia aştepţi să scapi de mine.

Deşi ea o spuse cu un zâmbet afectuos, *papa* pufni.

— Să scap de tine! De parcă greşesc când îmi doresc ca fata mea să se aşeze la casa ei. Este drept? întrebă el spre Willy, care lătră drept răspuns. Îmi răstălmăceşte

cuvinte.

— Vreau doar să ştii că sunt fericită, protestă ea. Chiar ca fată bătrână. Dacă nu o să întâlnesc niciodată un baronet chipeş, fermecător, bătut în cap şi sărac, tot o să fiu fericită cu tine, cu Willy şi cu prietenele mele.

— Presupunând că n-ar fi vreun prost, l-ai accepta?

Ea îşi dădu iar ochii peste cap. *Papa* era în mare formă în dimineaţa aceea.

— Spui că eşti fericită, dar n-o să fii geloasă când prietenele tale o să fie măritate şi o să aibă familiile lor? Am auzit că Lady Georgiana o să-l ducă, în sfârşit, pe Sterling la altar primăvara viitoare. Dacă n-o să mai aibă timp pentru ceaiurile şi plimbările voastre prin magazine când o să aibă un copil sau doi pe genunchi?

Eliza îşi unse brioşa cu unt. Se gândise la asta. Georgiana era logodită cu vicontele de Sterling de doi ani. Nunta nu avusese loc pentru că fratele ei, contele de Wakefield, era un morocănos şi un singuratic şi se certa cu Sterling de doi ani în privinţa aranjamentelor de căsătorie. Sincer vorbind, se părea că Georgiana urma să rămână logodită pentru totdeauna, dar sigur nu era adevărat. În cele din urmă, avea să devină Lady Sterling, cu moştenitorul lui în braţe.

— O să fiu fericită pentru ea, răspunse la întrebarea ocolitoare a tatălui. Este îndrăgostită de Lord Sterling dintotdeauna.

— Şi tu ar trebui să fii îndrăgostită! Mama ta ar spuse la fel dacă ar fi aici.

— Mama n-ar vrea să mă căsătoresc cu cineva doar pentru a fi măritată, replică ea. Sper că şi tu la fel.

El pufni zgomotos.

— Sigur că nu. Dar vreau să nu tragi concluzii pripite. Trebuie să existe măcar un bărbat decent şi cu un titlu care să fie în stare să-şi dea seama ce nestemată eşti.

Eliza muşcă din brioşă. Ea credea că acel bărbat închipuit trebuia să se uite foarte atent la ea ca să descopere asta. Or, niciunul dintre gentlemenii cu titlu pe care îi întâlnea nu se uita la ea de două ori. Niciun domn

obişnuit nu o făcea. Dacă stătea să se gândească prea mult la asta, ar fi fost mâhnită; chiar şi cu o zestre mare, o garderobă elegantă şi fiecare realizare pe care putea să o aibă o lady, Eliza se bucura rareori de ceva mai mult decât o privire trecătoare din partea bărbaţilor de orice rang. Ştia că era simplă şi liniştită, dar văzuse că Lady Sarah Willingham, fiica ducelui de Jarros, atrăgea câţiva pretendenţi chiar dacă era timidă şi se uita cruciş.

— Poate că o să-şi dea seama cineva într-o bună zi, spuse ea, alegând să-şi împace tatăl.

El încuviinţă din cap cu satisfacţie.

— Cineva o să-şi dea seama. Singura întrebare este dacă o să accepte şi câinele.

— Dacă nu-l acceptă pe Willy, nu o să-l accept eu, replică ea imediat. Nu o să vorbesc niciodată cu cineva care nu-l place pe Willy.

— A naibii corcitură! mormăi bărbatul.

Dar Eliza văzu bucata de şuncă de mărimea unui şiling pe care el o furase din tavă şi i-o aruncase câinelui. Willy o prinse din zbor şi o înghiţi dintr-odată. Dând din coadă, lătra în semn de mulţumire.

Papa ieşea deja pe uşă, punându-şi mantia în timp ce traversa coridorul fără să se uite înapoi.

Eliza îşi privi cu reproş animalul de companie, în timp ce îşi termină brioşa.

— Eşti groaznic de răsfăţat.

Willy zburdă de fericire.

— Pentru asta, poţi să pleci singur în grădină. Ea se ridică de la masă. James, vrei să-l laşi să iasă?

— Da, domnişoară.

Lacheul făcu un pas înainte şi arătă spre Willy, ale cărui urechi se lăsară în jos când îşi dădu seama că Eliza nu venea. Ea schiţă o mişcare prin care îl îndemna să plece, iar câinele îl urmă pe James.

Se întreba când avea să accepte tatăl ei că ea nu era genul de fată la uşa căreia să se înghesuie gentlemenii. În ochii lui, ea era minunată, dar Eliza ştia că era singurul care o vedea aşa. Fetele simple reuşeau în societate, dar prin

virtutea de a fi pline de viaţă şi isteţe. Ea avea tendinţa de a deveni tăcută şi şovăitoare în prezenţa străinilor eleganţi, iar orice urmă de inteligenţă se risipea dacă unul dintre ei chiar vorbea cu ea. Fără îndoială, *papa* spera că zestrea ei enormă avea să compenseze timiditatea ei, dar Eliza prefera să fie o bătrână ciudată şi cu casa plină de câini decât să se mărite cu un bărbat care îşi dorea numai banii ei.

Aşadar, *papa* putea visa, dar ea era mult mai realistă. Poate că într-o bună zi urma să întâlnească un nobil de la ţară care nu avea nevoie de o soţie frumoasă, fermecătoare, ci prefera o fată tăcută, mulţumită să se joace cu câinele ei şi să se ocupe de grădină. Dacă nu, avea să rămână exact aşa cum era.

Capitolul 2

Hugh Deveraux avea parte de o noapte foarte bună.

Era şi timpul. Norocul lui fusese destul de neconvingător în ultimele două săptămâni. Poate chiar în ultima lună. Nu pierduse o sumă importantă de bani, dar nici nu câştigase ceva. Şi, în ciuda faptului că jucase fără scrupule şi îşi păstrase capul limpede, nu fusese în stare să aibă un succes constant. Mult într-o noapte, apoi aproape la fel puţin ca în următoarea noapte.

În ultimul an şi jumătate, planul lui londonez funcţionase destul de bine. Mulţumită norocului de la mesele de joc, fusese în stare să plătească cele mai presante datorii, să deschidă reşedinţa de la oraş, chiar să cumpere rochii noi pentru mama şi surorile lui. Din nefericire, acum avea nevoie de mai mult decât atât. Edith era destul de mare ca să-şi facă debutul şi îi trebuia o zestre.

Iniţial, crezuse că putea să-i ofere pământul. Pusese avocaţii să cerceteze amănunţit fiecare cuvânt din fiecare document, iar toţi îi spuseseră că nu putea să transfere

proprietatea nici uneia dintre fete pentru căsătoria ei. Putea să obţină ipoteci suplimentare de pe urma proprietăţilor, dar acel lucru ducea la căi cu atât mai strâmtorate şi mai disperate. Vânduse nişte lucrări de artă pe care le cumpărase tatăl lui, dar toate lucrurile de care încerca să scape îi provocau o mare de lacrimi mamei lui, care îşi amintea când şi cum fusese achiziţionat fiecare obiect în parte şi jelea nespus pierderea fiecărei amintiri cu soţul ei. Era sentimentală şi fragilă emoţional – la micul dejun îl asigura că îi înţelegea intenţiile, apoi stea întinsă în pat până la cină, plângând după o pictură sau statuie dusă la casa de licitaţie.

Hugh înţelesese de mult timp că familia lui nu avea să-i fie de mare ajutor. Mutarea la oraş fusese dureroasă pentru contesă, nevoită să părăsească mormântul soţului şi să vină în casa mohorâtă din Londra, pe care Joshua o dispreţuise atât de mult. Ea acceptase explicaţia lui Hugh, că făcea totul pentru a-i oferi lui Edith un sezon şi a-i găsi un soţ, dar durerea o copleşea. Nici surorile lui nu erau mai bine. Edith se tot agita din cauză că nu se distra cum ar fi vrut, iar Henrietta implora să primească o garderobă nouă, enervată la vederea rochiilor elegante ale lui Edith. Hugh începea să creadă că avea să fie mai uşor să se lase trimis pe o corabie.

Ceea ce ar fi însemna să renunţe, iar el refuza să facă asta. Tatăl lui îi lăsase un dezastru, dar el era hotărât să iasă din situaţia aceea. Până la urmă, tot ce avea nevoie era un dram de noroc.

Clubul lui preferat de jocuri devenise Vega, situat chiar în inima Londrei. Era bine păzit şi nimeni nu trebuia să se teamă că avea să fie înjunghiat în drum spre casă. Proprietarul era un bărbat dur, dar cinstit, care insista ca membrii clubului să respecte două reguli: să nu împrăştie bârfe despre club şi să-şi plătească datoriile cu promptitudine.

Poate că Hugh putea strânge din dinţi în privinţa celei de-a doua reguli, dar o aprecia pe prima din toată inima. Înainte să intre în clubul Vega, poveşti despre pariurile lui –

adesea înfiorător de exagerate – ajunseseră la urechile mamei lui, care fusese copleşită de gândul că Hugh devenea nesăbuit şi iresponsabil.

Tatăl lui murise de un an şi jumătate, iar el încă nu-i spusese cât de rău o duceau.

Dacă mai avea acelaşi noroc vreo câteva nopţi la rând, poate că nu mai trebuia să-i spună.

Era pe plus cu aproape 9.000 de lire. În seara aceea, nimerise la o masă cu câţiva gentlemeni şi negustori, bărbaţi cu avere mare şi fără titlu. Lui Hugh îi plăcea să joace cu acel tip de oameni. Erau bucuroşi să stea la masă cu un conte, iar când pierdeau în favoarea lui nici nu îndrăzneau să se eschiveze. În plus, în seara aceea erau toţi în toane bune. Un bărbat tot cerea vin, iar Hugh era aproape convins că toţi trei erau deja beţi.

Poate că unii credeau că nu era corect să joci cu o adunătură de beţivani, dar Hugh ştia că nu era aşa. Nu fuseseră beţi când îl invitaseră să li se alăture la masă şi nu fusese el cel care comandase vinul roşu. Niciunul nu era vreun tinerel, iar din moment ce Hugh auzise că averile lor variau de la 200.000 de lire la peste o jumătate de milion, presupunea că puteau să-şi permită să bea şi să piardă câteva mii. De fapt, chiar contase pe asta.

Începuseră să joace. Atât timp cât câştigai o mână, nu pierdeai. Hugh nu uita asta şi ieşea imediat din joc dacă mâna lui nu era promiţătoare. Fusese tachinat pentru asta, dar răsese. Nu doar o dată văzuse un tânăr – sau, la Vega, o femeie – păcălit să joace nechibzuit, doar ca să intre în panică atunci când pierdea. Dar Hugh nu se afla la Vega ca să piardă.

După un timp, jocul de cărţi, chiar pentru mize mari, deveni prea banal pentru unii dintre ei.

— Ne învârtim în cerc, se plânse Robert Grenville, amestecând cărţile. Fără limită, prieteni!

— Fără limită! William Harker, fiul cel mic al vicontelui Ellery, se albi la faţă. Privi nervos dintr-o parte în alta, înainte să împingă scaunul în spate. Este prea mult pentru mine!

Grenville şi celălalt individ, George Alderton, râseră.

— Dă-i drumul, atunci! Întoarce-te după ce mai creşti puţin.

Harker avea 30 de ani. Strânse din buze, dar se ridică, îşi adună jetoanele şi plecă. Hugh îl admiră. Un bărbat trebuia să-şi cunoască limitele.

Însă pentru el teancul de jetoane din faţa lui era încurajator de mare. Peste 8 800 de lire, în piese de fildeş sculptat. Putea să dubleze sau să tripleze suma în jocul fără mize cu limită. Aceea era zestrea lui Edith, exact cea din faţa lui.

Hugh rămase la masă.

Alderton, ameţit, uită să ia o mână şi fu nevoit să plătească miza, care pornise de la 1.000 de lire şi crescuse repede la 3.000. Hugh îi acceptă miza – aproape 800 de lire – clipind fără griji şi făcând un comentariu tendenţios despre Alderton, făcându-i pe toţi să izbucnească în hohote de râs. Încă un rând şi apoi încă unul, când nimeni nu pierdu nimic. Miza ajunse la 8.000 de lire, iar Hugh îşi aminti că trebuia să fie foarte atent. Îşi aranjă următorul set de cărţi, cam slab, fără atuuri.

Iar atunci, se întâmplă. Chiar nu ştia cum. Cărţile erau bune – cărţi mari, două de culoare. Ar fi trebuit să îi asigure măcar o mână. Dar, una după alta, fiecare mână reveni celorlalţi jucători. Chiar şi atuul lui, regina, pierdu în faţa regelui. Mâna se termină, Grenville o luase, iar Hugh nu avea nimic.

Inima îi bătu cu putere în piept. Pierduse. Pentru o clipă, camera deveni întunecată şi ciudat de tăcută. Făcuse o greşeală, care îl costase tot ce câştigase în seara aceea.

Alderton lovi masa cu palma.

— În sfârşit, o ratare! La naiba, credeam că n-o să-l facem vreodată să se împiedice, prieteni!

Grenville îşi turnă mai mult vin în pahar şi îl ridică.

— Un toast pentru Hastings, spuse el cu viclenie. Şi pentru banii lui, pe care o să-i luăm bucuroşi.

Cumva, pe chipul lui Hugh se ivi un zâmbet. „Capul sus şi mergi înainte!” El clătină din cap, în timp ce împinse

toate jetoanele spre mijlocul mesei. Zestrea lui Edith, pierdută.

— Trebuia să beau mai mult vin roşu de la Alderton, spuse el uşor. A naibii luciditate mi-a pus beţe în roate!

Grenville sughiţă de râs, iar Alderton împinse sticla spre el. Hugh o prinse şi se forţă să ia o gură. Pe limba lui, vinul avu gust de fiere. Seara era distrusă, dar Hugh avea nevoie să joace din nou cu acei bărbaţi, a doua zi sau în noaptea următoare. Nimeni altcineva nu-şi putea permite să piardă banii pe care el avea nevoie să-i câştige. Aşadar, făcu o plecăciune şi îşi luă rămas-bun, încă având sticla în mână.

La naiba! La naiba *cu toţi!* Voia să arunce sticla aceea blestemată pe fereastră. Unde greşise? Rătăci prin club, în timp ce revăzu în minte ultima levată dezastruoasă, încercând să vadă unde greşise, dar nu se mai putea face nimic. Altcineva ţinuse cartea care îl învinsese. La naiba!

Scoase un oftat, fiind atent să nu afişeze vreun semn al tumultului din interiorul lui. Singurul lucru de care avusese nevoie era să mai câştige o dată. Dacă ar fi pierdut Grenville care fi avut regina în loc de rege, în acel moment, în buzunarul lui Hugh ar fi fost peste 13.000 de lire, mai mult decât suficient pentru zestrea lui Edith. În schimb, jetoanele lui abia dacă valorau 1 200, cu doar 200 mai mult decât avusese la începutul nopţii şi infinit mai puţin decât avea nevoie.

— O pierdere însemnată, spuse o voce din spatele lui.

Hugh îşi dădu seama că rămăsese în pragul uşii salonului principal. Se întoarse ca să nu blocheze accesul.

— Îmi cer scuze, domnule.

— Este în regulă. Celălalt bărbat nu trecu pragul. Se opri acolo unde era, privindu-l pe Hugh cu o expresie de simpatie interesată. Grenville este un ticălos viclean.

— Chiar aşa? Hugh reuşi să schiţeze un zâmbet. Foarte impresionant cum reuşeşte să fie viclean şi complet ameţit în acelaşi timp.

— Aici îi este viclenia – nu bea atât de mult pe cât pare. Individul făcu semn cu capul spre sticla pe care Hugh

încă o ţinea strâns în mână. Ai vrea să bei un pahar?

— Este singurul lucru pe care l-am câştigat în seara asta. Ridică sticla şi se uită în ea. Aş putea s-o păstrez.

— Ca pe o amintire din vremurile fericite? Noul lui tovarăş îi luă sticla şi o puse pe tava unui chelner care trecea pe acolo. George Alderton bea urină de cai. Însoţeşte-mă la o băutură adevărată, vrei?

Bărbatul făcu semn spre fotoliile din partea opusă a sălii, dar era mai degrabă un fel de poruncă.

Hugh se îndreptă de umeri, cu garda sus.

— Îmi pare rău, domnule. Nu am avut plăcerea să fac cunoştinţă cu dumneata.

— Cross, zise individul. Edward Cross la dispoziţia dumitale, Lord Hastings.

Hugh făcu o plecăciune drept răspuns. Cross avea ceva să-i spună, îl căutase. În situaţia lui, asta era rareori de bun augur.

Cross întinse din nou braţul, având un zâmbet vag pe chip.

— Hai să bem ceva.

„Capul sus!” Hugh încuviinţă o singură dată şi o luă înainte. Salonul era situat departe de mesele de joc, unde clienţii puteau să comande de mâncare sau pur şi simplu să se afunde într-un fotoliu ca să se refacă după o rundă obositoare de zaruri. Ca şi restul clubului Vega, arăta mai degrabă ca dintr-un club pentru gentlemeni decât dintr-o casă de jocuri. În seara aceea era aproape gol, poate din cauză că era trecut bine de ora 3 dimineaţa.

Cross luă loc lângă Hugh şi spuse unui chelner care aştepta lângă ei să aducă o sticlă de vin de Porto franţuzesc şi două pahare. Hugh îşi întinse picioarele şi îşi puse mâinile pe burtă, aşteptând să audă ce voia Cross de la el.

Îi datora bani? Era destul de sigur că nu. Numele nu-i era cunoscut.

Auzise de dificultăţile lui şi încerca vreo oportunitate de afaceri? Hugh nu ştia despre ce putea să fie vorba. Primise două oferte pentru moşia ipotecată de la Rosemere

de la bărbaţi asemenea lui Cross şi, în ambele cazuri, refuzase. Din nefericire, după părerea lui Hugh. Ofertele fuseseră foarte generoase.

— Am văzut ultimul tău joc, spuse Cross după ce vinul le fu turnat, iar chelnerul plecă.

Hugh îşi roti paharul. Era un vin de Porto bun. Tatăl lui ar fi cumpărat pe loc câteva butoiaşe din vinul acela.

— Asta este o biată distracţie, când Vega oferă atât de multe!

— Oh! Cross zâmbi din nou. Nu m-aş opune niciodată lui Grenville sau lui Alderton, dar îmi place să mă bucur puţin când ei pierd.

Dumnezeule! Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să audă răutăţi. Hugh bău, vinul prelingându-se cald pe gâtul lui.

— Îmi pare rău că nu ţi-am oferit posibilitatea să faci asta.

Cross scoase un sunet care ar fi putut să fie un chicotit.

— Tu joci bine.

„Nu destul de bine, nu în seara asta”.

Hugh zâmbi din nou sarcastic.

— Credeam că ai spus că te-ai uitat.

— M-am uitat, răspunse Cross, fără să se lase descurajat. Să pierzi cu Grenville… Mulţi bărbaţi au făcut asta. Dar tu… îşi înălţă capul, privindu-l gânditor. Ţi-ai ţinut capul pe umeri şi ai jucat bine.

— Doar ca să pierd la sfârşit. Hugh îşi privi vinul de Porto. Când joc bine, nu pierd.

— E adevărat? murmură Cross. Umplu ambele pahare, chiar dacă al lui Hugh abia dacă era atins. Ai făcut-o cu graţie.

— Am pierdut cu graţie?

Hugh îşi simţi zâmbetul îndurerat. Avea sentimentul ciudat că bărbatul de lângă el era impresionat. Lucru cumva ciudat, întrucât părea să fie genul competitiv, care detesta să piardă. Avea multe fire cenuşii în părul lui negru, dar altfel părea în floarea vârstei, subţire şi în formă, cu

chipul bronzat. Era cu siguranţă alt negustor, dar îşi purta bogăţia cu seninătate, aşa cum îşi purta haina bine croită.

— Da, ai pierdut cu graţie, repetă Cross. Nu orice bărbat ştie să facă asta.

— Un gentleman pierde aşa cum câştigă: graţios, întotdeauna atent la demnitatea şi onoarea lui.

Tatăl lui spusese acele cuvinte, chiar de mai multe ori. Hugh simţi din nou înţepătura acidă a trădării când le rosti.

— Cei mai mulţi nu pot să facă asta, gentlemeni sau nu. Presupun că asta spune ceva despre demnitatea lor sau poate despre onoarea lor.

Sau poate că înfrângerea era groaznică, o lovitură de cuţit ascuţit primită în abdomen, care putea să se transforme într-o rană infectată dacă nu era salvată de vreo victorie. Poate că nu însemna nimic pentru Cross să vadă cum îi scăpau printre degete 12.000 de lire, dar Hugh se simţea ca un bărbat condamnat a privi cum se apropia data execuţiei lui, în timp ce speranţa clemenţei se diminua.

Doar atât mai avea până ce ajungea şi el în aceeaşi situaţie. Poate că trebuia să renunţe la jocuri o vreme şi să se dedice găsirii unei mirese bogate. Sperase să o vadă măcar pe Edith aranjată înainte de asta. Henrietta putea să mai aştepte un an, dar Edith avea un pretendent, fiul cel mare al vicontelui de Livingston. Îi trimitea flori şi venea în vizită de două ori pe săptămână, iar Edith roşea şi zâmbea ori de câte ori îl vedea. Hugh trăia cu teamă în fiecare zi la gândul că tânărul avea să vină la el să o ceară pe Edith, el fiind nevoit să dezvăluie greşelile tatălui său. Joshua obişnuia să le spună fetelor lui că avea să se asigure să le vadă pe amândouă ducese, sugerând că urmau să aibă o zestre importantă. Hugh nu voia să le dezvăluie că banii nu fuseseră niciodată puşi deoparte şi că, în schimb, fuseseră cheltuiţi pe construcţia şi mobilarea noii aripi de la Rosemere, cheltuind totul acolo de unde nu putea să iasă nimic.

— Trebuie să spun că, de fapt, câştigul este mult mai plăcut decât pierderea, răspunse el, în cele din urmă, la comentariul lui Cross. Sunt mai uşor de ţinut minte

demnitatea şi onoarea cuiva când este bine dispus.

— Adevărat, adevărat. Dar există un element de risc în aproape orice lucru afurisit. Fiecare acţiune poate duce la eşec… şi la pierdere.

Hugh înclină capul. Avea Cross dreptate?

— Eşti o raritate, zise bărbatul, luându-l prin surprindere.

Întoarse capul şi îl văzu pe Cross studiindu-l cu atenţie.

— În ce sens? întrebă el, dintr-odată neliniştit şi precaut.

Cross doar zâmbi.

— Îmi place când un bărbat ştie să-şi păstreze echilibrul.

Pentru o clipă, Hugh crezu că bărbatul trebuia să ştie adevărul, fiindcă exista ceva foarte viclean în cuvintele lui. Inima îi bătu cu putere, pentru că făcuse imposibilul ca să ascundă situaţia lui. Doar avocaţii ştiau totul, iar Hugh afişase în faţa tuturor o atitudine de indiferenţă aristocratică faţă de datorii. Ştia că nu era singurul nobil din Londra care datora mai mult decât valora viaţa lui, dar arătând vreun semn de îngrijorare şi alarmare nu făcea decât să pună în gardă lupii, ca să vină să se înfrupte din el.

Aşadar, Cross nu avea cum să ştie. Inima lui reveni la ritmul normal. Totuşi, răul fusese făcut. Se concentrase prea mult pe pierderea din seara aceea şi se săturase să vorbească despre ea. Indiferent ce voia Cross, îi lua prea mult să ajungă la subiect. Hugh bău tot paharul şi îl aşeză pe masa dintre ei.

— Mulţumesc pentru Porto, domnule, dar trebuie să plec acasă.

— A fost plăcerea mea, milord. Cross se ridică şi făcu o plecăciune, în timp ce Hugh se pregăti să plece. Poate că o să ne mai întâlnim.

Hugh zâmbi scurt.

— Poate. Îşi puse în gând să nu mai stea niciodată la masă cu Cross. Noapte bună!

Capitolul 3

Dacă cineva ar fi avertizat-o că urma să se întâmple ceva important în viaţa ei, Eliza s-ar fi îmbrăcat cu o rochie mai frumoasă.

În schimb, purta o rochie din muselină decolorată, veche de trei ani, şi o băsmăluţă. Willy intrase în ceva urât mirositor şi murdar şi avea nevoie de o baie. Când o zări pe Eliza scoţând cada mare de cupru în spălătorie, se înghesui sub un dulăpior din camera majordomului şi fusese nevoie să-l tragă de acolo de labele din spate. Eliza îl cără spre cada cu apă caldă, iar coada i se încovrigă sub burtică.

— Dacă stăteai departe de grămada de gunoi din bucătărie, nu mai trebuia să faci baie, îl certă Eliza, în timp ce-i frecă blana încâlcită de sub bărbie.

Indiferent în ce se rostogolise Willy, era ceva atât lipicios şi urât mirositor, încât Eliza strâmbă din nas în timp ce slujnica turnă apă curată peste căţel. Willy avea urechile lăsate pe spate şi se foia în strânsoarea ei, în timp ce-l ţinu sub jetul de apă.

— Deschide uşa, Louisa, spuse Eliza, încercând să apuce mai bine câinele ud, care se tot zvârcolea. O să-l pun să se usuce chiar în grădină.

Slujnica deschise uşa care dădea spre grădina bucătăriei. Eliza măsură distanţa şi îl scoase pe Willy din cadă, strângându-l la piept. Nu era foarte greu, dar era numai muşchi, iar ud, putea la fel de bine să fie o vidră.

Cum era de aşteptat, începu să se sucească înviorat şi reuşi să o atingă cu o lăbuţă sub bărbie.

— Au! Willy, opreşte-te! Încercă să-l ţină mai strâns, dar el se zbătu cu putere, alunecându-i printre mâini. Willy… Willy, nu, câine rău ce eşti!

Câinele ateriză pe podea şi fugi. Alergă pe sub lavoar şi vărsă găleţile, care zdrăngăniră toate, în spălătoria îngustă. Louisa, prostuţa, ţipă, se făcu mică în calea lui şi închise din greşeală uşa dinspre grădină. Willy alunecă pe

lăbuţele ude şi se lovi atât de puternic de uşa închisă încât ricoşă în ea şi se rostogoli pe spate. Elizei i se tăie răsuflarea de îngrijorare, dar Willy se ridică iute şi o luă iar la fugă. Sărmanul câine! Era speriat şi probabil rănit. Ea fugi să deschidă uşa ca el să iasă în grădină, unde îi plăcea la nebunie.

— Ce-i zgomotul ăsta? Bucătăreasa deschise uşa de la bucătărie. Louisa, ce ai făcut?

— Nu! strigă Eliza, în timp ce Willy ţâşni printre picioarele bucătăresei, făcând-o să ţipe speriată.

Willy putea să intre în mare bucluc când era în bucătărie, mai ales dacă era urmărit.

Bucătăreasa se trase înapoi, în timp ce Eliza alergă spre ea.

— Închide uşa! strigă ea spre lacheul luat prin surprindere.

Dar bărbatul avea braţele pline de vase, iar Eliza ridică mâinile în aer în timp ce Willy o zbughi pe uşă şi scăpă din bucătărie.

Eliza îşi scoase brusc băsmăluţa.

— Adu prosopul, Louisa! strigă ea, în timp ce-şi ridică fusta şi fugi după câine.

Papa avea să fie atât de supărat! Spera să fie încă plecat sau închis în biroul lui.

Dar când se repezi în holul spaţios de la intrare, ochii ei întâlniră o imagine groaznică. Nu apăruse *papa,* ci era mult mai rău: un musafir, unul pe care nu-l întâlnise niciodată până atunci. Tocmai îi întindea pălăria majordomului şi păru surprins când Willy goni spre el, lătrând fericit. Willy iubea oamenii, în special pe cei pe care nu îi cunoştea. Sărea pe ei, le lingea mâinile, muşca ceasul de buzunar sau fura batista vreunei victime care nu bănuia nimic. Din nefericire, avea dinţii destul de ascuţiţi şi deseori găurea orice material prindea.

— Willy! Ea se repezi spre câine.

Papa avea să fie furios dacă Willy fura batista musafirului sau îi sfâşia haina.

— Şezi!

Viclean, animalul se îndepărtă de ea, dând din coadă. Apoi făcu o pauză destul de lungă ca să se scuture zdravăn. Eliza se îmbujoră de ruşine, în timp ce domnul se dădu înapoi ca să evite stropii de apă.

— Willy, şezi! spuse ea hotărâtă, îndreptându-se spre câine.

Cu coada ochiului o văzu pe Louisa, slujnica din bucătărie, care stătea în pragul uşii cu un prosop. Dacă era foarte norocoasă, domnul acela avea să creadă că şi ea era o slujitoare.

Willy înălţă capul şi o privi. Eliza veni spre el fără să se uite în altă parte. „Stai acolo!” păru ea să-i ordone câinelui. Nu îndrăznea să se uite la musafir.

— Dacă îmi permiteţi, domnişoară Cross, începu majordomul exact când ea era la o lungime de braţ de animalul ei de companie.

Auzind vocea, Willy sări într-o parte, lătră din nou şi o luă la fugă spre musafir.

Eliza scoase un sunet îngrozit şi se aruncă înainte. Reuşi să-l prindă pe Willy, dar câinele o făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă în genunchi, trăgând-o sub masa rotundă şi mare care se afla în mijlocul holului, înainte ca ea să-l apuce mai bine. Câinele se zvârcoli, dar ea îşi strânse braţele în jurul lui până când animalul renunţă să se împotrivească şi începu să-i lingă înverşunat faţa.

— Vă simţiţi bine? întrebă o voce.

Eliza se feri de limba lui Willy şi ridică privirea spre musafirul aplecat, care se uita la ea cu un amestec de prudenţă şi teamă. Brusc, se simţi copleşită de umilinţa poziţiei în care se afla şi simţi că se înroşeşte la faţă.

— Da, perfect, spuse ea, târându-se de sub masă şi ţinând încă în braţe câinele ud.

Fruntea lui se destinse uşor, îndoindu-se că era bine, dar îi întinse o mână.

— Ce noroc!

Ea nu avu de ales decât să-l lase să o ajute. O ridică uşor în picioare, cu toată împotrivirea lui Willy. Îşi scosese deja mănuşile, iar palma lui păru să imprime o furnicătură

caldă pe a ei. Eliza se crispă gândindu-se la urmele de săpun pe care mâna ei se părea că le lăsase pe a lui.

— Vă mulţumesc, domnule. Cu sufletul la gură, încercă să-şi prindă părul, strângând din dinţi, în timp ce şuviţele eliberate se răsfirară peste urechi. Vă rog, iertaţi-l pe Willy, este foarte… energic. Dar prietenos.

Ochii musafirului se mutară de la ea la Willy, care îşi arcui gâtul într-o nouă încercare de a-l atinge. Eliza ştia că voia doar să-l lingă de bun venit, dar părea mai degrabă că voia să-l muşte. Domnul se îndreptă de umeri şi se retrase uşor, în timp ce ea se lupta să ţină mai bine câinele la locul lui.

— Ce uşurare să aud asta, spuse el.

Vocea lui era cu adevărat adorabilă, bogată şi catifelată – fără îndoială, tipică înaltei societăţi, cu genul de dicţie fusese perfecţionată încă de la naştere. Se potrivea cu înfăţişarea – înalt, bine îmbrăcat şi incredibil de chipeş. Părul lui negru era pieptănat pe spate, dar se ondula în jurul urechilor şi al gulerului, sugerând felul în care arăta când era în largul lui, acasă. Maxilarul lui parcă era sculptat şi, cu toate că nu zâmbea acum, existau câteva linii mici în jurul gurii lui care arătau că obişnuia să zâmbească mult.

Dar ochii lui o făcură perfect conştientă de faptul că era de ciufulită şi murdară, ţinând în braţe câinele pe şorţul ud. Ochii lui erau amabili, curioşi şi vag amuzaţi; ştia exact că sprânceana încă arcuită era dovada că încă râdea în sinea lui de întâmpinarea haotică pe care i-o făcuse.

Şi aşa, nepregătită şi stânjenită, Eliza făcu ceea ce făcea de obicei când se confrunta cu un bărbat chipeş. I se împletici limba, faţa i se înroşi şi se auzi chicotind emoţionată. Ar fi trebuit să se prezinte. Ar fi trebuit să se scuze. Ar fi trebuit să spună ceva inteligent sau măcar politicos, dar, în schimb, îl privi fix, tot mai stânjenită cu fiecare clipă care trecea.

— Eliza, se auzi vocea ascuţită a lui *papa.* Ce se întâmplă?

Oh, Dumnezeule! Îşi întoarse privirea de la domnul misterios. Tatăl ei stătea în capul scărilor, studiind supărat

întreaga scenă.

— Willy a fugit de lângă mine după ce i-am făcut baie.

Tatăl ei îşi subţie buzele şi privi câinele cu asprime. Willy o lovi pe Eliza cu coada peste şold şi lătră cu încântare la vederea celui care îl hrănise cu şuncă.

— Lord Hastings, fiica mea, Elizabeth. Eliza, dumnealui este contele de Hastings.

Un *conte!* Îngrozită, făcu o reverenţă stângace.

— E o plăcere să vă cunosc, milord, murmură ea.

— Domnişoară Cross.

Musafirul făcu o plecăciune. Licărul de umor din ochii lui dispăruse.

— Mai bine îl duc pe Willy în grădină, spuse ea. Vă rog să mă scuzaţi, domnule.

Făcu încă o reverenţă, când aproape că îl scăpă din nou pe Willy din braţe, şi ieşi foarte repede prin partea din spate a holului. Louisa, ascunsă după uşă, ieşi când se apropie, cu prosopul în mâinile întinse. Eliza o privi aspru, supărată fără motiv pe fată. Nu era de vină

Louisa că Willy adora să fie urmărit, nici că bucătăreasa deschisese uşa într-un moment nepotrivit. Willy era vinovat, iar ea cunoscuse un domn chipeş şi cu simţul umorului în timp ce era îmbrăcată ca o servitoare şi mirosea a căţel ud.

„Asta e norocul meu”, se gândi ea, lăsând-o pe Louisa să înfăşoare căţelul în prosop. Şi, mai presus de toată umilinţa, *papa* avea să se supere pe ea că îl lăsase liber pe Willy prin casă.

— Câine rău, şopti ea spre animalul de companie când se întorcea în bucătărie.

Animalul lăsă urechile în jos, dar în clipa în care ea îi dădu drumul în grădină, lătră, făcu un salt de bucurie şi porni în urmărirea unei păsări.

— Iertare, domnişoară, spuse Louisa şovăitoare. N-am ştiut că o să alerge aşa.

Eliza zâmbi confuză.

— Pe viitor, ţine uşa închisă şi nu te speria dacă aleargă peste tot până să iasă afară. N-o să-ţi facă niciun

rău.

Fata zâmbi agitată şi făcu o reverenţă.

— Desigur.

Brusc, Eliza înţelese. Louisa era tânără, avea puţin peste 14 ani. Fusese la fel la vârsta aceea.

— Ţi-e frică de câini, Louisa?

Fata făcu ochii mari.

— Nu, domnişoară, spuse ea cu voce foarte scăzută. Nu… nu prea tare.

Eliza îi zâmbi încurajator.

— Nu-ţi face griji. Pot încerca să te ajut să treci peste asta? Împreună cu Willy?

Roşind, fata încuviinţă din cap. Vocea bucătăresei răsună din bucătărie, chemând-o aspru pe Louisa să vină să spele nişte vase, iar fata o luă la goană, făcând o reverenţă grăbită. Eliza îşi dădu şorţul jos şi îl agăţă într-un cuier aflat în spatele uşii. Puse deoparte cutia de săpun şi cada de cupru; cineva deja o golise şi o clătise.

Când Willy se întoarse la uşă şi lătră ca să intre, îl şterse zdravăn până când blana lui scurtă era ridicată peste tot, iar el arăta sălbatic şi pufos. Nu se putu abţină să nu râdă.

— Eşti totuşi un câine rău, îi spuse, iar animalul îi linse faţa de parcă îşi cerea iertare pentru tot ce făcuse.

Îl duse în camera ei pe scara servitorilor, ca să salveze covorul de pe scara principală şi ca să evite posibilitatea de a se întâlni cu *papa* sau cu musafirul lui. Dacă era să-l mai întâlnească vreodată pe contele de Hastings, Eliza prefera mai degrabă să fie curată, uscată şi pregătită pentru acea întrevedere. Avea să pregătească un comentariu inteligent pentru prima lor întâlnire.

„Îmi cer scuze că nu cad la picioarele dumneavoastră de astă dată, milord”, se închipui ea spunându-i şi zâmbind natural.

Nu, remarca îi putea aminti prea mult de felul în care se târâse, lipsită de graţie, pe podea.

„Willy vă trimite salutările lui, milord, şi mă imploră să vă asigur că este mult mai manierat decât a dat dovadă

zilele trecute”, ar fi putut să spună cu tristeţe, aruncând toată vina pe câine.

Sau: „O luăm de la capăt, milord, şi uităm cum v-a atacat câinele meu?” Flutură genele la imaginea ei din oglindă, pretinzând că frumosul Lord Hastings era cel care îi zâmbea sau, chiar fără să zâmbească, o urmărea cu acea sprânceană arcuită, făcând aluzie la amuzamentul profund personal al primei lor întâlniri dezastruoase. Poate că lui avea să i se pară fermecător comentariul şi urma să-i spună că era mult mai drăguţă fără şorţul acela urât; ea avea să încuviinţeze din cap şi să zâmbească, recunoscând cavalerismul. Apoi, poate că intenţiona să o invite la dans ori măcar să-i aducă o limonadă, iar de atunci puteau rămâne… prieteni. „Da, Hastings a venit la cină aseară”, se închipui ea spunându-le în treacăt prietenelor ei, de parcă un asemenea lucru se întâmpla mereu.

Un asemenea lucru nu se întâmplase niciodată. Un asemenea lucru probabil *nu* avea să se întâmple vreodată. Şi era atât de naivă încât să creadă că Lord Hastings putea să o găsească fermecătoare.

— Of! Eliza făcu o grimasă la reflexia ei din oglindă. Sper să nu-l mai văd niciodată pe omul ăsta, îi spuse ea lui Willy. Cu siguranţă, crede că sunt nebună de legat, iar asta mulţumită ţie.

Câinele lătră, apoi se duse la coşul lui şi se încolăci înăuntru, obosit după cursa nebunească de pe coridor şi zbenguiala din grădină. Eliza clătină din cap, chiar dacă inima ei se topise un pic. O chemă pe slujitoare s-o ajute să-şi schimbe rochia udă şi încercă să şi-l scoată din minte pe frumosul conte.

*

— Trebuie să-mi cer scuze pentru câine, spuse Cross în timp ce închidea uşa biroului lui. Fiica mea are o inimă sensibilă.

Hugh încuviinţă din cap.

— O calitate admirabilă la o femeie.

Cross făcu o pauză, privindu-l direct în ochi.

— Da. Bărbatul înconjură biroul. De ce nu iei loc, Lord Hastings?

Hugh îşi alese un fotoliu confortabil. Nimic elegant sau de la Chippendale; era un mobilier mare, uşor, tapiţat cu cea mai moale piele. Tot ceea ce văzuse în casă nu trăda o tendinţă la modă, ci un confort rafinat şi materiale de cea mai bună calitate. Dacă avusese îndoieli despre averea lui Cross, acum toate se risipiseră.

Trecuseră două săptămâni sau mai mult de la întâlnirea lor ciudată din clubul Vega. Hugh nu se gândise prea mult la ea după acea noapte şi nu-l mai văzuse pe Cross decât în colţul opus al camerei. Hugh nu se aşteptase să mai discute vreodată cu bărbatul acela, dar se părea că acesta avea alte idei. Ceea ce nu ştia el era motivul.

Gazda îi oferi ceva de băut, Hugh refuză şi, în cele din urmă, se aşeză.

— Cărui fapt datorez această plăcere, milord?

— Am primit o scrisoare de la Sir Richard Nesbit, spuse Hugh. Din politeţe, m-a informat că a preluat cineva câteva datorii pe care le avea tata la el.

— Foarte amabil Nesbit.

Hugh înclină capul, chiar dacă era de părere că Sir Richard era un individ foarte dubios.

— De ce l-ai plătit?

Cross se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Am crezut că investiţia este promiţătoare.

— Oh! Hugh ridică o sprânceană. Ce investiţie?

Datoria faţă de Nesbit era de la o cursă de cai ce avusese loc în urmă cu cinci ani. Joshua pariase 3.000 de lire pe un mânz care terminase ultimul fiecare cursă. Hugh considera datoria nejustificată, dar Nesbit încă păstra biletul semnat... Asta, până ce îl cumpărase Cross, aparent la întreaga lui valoare.

— Tu, milord, spuse Cross cu uşurinţă, cu un zâmbet pe chip. Eşti fiul tatălui tău, nu-i aşa?

Hugh strânse din dinţi, ascunzând expresia gravă.

— Nesbit nu a avut niciun drept legal să facă asta. Era

o datorie de onoare a tatălui meu, iar el este mort acum.

Cross flutură o mână în aer.

— Ah! Atunci Nesbit m-a păcălit.

— De ce? repetă Hugh, cu vocea blândă şi egală.

Celălalt bărbat zâmbi cu o arcuire vagă a buzelor.

— Ştii cum mi-am dobândit averea, Lord Hastings? Hugh înţepeni. Speculaţii. O afacere al naibii de riscantă, dar plină de satisfacţii.

— Speculanţii, din câte înţeleg, cumpără când miros o şansă de profit, spuse Hugh. Cu cât mai multe şanse, cu atât mai mare profitul. Şansele de profit din datoriile lui Nesbit sunt, într-adevăr, mari. Zero, ca să fiu mai precis.

Cross ridică din umeri.

— Atunci eu am pierdut. Speculanţii sunt obişnuiţi şi cu asta.

— Aş accepta una ca asta drept o explicaţie raţională, chiar dacă foarte stupidă, dacă ar fi fost unica situaţie. Hugh îşi schimbă poziţia, încercând să-şi stăpânească furia şi teama. Din moment ce mi s-a părut un lucru ciudat – să speculezi nebuneşte o datorie despre care ştii că nu o să fie plătită niciodată –, am discutat cu avocatul meu. M-a asigurat că nu am mai multe obligaţii de plată ale datoriei către tine în comparaţie cu cât aveam faţă de Sir Richard, dar mi-a menţionat câteva documente stranii pe care le-a primit în ultimul timp. Ai cumpărat mai multe dintre împrumuturile mele.

Cross încuviinţă din cap.

— Cu ce scop? Hugh îşi pierdu calmul. Furia îi înăspri vocea. Scuteşte-mă de prostiile despre investiţii şi şanse! Ai cumpărat sistematic o mare parte din datoria mea. Nimeni nu face asta dintr-un simplu capriciu. De ce?

— Să numesc asta o investiţie nu era o prostie.

— Dacă îţi aparţine, trebuie să ştii cât este de mare, rosti Hugh pe un ton rece. Şi cât de puţin probabil este să fie înapoiată în totalitate.

Fusese şocat când avocatul lui menţionase că mare parte din datorii erau acum deţinute de Edward Cross. Nici măcar nu făcuse legătura cu numele bărbatului. Din câte

ştia, el şi Cross nu avuseseră alt contact decât acea unică discuţie ciudată de la clubul Vega. De ce ar fi cumpărat un om datoria unui străin? Înăuntrul lui se trezise fiorul de nelinişte pe care îl simţise în acea noapte.

Era atât de tulburător încât, în cele din urmă, fusese nevoit să vină să întrebe. Cross nu îl contactase, nu-i vorbise, nu făcuse nimic ca să recupereze banii pe care Hugh îi datora acum. Cine naiba era omul acesta? După calculele lui, Cross plătise mai mult de 80.000 de lire în ipoteci, împrumuturi, chitanţe ale comercianţilor, chiar datorii de onoare adunate de tatăl lui Hugh. Nu exista nicio şansă să fie din pură generozitate sau din altruism.

— Dacă nu o să explici de ce, cel puţin asigură-mă că o să respecţi condiţiile înapoierii aşa cum am convenit deja asupra lor, îi ceru Hugh când bărbatul doar ridică înnebunitor din umeri în loc să-i răspundă.

— Returnează-i cum poţi, milord. Eu îmi permit să aştept. Cross se răsuci în scaunul lui, în timp ce un lătrat se strecură pe fereastra deschisă din spatele biroului. Îţi plac câinii, Lord Hastings?

Hugh miji ochii.

— Da. Se ridică din scaun. Dacă n-o să-ţi explici acţiunile şi nu ai de gând să exprimi cereri nerezonabile, nu o să-ţi mai răpesc din timp. Avocatul meu o să aibă grijă ca plăţile să fie făcute direct către tine.

— Stai o clipă, Hastings, spuse Cross absent. Părea că asculta câinele, cu ochii aţintiţi spre fereastră. Toţi câinii? Chiar şi corciturile, precum cel pe care îl are fiica mea?

Hugh voia să plece, dar nu o făcu. Îl deranja că bărbatul avea un asemenea control asupra lui.

— Îmi place orice câine cuminte. Nu sunt pasionat de câinii care muşcă.

— Bun, bun, murmură Cross. În sfârşit, îl privi din nou pe Hugh şi se ridică în picioare. Mulţumesc pentru vizită, domnule.

Cu buzele strânse, Hugh se încruntă, dar, în cele din urmă, făcu o plecăciune rigidă.

— Poate că o să iei cina cu noi într-o seară, adăugă

Cross. Eu şi fiica mea am fi onoraţi să ni te alături.

Refuzul rece, dar politicos îi stătea lui Hugh pe vârful limbii. Chiar nu voia să aibă de-a face cu Cross sau cu fiica lui, dar dorinţa de *a afla* era ca o aşchie intrată sub piele, ascuţită şi infectată.

— Poate.

— Ţi-ar conveni mâine-seară? Cross zâmbi cu sfială la vederea expresiei lui. Nu-mi doresc să te reţin azi, milord, dar există… oportunităţi despre care am putea vorbi.

— Oportunităţi.

Iată, se gândi Hugh sumbru. Ceea ce îşi dorea Cross de la el. Numele lui sau vreo afacere? Influenţa lui printre ceilalţi aristocraţi? Avea foarte puţine din ceea ce Cross putea să-şi dorească, dar chiar avea prieteni şi era bine văzut în oraş. Familia Hastings era una de tradiţie veche şi venerată.

Cross făcu un semn cu mâna.

— Nimic ilegal! Ar putea fi în mare măsură în beneficiul tău. Nu am vrut să te ofensez, ba dimpotrivă. Vino la cină şi o să vorbim atunci.

Aerul lui distant dispăruse, iar un ton poruncitor se imprimă din nou în invitaţia altfel plăcută.

Cu maxilarul încleştat, Hugh încuviinţă din cap. Ce altă alegere avea?

Cross deţinea controlul asupra lui.

Capitolul 4

Eliza se plimba pe covorul din salon, profund îngrijorată.

Tatăl ei îl invitase la cină pe contele de Hastings.

— De ce? întrebase ea îngrozită când îi povestise de cina de a doua zi.

— S-ar putea ca eu şi Excelenţa Sa să facem afaceri împreună. Cross nu observase disperarea ei. Vreau să-i facem o impresie bună, aşa că îmbracă-te cu ceva

atrăgător.

Şi îi făcuse cu ochiul… Îi *făcuse cu ochiul,* de parcă nu văzuse cu propriii ochi cât de respingătoare şi de penibilă fusese când contele venise în vizită!

De îndată ce Eliza trecuse peste şoc, se grăbise să facă pregătiri. Renunţase la meniul obişnuit şi alesese unul mai bun, mai impresionant. Toate slujitoarele fuseseră trimise să cureţe salonul de luat masa şi salonul de zi de la cap la coadă. Ea îşi verificase toată garderoba în căutarea unei rochii decente. Într-un fel, era ceva care părea foarte important, dacă spera să şteargă prima impresie îngrozitoare pe care contele trebuia să şi-o fi făcut despre ea. Willy, împotriva voinţei lui, fusese închis în camera ei, iar personalului i se interzisese să-l lase afară, indiferent cât de mult lătra.

Dar, dacă ea era încrezătoare că acea masă, casa şi chiar rochia ei erau ireproşabile de astă dată, mai exista o întrebare, şi anume ce avea să-i spună bărbatului. Nerăbdătoare, şterse o pată imaginară de pe ceasul aflat pe şemineu. Încă nu se gândise ce comentariu inteligent să facă, darămite la alte replici care să pornească o conversaţie. Indiferent cât de rău era să se gândească la faptul că Lord Hastings o credea nebună după câteva minute petrecute în compania ei, se temea foarte tare că, după o seară întreagă, avea să-şi spună că era prostuţă.

Uşa se deschise.

— Contele de Hastings, spuse Roberts, majordomul.

Eliza îşi împreună mâinile încă o dată, ca într-o ultimă rugăciune, pentru a se calma şi se întoarse să-şi întâmpine oaspetele.

Fu copleşită de forţa frumuseţii lui asemenea unui val de căldură venit din cuptoarele din bucătărie. În seara aceea, părul lui era ciufulit în cârlionţi romantici, iar hainele negre făceau ca ochii să îi fie şi mai negri. El păşi cu graţie şi făcu o plecăciune elegantă.

— Bună seara, domnişoară Cross.

— Lord Hastings. Ea simţi că-i arde faţa, în timp ce făcu o reverenţă. Nu vrei să iei loc?

Ea se aşează pe marginea unui scaun ca să nu-şi şifoneze fusta.

El privi dintr-o parte în alta a încăperii, în timp ce se aşează pe canapea.

— Sunt în gardă de astă dată, dacă este să ni se alăture vreun câine.

Eliza se înroşi şi râse emoţionată.

— Oh, nu! Willy este închis. Îmi cer iertare pentru felul în care s-a comportat ieri.

Lord Hastings zâmbi. Apăru o gropiţă adâncă în obraz, şi toate acele linii mici din jurul ochilor lui se încreţiră. Inima Elizei tresări.

— Îndrăznesc să spun că s-a comportat mai bine decât orice băiat după o săpunealã bună în cadă.

— Oh? Tulburată, ea îşi umezi buzele. N-aş putea să ştiu. Sunt singură la părinţi, domnule.

— Când eram puşti, spuse el, zâmbind galeş, se poate să fi fugit chiar eu de la o baie sau două. În general, nu imediat ce se încheia, adăugă el în timp ce ea zâmbi fără voie, dar nu cu mai puţină înflăcărare. El făcu o pauză. Este încă pui?

— Cred că are aproape un an. Când Lord Hastings ridică întrebător o sprânceană, ea explică: L-am găsit într-un tufiş, vara trecută. Era un căţeluş, dar a crescut foarte mult... Îşi drese glasul. Şeful rândaşilor, care are multe cunoştinţe despre câini, crede că trebuie să aibă un an.

— Eu nu îl contrazic niciodată pe şeful rândaşilor, replică imediat contele. Bărbaţii inteligenţi sunt greu de găsit în Anglia.

Eliza râse din nou, dar mai puţin emoţionată de astă dată.

— Sper că este bine, după ce te-a purtat într-o asemenea urmărire.

— Foarte bine, zise ea.

Era mai uşor de vorbit despre Willy decât despre ceva legat de politică sau de bârfe din societate, iar Lord Hastings făcea ca totul să fie mai uşor. Eliza îşi iubea câinele şi se entuziasma din instinct în faţa interesului

arătat de conte.

— Willy adoră să urmărească păsările prin grădină. Lipsa lui totală de succes în prinderea vreuneia pare să-i întărească hotărârea de a încerca din nou şi sfârşeşte adesea în noroi. Ea strâmbă din nas. Cu toate că uneori cred că îi place să stea în noroi, din moment ce pare că se tăvăleşte tot.

Contele râse. Pe Eliza o străbătu un fior. Dumnezeule, avea un râs minunat! Şi era chiar mai minunat pentru că ea îl provocase.

— Nu este de mirare că avea nevoie de baie.

— Da. Cu toate că, fiind un câine căruia îi plac noroiul şi băltoacele cu noroi aşa de mult, Willy urăşte să fie îmbăiat. Codiţa lui se lasă în jos şi mă priveşte de parcă l-am trimis la plutonul de execuţie.

Ochii lui încă erau uşor îngustaţi într-un zâmbet discret.

— Sunt sigur că te iartă imediat după aceea.

— Da, ei bine… S-ar putea… s-ar putea ca după aceea să-i dau câte o bucată de şuncă în semn de scuză. Când Lord Hastings râse din nou la auzul mărturisirii ei şovăitoare, Eliza zâmbi mai larg. Drumul către inima lui Willy este să-l hrăneşti. Chiar *papa…*

Ea făcu o pauză. Unde era *papa?* Nu îi stătea în fire să-şi lase un oaspete să aştepte.

— Este preferatul tatălui dumitale? întrebă contele după o clipă.

Eliza se înroşi puţin.

— *Papa* n-o să spună niciodată asta, dar cred că ţine mult la Willy. El i-a pus numele. Willy este prescurtarea de la „o să se oprească vreodată din lătrat?”[1]

— Nu! rosti Hastings vădit amuzat.

— Oh, ba da! O spunea de fiecare dată când Willy se juca în grădină, urmărind păsările. Eu nu m-am gândit la un nume mai bun pentru el. Am început să-i spun Willy ca să-l tachinez pe *papa,* dar apoi pur şi simplu a rămas aşa.

Ea făcu un gest neputincios cu o mână, în timp ce

1 *Will he ever stop barking* - în limba engleză, în original

contele zâmbi, gropiţa lui atrăgându-i din nou privirea. Ce bărbat chipeş era! Şi atât de amabil şi de fermecător! Stătuse de vorbă cu el şi nici măcar o dată nu se simţise prostuţă sau cu limba legată.

— Cred că *papa* este foarte ataşat de Willy, dar refuză să recunoască.

— Pierde foarte mult, declară Lord Hastings. Adesea, câinii sunt o companie mai bună decât oamenii.

— Da, într-adevăr! Eliza îi zâmbi încântată. În mare măsură.

El îi zâmbi din nou, atât de cald, încât Eliza se gândi că probabil visa. Nu întâlnise niciodată un gentleman atât de prietenos şi de relaxat. Spera ca el să facă afaceri mari cu tatăl ei şi să vină să ia cina regulat. Pentru o clipă, câteva din închipuirile ei fanteziste nu părură atât de ridicole.

Uşa se deschise şi intră Cross.

— Buna seara, Hastings. Scuze pentru întârziere.

Bărbatul făcu o plecăciune.

Contele, care se ridicase la intrarea lui, îi întoarse salutul. De pe chipul lui se şterse orice urmă de umor.

— Domnule Cross.

Papa îşi ţinea mâinile la spate, părând foarte mulţumit de sine.

— Eliza, draga mea, l-ai întâlnit pe oaspetele nostru, aşa că nu mai e nevoie de altă prezentare.

— Da, *papa.* Ea se strecură spre uşă. O să-i spun lui Roberts că suntem gata.

Tatăl ei flutură o mână.

— Prostii! Ştiu că ai planificat totul la secundă, iar lacheii aşteaptă deja să servească în timp ce noi vorbim. Mergem? întrebă şi făcu semn cu mâna.

— Domnişoară Cross?

Contele de Hastings îi oferi braţul. Eliza se alarmă; nu se aşteptase să-l atingă. Dar *papa* se întorsese deja şi ieşise din cameră. Cu grijă, ea îşi puse vârfurile degetelor pe braţul lui, fără a-şi putea opri tremurul uşor care o străbătu, în timp ce muşchii lui se încordară.

Cina se petrecu asemenea unui vis. Lord Hastings era mult mai încordat cu *papa* decât fusese când rămăseseră doar ei doi, vorbind despre câini, dar Eliza se aşteptase la asta. Ştia că tatăl ei avea o anumită reputaţie de a fi dur şi nemilos în afaceri, iar el îi spusese că Lord Hastings venise pentru afaceri. Cei mai mulţi dintre bărbaţii care făceau afaceri cu el erau rezervaţi. Nu ştiau că tatăl ei avea o inimă bună şi iubitoare, dar Eliza bănuia că ea era singura persoană care vedea deseori acea latură a tatălui.

Totuşi, nu discutară despre afaceri. În schimb, *papa* părea hotărât să aducă în discuţie fiecare subiect dificil. Îl chestionă pe Lord Hastings despre perspectiva unei reforme parlamentare. Îl întrebă ce părere avea despre sufragiul catolic. Apoi despre legea porumbului, iar Eliza începu să se teamă că tatăl ei avea să-l ofenseze. Când *papa* începu să-l preseze pe conte să spună clar dacă susţinea sau nu legile, Eliza se săturase deja. Ascultase în tăcere, dar era clar că musafirul lor nu se simţea în largul lui. Ochii lui întunecaţi erau mari şi lipsiţi de zâmbet, iar răspunsurile deveneau tot mai scurte şi mai tăioase. Ea se întreba de ce *papa* îşi hăituia musafirul de parcă îl judeca în loc să încerce să-i atragă bunăvoinţa în privinţa investiţiei de afaceri.

— Destul cu asta, *papa,* spuse ea pe un ton în care se simţea un reproş uşor. Mă întreb dacă Lord Hastings a văzut noul spectacol *Lionel şi Clarissa* de la Teatrul Regal.

Zâmbetul lui Lord Hastings aproape că o cutremură. Era cald, liniştit şi plin de recunoştinţă. Se părea nici el nu se bucurase de conversaţia despre politică.

— Nu l-am văzut, domnişoară Cross, dar mama şi surorile mele mă asigură că este minunat. Le-a plăcut în special dramatismul piesei.

— Da? Ea zâmbi surprinsă. *Papa,* putem să mergem să vedem piesa? Dacă Lady Hastings şi fiicele ei au fost, nu poate să fie inadecvată.

— Poate. Cross se lăsă pe spate şi făcu un gest ca să li se mai pună vin. Ar veni cu noi şi prietena ta Lady Georgiana Lucas?

Eliza îl privi uşor ameninţătoare pe sub gene. Obişnuia să o menţioneze pe Georgiana, sora contelui de Wakefield, când voia să impresioneze pe cineva.

— Ar putea, dacă iei bilete în lojă, iar Lady Sidlow îi permite.

Contesa de Sidlow era însoţitoarea severă a Georgianei la Londra şi nu-i plăcea teatrul. De obicei, Georgianei nu i se permitea să meargă.

— O să ne duci?

Bărbatul chicoti.

— Ştii că nu pot să te refuz, draga mea.

Ea îi zâmbi fericită înainte să se întoarcă spre conte.

— Câţi ani au surorile dumitale, Lord Hastings?

— Sunt cam de o seamă cu dumneata, domnişoară Cross, spuse el. Edith este cea mare, iar Henrietta cea mică. Edith îşi face debutul în societate anul ăsta, iar Henrietta aşteaptă cu nerăbdare acelaşi lucru anul următor.

Însemna că fetele Hastings erau cu câţiva ani mai mici decât Eliza, pentru care trecuseră trei ani de la debutul în înalta societate, când îl convinsese pe tatăl ei să o lase să aştepte până ce împlinea 19 ani.

— Cât de minunat pentru ea! Lady Edith se bucură de asta?

— Foarte mult. Se bucură în special de rochia pe care o s-o poarte la curte.

El o spuse cu un umor sec în voce, care o făcu pe Eliza să zâmbească.

— Fiecare rochie nouă merită o clipă de încântare, mai ales una aşa de frumoasă.

Ea văzuse minunata rochie de curte a Georgianei, chiar dacă nu avusese niciodată una a ei. Nici măcar *papa* nu reuşise să obţină prezentarea ei la curte, spre marea lui supărare şi spre uşurarea Elizei.

— Doamnele şi cumpărăturile lor! Cross clătină din cap. Nu o să înţeleg niciodată fascinaţia pentru mătase şi dantelă.

— Din fericire, acea epocă din istoria modei s-a terminat pentru domni, spuse Eliza ştrengăreşte. Cu toate

că ai arăta foarte chipeş, *papa,* cu o perucă lungă, cu o haină de catifea cu fireturi de aur şi, bineînţeles, pantofi cu toc, demni de Carol al II-lea.

Lord Hastings scoase un sunet slab ce putea să fie un râset înăbuşit. *Papa* ridică o sprânceană spre ea şi strânse din buze.

— Chiar că din fericire! Păstrează-ţi dantelele, panglicile şi toate celelalte zorzoane.

— Aşa voi face, mulţumesc.

— Sunt mult mai potrivite pentru doamne, spuse Lord Hastings. El ridică paharul spre ea. După cunoştinţele mele, fiecare lady apreciază dantela şi mătasea mai mult decât o să fie vreodată în stare un bărbat. În special dumneata, domnişoară Cross.

Inima ei tresări iar. Ştia că nu era adevărat, dar era foarte galant din partea lui să i-o spună.

— Mulţumesc, domnule.

În momentul în care cina se încheie, iar Eliza se retrase ca să-i lase pe domni să bea coniacul şi să discute despre afaceri, ea se simţi îmbujorată şi ameţită. Se duse în salon şi deschise una dintre ferestrele înalte care dădeau spre grădină. Mirosul dulce al trandafirilor pluti spre ea, în timp ce se aplecă spre aerul rece.

Lord Hastings trebuia să fie cel mai chipeş, fermecător, încântător bărbat din toată Londra. După primele clipe, ea nu se simţise stânjenită sau intimidată de el şi nu se bâlbâise nici măcar o dată până să se cufunde într-o tăcere jenantă. Nici măcar nu chicotise, ceea ce o ului. Pentru o clipă, îşi închipui că era posibil ca el să vină la cină în mod regulat. Putea să o complimenteze periodic. Putea să se oprească în loja lor să-şi prezinte omagiile. Putea să-i zâmbească în felul acela prin care îi sugerase că i se părea interesantă şi fermecătoare…

Apoi râse uşor de ea însăşi pentru că visa din nou cu ochii deschişi.

— Prostuţo, şopti ea spre trandafirii tăcuţi. Dar măcar este un vis minunat.

Capitolul 5

Hugh nu era încă sigur de ce venise.

Era o călătorie lungă până la Greenwich şi habar nu avea ce voia Cross să discute cu el. Dar lucrul acela îl ţinuse treaz toată noaptea, gândindu-se de ce cumpărase Cross ipoteca lui şi alte datorii, aşa că venise.

Singura care strălucise fusese domnişoara Cross. Indiferent ce punea la cale tatăl ei, Hugh era sigur că ea nu luase parte la planul lui. În primul rând, era timidă, roşind frumos ori de câte ori el o tachinase în privinţa câinelui. Probabil Hugh nu ar fi observat-o dacă nu ar fi intrat în viaţa lui arătând ca o spălătoreasă pe jumătate udă, urmărind un câine, dar îşi dădea seama că inima ei era caldă, şi fata părea lipsită de viclenie.

Spre deosebire de tatăl ei.

Când uşa se închise în urma ei, lăsându-i să-şi bea coniacul pe care slujitorii se grăbeau să-l servească, el şi-o scoase din minte pe Eliza Cross şi se concentră asupra tatălui ei.

— Ei bine? întrebă el tărăgănat.

Atitudinea lui Cross se relaxă. Luă o înghiţitură sănătoasă de coniac şi se tolăni în fotoliu.

— Cum a fost cina, domnule?

— Excelentă. Hugh putea să simtă răceala din propriile cuvinte. Cărui fapt datorez această invitaţie?

Cross ridică din umeri şi făcu un semn ca slujitorii să plece.

— Dorinţei de a stabili relaţii.

Hugh numără până la zece ca să-şi păstreze calmul.

— Domnule Cross, rosti el tăios, noi nu suntem prieteni. Avem puţine lucruri în comun. Nu există niciun motiv pentru care să devenim cunoştinţe, cu excepţia faptului că acum deţii cea mai mare parte din datoria mea.

— Din cauza tatălui tău, interveni Cross.

Hugh strânse din dinţi.

— Da. Ăsta este rolul moştenirii.

— Nu în cazul meu, spuse Cross cu îndrăzneală. Tatăl meu nu mi-a lăsat nimic, nici la bine, nici la rău.

— Ce frumos din partea lui! Hugh se uită împietrit la bărbat. Ce vrei de la mine?

— Cât ai câştigat la clubul Vega?

El tresări la auzul întrebării directe.

— Nu prea te priveşte…

— Ăsta este venitul tău, nu-i aşa? Cross încuviinţă din cap, în timp ce Hugh începu să clocotească într-o tăcere neputincioasă. Mă gândesc la asta de câteva zile. Am văzut mulţi aristocraţi care joacă la clubul Vega, dar tu nu eşti ca ei. Joci de parcă n-ar conta dacă pierzi sau câştigi 10.000 de lire, dar amândoi ştim că nu este adevărat… Ai nevoie să câştigi. Făcu o pauză, privindu-l cu ochi pătrunzători. Nu-i aşa? Ai nevoie să stai pe linia de plutire, să plăteşti creditorii suficient cât să-i ţii la distanţă. Nu vreau să te jignesc, adăugă el, în timp ce Hugh mormăi ceva răguşit. Eu nu sunt un gentleman, după cum îţi aminteşti. Nu văd nimic greşit în nevoia de a câştiga un venit de vreun fel, altfel decât cel primit prin drept divin.

— Ce vrei de la mine? repetă Hugh.

— Partea care mi-a adus succesul în viaţă a fost atenţia cu care studiez nevoile şi surplusul. Cross arăta mai degrabă mulţumit de sine. Când una dintre părţi are o nevoie, găseşte pe cineva care are un surplus corespunzător. Le pui cap la cap pe amândouă, iar toată lumea o duce mai bine.

Hugh inspiră şi răsuflă, închizând ochii. Era neputincios, prins în capcană, în timp ce Cross bătea câmpii cu filosofia lui despre viaţă şi succes.

— Tu, continuă gazda lui, ai o nevoie. Una destul de zdrobitoare. În locul tău, unii domnii s-ar putea însura cu fiica unui duce cu o zestre frumuşică sau cu vreo văduvă bogată… Dar n-ai făcut asta. Nici măcar n-ai curtat-o pe vreuna, dacă nu cumva bârfele au ratat detaliul acesta. Cross ridică din umeri. Există doar câteva motive pentru care un bărbat strâmtorat ca tine n-ar face asta. N-am auzit

nicio aluzie că ai vreo dorinţă nefirească, ceea ce înseamnă că n-ai găsit încă femeia cu averea suficientă care să te facă bogat din nou.

Hugh hotărî că se afla într-un cerc al infernului. Cine naiba era individul acela care credea că putea să se amestece în cele mai intime detalii din viaţa unui necunoscut?

— Să revenim. Vocea lui Cross deveni aproape binevoitoare. Arăţi cumplit, Hastings! M-am gândit că ştii ce spun bârfele despre tine. Nu mi-a fost deloc greu să aflu totul.

Hugh îşi petrecuse ultimul an şi jumătate jucând o şaradă: rolul unui conte cu buzunarele mai degrabă goale, dar bogat în terenuri şi influenţă. Societatea, de la bază până la vârf, înţelegea foarte bine acel personaj, îl accepta şi îl întâmpina călduros. Încă era invitat la petrecerile de elită ale înaltei societăţi, şi niciun negustor nu-i refuzase vreo cerere de credit. Pe de o parte, era liniştitor să audă că avusese succes, dar pe de alta…

— Mă întreb de ce ai ţinut să afli ceva despre mine, îi spuse el lui Cross. Un necunoscut.

Celălalt bărbat zâmbi larg.

— Chiar aşa? Haide, tinere, am auzit că eşti isteţ! Bun la cărţi, un jucător prudent, nu-ţi pierzi controlul sau buna dispoziţie niciodată, întotdeauna un gentleman! Admir asta. Bărbatul se foi în fotoliu, aplecându-se în faţă, în timp ce se întinse după coniac. Deşi Hugh nu se atinsese de pahar, cel al lui Cross era gol. Dar nici nu mi-e frică să pun cărţile pe masă. Tu ai nevoie disperată de bani şi este vorba despre o sumă foarte mare, din ce am înţeles. Sora ta Lady Edith este curtată de moştenitorul lui Livingston, nu-i aşa?

— Da.

Cuvântul răsună exact ca mărturisirea unui păcat.

Cross încuviinţă din cap.

— Iar ea nu are nicio zestre, nu-i aşa?

Hugh se cutremură în fotoliu. De unde naiba putea să ştie Cross toate aceste lucruri?

— Poftim?

— Richard Nesbit îl ştia bine pe tatăl tău, fu răspunsul lui Cross. Continuă cu descrierea problemelor lui Hugh: Nici cealaltă soră nu are, cred. O să-şi facă debutul în societate în curând, nu-i aşa? N-ai nevoie de o zestre, ci de două.

Simţindu-se de parcă membrele îi înlemniseră, Hugh se ridică.

— Scuză-mă, Cross, spuse el rece. Trebuie să plec.

— Eu am un surplus, spuse bărbatul. Tocmai la capitolul la care tu duci lipsă. Ia loc, Hastings, adăugă el când Hugh nu se mişcă. Nu numai un surplus de fonduri, ci şi o fată nemăritată.

Pentru o clipă, Hugh se simţi doar uluit. Apoi scoase un râset neîncrezător în clipa în care înţelesul din spatele cuvintelor lui Cross deveni evident.

— Eşti nebun? Crezi… crezi că ar trebui să mă însor cu fiica ta?

— Aş vrea asta mai presus de orice, spuse bărbatul direct. Este cu totul altceva dacă i-ar plăcea şi ei, dar, dacă te însori cu ea, toate problemele tale o să ia sfârşit.

Hugh îl privi pur şi simplu. Ce idee nebunească! Da, bărbatul trebuia să fie nebun. Nu exista altă explicaţie.

— O să te scutesc complet de ipoteci şi de credite, spuse Cross, iar vocea lui nu mai era nonşalantă şi relaxată. Elizabeth are o zestre de 50.000 de lire şi o să moştenească restul după moartea mea. Aproape o jumătate de milion de lire până acum. Un zâmbet prădalnic îi traversă pentru o clipă chipul. Încă n-am terminat, bineînţeles. Ar putea fi de două ori mai mare când eu o să-mi găsesc sfârşitul.

Hugh îşi regăsi în sfârşit vocea.

— Ea ştie despre acest plan nebunesc?

— Nu, şi nici nu o să ştie. Expresia lui Cross se înăspri. La primul cuvânt pe care îl sufli despre această discuţie, oferta mea o să fie retrasă irevocabil. O să cer plata datoriilor atât de strict şi atât de prompt pe cât permite legea. Hastings, nu o să ezit să pun magistraţii pe urmele tale!

Hugh îşi simţi plămânii strânşi ca într-o menghină.

— Foarte bine. Nu o să vorbesc cu ea.

„Niciodată”, speră el. Să-l ferească Dumnezeu de un alt membru al familiei Cross, chiar dacă atât de plăcut ca Elizabeth Cross.

— Problema este că fiica mea vrea o căsătorie din dragoste. Cross îşi mai turnă coniac. Dacă ar fi să o curtezi pe Eliza, indiferent dacă ea te acceptă sau nu, totul o să depindă numai de ea. Ea merită să fie adorată, răsfăţată, curtată cu înflăcărare şi nu o să se mulţumească nicidecum cu mai puţin.

Hugh râse cu asprime.

— Vrei să o fac pe îndrăgostitul lulea, dar fără nicio garanţie că doamna chiar m-ar vrea. Care sunt şansele, Cross? Din moment ce este un joc, trebuie să-mi cunosc şansele de succes.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse bărbatul liniştit. Totuşi, ea ţi-a zâmbit cu nonşalanţă, iar eu îmi cunosc fiica. Ar putea să se îndrăgostească de un gentleman ca tine.

Hugh îşi sprijini încheieturile pe masă şi aşteptă. Era prins într-un coşmar. Dacă într-adevăr crezuse că haosul lăsat de tatăl lui nu putea fi mai rău de atât, soarta îi servise o pedeapsă binemeritată.

— Pot să te întreb cum m-ai ales pe mine pentru acest plan?

— Ai pierdut destul. Cross zâmbi larg la privirea furioasă a lui Hugh. Pari să fii un băiat decent. Am stat cu urechile ciulite şi, ei bine, ce am auzit a fost un semn bun.

— Ai auzit că eram disperat, spuse el tăios.

— Suficient de disperat pentru a ascunde asta. Cross lovi masa cu palma, făcându-l pe Hugh să se uite în sus şi să-i întâlnească privirea. Sunt un om corect, Hastings. Dacă faci o treabă bună în timp ce o curtezi pe Eliza, iar ea te refuză, asta e… Nu o să-ţi cer altceva, îţi plăteşti datoriile, aşa cum ai făcut până acum, şi nu o să mai avem niciun motiv să vorbim.

Hugh închise ochii. Era o mică alinare. Dar, oricât de mult îşi dorea să plece din salonul acela şi să-l lase pe Cross să fiarbă în propriile comploturi, trebuia să gândească

raţional, chiar fără scrupule. Cross îi deţinea datoriile, dar Hugh ştia că unele dintre ele erau fără valoare, datorii personale de onoare, semnate de tatăl lui, pe care nu avea nicio obligaţie să le plătească. Chiar şi aşa, Cross îi putea face viaţa insuportabilă dacă voia.

Oricând.

Cross voia ceva foarte preţios de la el. Voia să se însoare cu fiica lui şi probabil să-i dăruiască un nepot nobil. Chiar îşi dorea ca Hugh să o facă pe fată să se îndrăgostească de el. Deşi o amânase, Hugh ştia că însurătoarea cu o moştenitoare din clasa lui socială nu ar fi necesitat un asemenea lucru; căsătoriile erau aranjate tot timpul pentru putere şi influenţă. N-ar fi fost nevoie de nicio pretenţie de iubire în relaţia cu o femeie din aristocraţie, care ar fi priceput exact ce înţelegere făceau de la bun început.

Încet, Hugh se aşează la loc pe fotoliu. Dacă Edward Cross putea să arunce mănuşa, el se simţea îndreptăţit să impună propriile condiţii.

— Îmi ceri un lucru important, rosti el. Toate acele nopţi în care câştigase sau nu fără să-şi piardă cumpătul îi veniră acum în ajutor. Sunt mize mari într-adevăr – tot restul vieţii mele, până când moartea o să ne despartă, numele meu, titlul meu, urmaşii mei, chiar sentimentele mele. Asta, presupunând că domnişoara este de acord, dar s-ar putea la fel de bine să nu fie.

Exista întotdeauna acea opţiune, bănuia el – să curteze fata, dar în aşa fel încât ea să-l refuze cu blândeţe la momentul potrivit. Dar lucrul acela însemna să lase banii pe masă, ceva ce Hugh învăţase să nu facă.

— Bineînţeles, dacă mă concentrez pe cucerirea ei, societatea o să observe. Alte doamne nemăritate o să presupună că sentimentele mele sunt promise şi o să-şi întoarcă atenţia spre alţi gentlemeni. Dacă domnişoara Cross mă refuză, eu aş rămâne tot cu datorii, pierzând cea mai bună parte a sezonului pe care puteam să o petrec în urmărirea altei căsătorii.

El îşi arcui o sprânceană, în timp ce Cross se lăsă pe

spate în fotoliu, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Te referi la ce o să câştigi dacă ea te refuză?

— Exact, spuse Hugh pe un ton dur. Timpul meu are valoare, Cross, ca să nu mai vorbesc despre efortul de a o curta.

Cross îl privi scrutător, ca şi cum revedea calităţile de adversar ale lui Hugh.

— Ce vrei?

— 10.000.

Adică zestrea lui Edith. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să scoată ceva din toată povestea aceea!

Ochii lui Cross erau pătrunzători.

— Un preţ mare pentru o lună din timpul tău.

Hugh ridică din umeri, având din nou pe chip masca lui impenetrabilă de jucător de cărţi.

— Sunt al şaptelea conte de Hastings, al zecelea viconte de Dayne şi baron de Carlisle. Titlul mi-a fost acordat de regele Henric al V-lea. Ai fi putut face această ofertă oricărui bărbat din Londra, dar m-ai ales pe mine. Da, pun mare preţ pe timpul meu.

„Dacă ai de gând să cumperi un conte pe post de ginere, ar fi bine să fii pregătit să plăteşti preţul pentru unul”, gândi el cu brutalitate.

Spre surprinderea lui, Cross încuviinţă din cap după o clipă.

— S-a făcut.

— Şi nu o să fac nicio plată a datoriei în timp ce o curtez, insistă Hugh. Dacă ai de gând să ierţi toată datoria, în cazul că o să am succes, nu prea are rost. În plus... Schiţă un zâmbet. Am nevoie de fonduri pentru a o curta cum se cuvine.

Chipul lui Cross deveni aspru.

— Ai o grămadă de pretenţii, Hastings.

— Astea sunt condiţiile mele. În cele din urmă, luă paharul de coniac şi îl ridică. Ne-am înţeles?

Celălalt bărbat rămase nemişcat pentru o clipă. Hugh era ferm pe poziţie, cu o expresie calmă, aşteptând.

— S-a făcut.

Cross ridică paharul şi băură amândoi, Hugh având un sentiment de neîncredere.

— Încă ceva, zise Cross în timp ce Hugh îşi împinse uşor fotoliul în spate. Trebuie să accepţi câinele.

În comparaţie cu a avea o mireasă impusă, un câine era o nimica toată. Hugh încuviinţă din cap.

Se îndreptară spre salon în tăcere. Nervii lui Hugh vibrau asemenea unor corzi ciupite. Ce făcuse? Când păşiră înăuntru şi o găsiră pe domnişoara Cross la pian, el o studie cu alţi ochi. Chiar nu ştia despre planul acela al tatălui ei? Detaliul ar afecta profund modul în care alegea Hugh să acţioneze.

La intrarea lor, ea îşi ridică privirea din partitură. Pentru o clipă, o nelinişte sclipi în ochii ei verzi, duioşi, dar ea se ridică în picioare şi făcu o reverenţă.

— Aţi terminat cu afacerile?

Vocea ei era plăcută, nu stridentă sau gălăgioasă. Hugh încuviinţă din cap, sensibil la fiecare detaliu legat de ea.

— Am terminat, domnişoară Cross, spuse el înainte ca tatăl ei să apuce să răspundă. Sper că nu te-am făcut să ne aştepţi prea mult.

Îmbujorarea aceea drăguţă şi trandafirie îi coloră din nou obrajii.

— Nu, chiar deloc. Ea se uită la tatăl ei. Vrei să-ţi cânt, *papa?*

— Desigur, draga mea, răsună răspunsul sincer al lui Cross.

Hugh evită să întâlnească privirea insistentă a bărbatului în timp ce luă loc acolo unde putea să vadă chipul tinerei. Ea deschise partitura, se aşeză şi îşi trecu degetele peste clape. Cu încă un zâmbet uşor emoţionat aruncat spre el, începu să cânte. Avea o voce minunată. Majoritatea domnişoarelor bine educate puteau cânta la un instrument, dar puţine aveau vocea. Iar domnişoara Cross era una dintre ele.

„Eliza”, îşi aminti el. Probabil viitoarea lui soţie, mama copiilor lui, femeia cu care urma să împartă patul şi casa.

Ea îşi iubea câinele, cânta minunat şi îi plăcea teatrul. În afară de asta, nu ştia nimic despre ea. Era în stare să o facă?

Fata nu era o frumuseţe. Avea faţa rotundă şi părul castaniu într-o nuanţă deschisă, obişnuită. Un şirag de perle îi atârna la gât, iar Hugh era sigur că rochia ei de mătase de un verde pal costase la fel de mult ca rochia de curte a lui Edith, dar i se potrivea. Unele femei n-aveau deloc stil şi cumpărau cele mai recente modele de rochii indiferent dacă le făceau urâte sau minunate. Cu două surori şi o mamă în casă, Hugh ştia destule despre hainele de damă încât să vadă că domnişoara alesese bine. Când ea dădu să întoarcă pagina, el se ridică şi se apropie să o ajute. Vocea ei tremură puţin în timp ce el întoarse pagina, dar cântă în continuare.

Pielea ei era minunată. Hugh îi zări câţiva pistrui pe nas, dar umerii şi pieptul erau la fel de albi ca spuma laptelui. Pieptul ei... Hugh întoarse următoarea pagină şi aruncă o ocheadă în jos. Generos şi ispititor, acum că se uita mai bine. Mâinile îi erau graţioase pe clape. Mintea lui rătăci fără voie – se gândi cum ar fi fost să le simtă atingerea. Cum ar fi fost să o sărute. Cum ar fi fost în pat. Timidă? Speriată? Se trezi că îşi dorea să nu fie, cu toate că nici măcar nu hotărâse dacă voia să o curteze sau nu.

Merita toată povestea aceea o jumătate de milion de lire? Putea să o convingă pe fată că avea o pasiune nebunească pentru ea? Hugh bănuia că putea. Putea să păstreze secretul până la nuntă? Putea să continue viaţa alături ea, întrebându-se întotdeauna când avea să-i şoptească Edward Cross la ureche mai multe ameninţări şi cerinţe?

Mâinile ei se opriră. Hugh se uită lung la ceafa ei, la buclele de culoarea mierii care se ondulau pe tenul deschis.

— Bravo, spuse Cross de pe scaun. Ce părere ai, Hastings?

El îşi drese glasul.

— Minunat! Ai o voce splendidă, domnişoară Cross.

Ea se răsuci să se uite la el, cu ochii strălucind de

încântare.

— Mulţumesc, domnule.

Hugh zâmbi din instinct. Privirea aceea… Nu era vreo frumuseţe. Societatea londoneză ar fi spus că era obişnuită. Dar, când se uita la un bărbat în felul acela, cu inima în privire, nu mai era obişnuită.

Ea mai cântă ceva, dar lui Hugh deja îi ajunsese. Îşi luă rămas-bun, dând vina pe drumul lung până la Londra. Domnişoara Cross făcu o altă reverenţă graţioasă şi îi dori să ajungă cu bine. Edward Cross se aplecă şi spuse simplu:

— Pe curând, milord.

Aerul rece al nopţii se simţi ca un fior pe faţa lui în timp ce mergea de-a lungul cărării pietruite spre docuri. Casa lui Cross, o vilă splendidă în Portland Stone, se afla într-o poziţie maiestuoasă deasupra Tamisei, pe marginea de vest din Greenwich. Îşi trimisese barca personală să-l ia pe Hugh, iar barcagiul îl aştepta când ajunse la râu. Se instală pe bancheta luxoasă de la prova bărcii şi privi cum Londra se desfăşura în faţa ochilor lui în ultimele străluciri ale apusului. Urma să se întunece curând, fiind ora din noapte la care ieşea de obicei în căutarea câştigului.

Dacă se însura cu Eliza Cross, nu trebuia să mai facă asta vreodată.

Hugh scoase un oftat. Acceptând ce spusese Cross, că ea habar nu avea ce îi sugerase tatăl ei, încercă să se gândească la fată prin prisma propriilor calităţi. S-ar fi gândit să o curteze în absenţa manipulării tatălui ei?

Categoric nu, pentru că nu auzise niciodată de ea… Nici măcar nu o mai întâlnise vreodată.

S-ar fi gândit la ea ca mireasă a lui dacă ar fi întâlnit-o din pură întâmplare, la vreun bal sau la vreun mic dejun veneţian?

Aproape sigur, nu.

S-ar fi gândit la ea ca mireasă a lui dacă o întâlnea ca pe o fată inocentă şi descoperea că avea o avere uriaşă?

Poate.

Iată unde era impasul.

Hugh acceptase faptul că trebuia să se însoare din

obligaţie. Cei mai mulţi dintre strămoşii lui o făcuseră, cu excepţia tatălui său, iar proprietăţile Hastings prosperaseră sub mâinile lor. Doar Joshua, ambiţiosul, înflăcăratul Joshua, se căsătorise pur şi simplu din dragoste şi aproape că ruinase averea şi puterea a trei sute de ani. Adevărul era că Hugh credea că era mai bine să nu se însoare din dragoste tocmai pentru că avea atâta nevoie de bani.

Aşadar, exista vreun motiv pentru care Eliza Cross să nu fie moştenitoarea pe care o curta el?

Dacă Edward Cross i-ar fi propus o căsătorie aranjată, totul ar fi fost mult mai simplu. Hugh avea prieteni care se însuraseră la fel; era o afacere aranjată de familii şi aprobată de avocaţi. Un bărbat trebuia doar să-şi găsească o mireasă destul de atrăgătoare încât să se culce cu ea până când dădea naştere unui moştenitor, apoi amândoi erau liberi să-şi trăiască propriile vieţi. Poate că avea să se întâmple aşa şi în cazul lui.

Chiar în timp ce gândul acela îi trecu prin minte, în adâncul sufletului bănuia că ea nu avea să-şi dorească asta. Şi nu era drept să o înşele ca să fie de acord, indiferent ce credea tatăl ei.

Ei bine, era opera lui Cross, nu a lui. Hugh negociase o recompensă echitabilă. Nu exista niciun motiv să nu curteze puţin o fată şi să vadă cum mergeau lucrurile. Dacă ea îşi dădea seama şi refuza, tot câştiga zestrea lui Edith. Dar, dacă într-un fel se aprindea vreo scânteie între ei, dacă ea se îndrăgostea de el, aşa cum îşi dorea tatăl ei, dacă el se simţea destul de atras ca să fie mulţumit cu ea ca soţie…

Hugh riscase deja prea mult.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare, Eliza aşteptă ca tatăl ei să spună ceva despre contele de Hastings, dar el părea să fi uitat complet de bărbat. Era într-o dispoziţie excepţională,

tachinând-o în privinţa jucăriilor pe care ea le adusese din odaia copilului pentru Willy.

— Acelea au fost puse deoparte pentru nepoţii mei, spuse el în timp ce ea arunca o minge de lemn prin grădină.

Willy se întoarse după ea, cu urechile lăsate pe spate, în timp ce sări peste un mic zid de piatră.

— Tu ştii, remarcă Eliza, că Willy se comportă mult mai bine decât un copil mic. Merge la coşul lui şi stă cuminte când i se spune.

Cross spuse zeflemitor.

— Roade picioarele mesei.

— N-a mai făcut asta de luni întregi. Eliza nu menţionă faptul că Willy sfâşiase o bonetă veche pe care o lăsase afară chiar zilele trecute. Pe lângă asta, acele jucării pentru nepoţii tăi au fost de fapt jucăriile *mele,* aşa că am decis să le folosesc din nou. Willy se întoarse cu mingea între dinţi, iar Eliza îngenunche să îl laude. Ce băiat bun, Willy!

— Mama ta le-a pus deoparte când te-ai făcut prea mare pentru ele, se plânse tatăl ei. Mi-a spus că erau pentru nepoţii noştri, iar acum potaia ta le face bucăţele.

— Atunci o să cumperi jucării noi dacă vreodată o să ai nepoţi. Eliza aruncă mingea, iar Willy o luă din nou la fugă. Îmi pare rău pentru tine.

Papa izbucni în hohote de râs.

— Consider asta ca o promisiune că o să-mi dăruieşti nepoţi. Eşti singura mea speranţă, Lilith; mi-ar plăcea doi băieţi care să se legene pe genunchii mei şi o fetiţă ca s-o răsfăţ peste măsură.

Eliza îşi dădu ochii peste cap.

— Nimeni nu poate să promită că o să aibă copii, darămite câţi băieţi şi câte fete.

— Cu toate astea, eu vreau şi fată, şi băiat, şi contez pe tine.

Tatăl ei îi făcu cu ochiul.

Willy aduse înapoi mingea şi scoase limba de bucurie, iar Eliza o mai aruncă o dată, cât de tare putu. Lui Willy îi

plăcea să alerge, iar pământurile erau întinse.

— Ar fi mai uşor să luăm nişte câini. Atunci poţi să alegi rasa, sexul, chiar culoarea.

— Avem destui câini, mai mult decât suficient.

Papa ignoră privirea ei încruntată din pricina dispreţului arătat lui Willy.

Eliza era obişnuită cu insistenţa a tatălui ei legată de căsătoria ei, dar acea discuţie despre nepoţi era… deprimantă. Una era să accepte că urma să fie o bătrână excentrică, având drept companie o haită de câini, şi altceva să-i aducă aminte ce însemna că nu avea să fie niciodată mamă. Eliza iubea copiii. Belinda Reeve, soţia vicarului, avea două fetiţe care o bucurau şi o fermecau pe Eliza de fiecare dată când se întâlneau. Nu conta cât de mult îşi spunea sieşi că putea răsfăţa viitorii copiii ai Georgianei sau ai lui Sophie, fiindcă nu aveau să fie copiii *ei.* Nu aveau să vină de-a buşilea spre ea ca să i se aşeze în poală şi nu aveau să-şi înfăşoare braţele mici în jurul gâtului ei; nu aveau să-i spună *mamă* şi că o iubeau, cu un sâsâit dulce, copilăresc.

La fel ca prietenele ei, Eliza era singură la părinţi – fratele Georgianei era cu douăzeci de ani mai mare şi nu prea conta. Toate trei îşi promiseseră că aveau să fie naşele copiilor celorlalte, dar Eliza era sigură că avea să rămână singura dintre cele trei care nu putea să le roage aşa ceva. Georgiana urma să devină Lady Sterling în curând, iar Sophie era mult prea frumoasă ca să rămână nemăritată, chiar dacă n-avea bani şi fusese renegată de bunicul ei. Eliza ar fi fost devastată în situaţia ei, însă Sophie avea un plan. Era o supravieţuitoare, iar pentru că reuşise să-şi poarte singură de grijă până acum, Eliza era sigură că Sophie urma să-şi găsească un soţ de îndată ce decidea că îşi dorea unul.

Ceea ce însemna că Eliza avea să rămână singură şi nemăritată, tricotând bonete de dantelă pentru copiii prietenelor ei, dar niciodată pentru a-i ei.

— Ce părere ai despre Lord Hastings? întrebă *papa,* alungându-i gândurile întunecate.

Eliza se înroşi.

— Foarte fermecător. Willy puse mingea la picioarele ei, iar ea se aplecă să o recupereze, mulţumită că-şi putea feri privirea. A decis să facă afaceri cu tine?

Papa nu l-ar fi invitat niciodată dacă nu l-ar fi dorit ca partener pe conte.

— Aşa cred, spuse el precaut. Nu-i prost băiatul ăsta.

Ea zâmbi.

— Înseamnă că s-a decis. Cine ar rata şansa de a învăţa de la marele Edward Cross?

Tatăl ei, aşa cum era de aşteptat, nu râse la tachinarea sau ironia ei. Privi în zare, în timp ce Willy fugi iar după minge.

— Ei bine, o să vedem. Presupun că, dacă se întoarce, o să am confirmarea.

Ea îl privi fix.

— O să se întoarcă?

Era neobişnuit ca tatăl ei să facă afaceri cu partenerii lui după cină; de obicei se ducea în Londra să-i întâlnească. Chiar şi prietenii lui, precum domnul Grenville, făceau rareori drumul până în Greenwich.

— Poate. O privi curios. Te deranjează?

— De ce m-ar deranja? Îşi flutură o mână peste chipul aprins. Bineînţeles că nu. Oh, este cald afară!

— Aseară, părea atras de cântecul tău, continuă papa.

Cuprinsă brusc de suspiciune, Eliza îi aruncă o privire îngrijorată. Dar el îl urmărea pe Willy, a cărui privire fusese atrasă de nişte mierle. Păsările scurmau după viermi, dar îşi luară zborul într-un cor de cârâieli când Willy sări peste ele.

— Îmi place un bărbat care are ureche muzicală, adăugă el absent, uitându-se cu ochii mijiţi la mierlele care fâlfâiau deasupra saltului frenetic al câinelui.

Slavă Domnului! Pentru o clipă, îi trecu prin minte gândul groaznic că papa insinua că ea încercase să flirteze cu Lord Hastings. Iar acea discuţie despre nepoţi…

— Ce fel de afaceri plănuieşti să faci cu el? întrebă în schimb.

Tatăl ei era implicat în diferite lucruri, iar dacă Lord

Hastings decidea să revină în casa lor, Eliza trebuia să-i spună ceva inteligent.

— Poftim? *Papa* se încruntă, apoi făcu un semn cu mâna. Nimic interesant, nu-ţi bate capul cu asta, draga mea. Poate că nu o să iasă nimic bun. Ar trebui să o iau din loc. Grenville vrea să mă convingă să investesc în ultimul lui plan.

— Oh, nu! Nu din nou!

— Ceva despre călătoria cu balonul, spuse tatăl cu o încuviinţare din cap. Un individ pe care îl cunoaşte el crede că a clarificat cum să ghideze prostiile alea de la Norwich la Amsterdam fără să cadă în mare. Grenville vrea să-l transforme într-un serviciu de mesagerie spre continent.

Eliza râse.

— Văd că eşti atras de perspectivă. Domnul Grenville are un mod de a te atrage în cele mai crunte idei.

— Este un şarlatan afurisit, zise *papa* cu afecţiune despre unul dintre cei mai dragi prieteni. O să mă întorc până la cină.

— Eu o să iau ceaiul cu Sophie şi Georgiana azi, îi aminti ea.

— O distracţie excelentă. Să le transmiţi numai bine din partea mea!

O sărută pe obraz şi plecă, probabil ca să nu se mai întoarcă până a doua zi de dimineaţă. Slavă Domnului că nu îi observase expresia când el sugerase că se putea ca Lord Hastings să o admire!

*

Hugh încercă să-şi scoată din minte propunerea nebunească a lui Edward Cross preţ de câteva zile, până când se materializă una dintre cele mai mari temeri ale lui. Reginald Benwick, fiul cel mare al lui Lord Livingston, veni în vizită şi ceru mâna lui Edith.

În clipa în care domnul Benwick fu anunţat, mintea lui Hugh o luă razna. La naiba! Făcuse un mic progres de la seara dezastruoasă în care 20.000 de lire îi alunecaseră

printre degete, dar nu destul. Ar fi putut să-i dea lui Edith cel mult 5.000, iar asta l-ar fi lăsat fără o leţcaie cu care să le hrănească pe mama şi pe sora lui.

— Milord, spuse domnul Benwick când sosi, am venit să-mi arăt preţuirea pentru mult iubita ta soră, Lady Edith. Este o lady minunată, blândă, naturală, frumoasă şi aş dori să devină soţia mea.

— Ai vorbit cu ea?

Poate că Edith îl salva şi îl ducea de nas pe băiat vreo câteva zile…

Dar nu. Benwick încuviinţă din cap, zâmbind mulţumit.

— I-am spus, iar ea a consimţit. Mi-ar plăcea să primesc binecuvântarea dumitale.

Hugh zâmbi.

— Dacă ea ţi-a dat binecuvântarea, a mea contează mai puţin. Sunt fericit să ţi-o dau. Fie să trăiţi împreună o viaţă lungă în mulţumire şi bucurie.

— Mulţumesc, domnule. Tânărul sări de pe scaun. Pot să mă duc la ea acum? Aşteaptă nerăbdătoare rezultatul întrevederii noastre.

El îşi arcui o sprânceană.

— Chiar aşa? Trebuia să te supun la o probă de curaj? N-am făcut niciodată asta, să ştii.

Benwick zâmbi.

— Nici eu! Şi mă simt uşurat să mă dau la o parte. Făcu o pauză. Tatăl meu spunea că ar trebui să-ţi transmit că avocaţii lui o să stea de vorbă cu ai dumitale la momentul potrivit.

Să scrie contractul de căsătorie. Să se stabilească transferul zestrei lui Edith, pe care ea nu o avea. Hugh flutură din mână cu nepăsare.

— Avem destul timp pentru avocaţi. Aşa cum le ştiu pe mama şi pe sora mea, o să fie nevoie să înceapă cumpărăturile de îndată pentru un trusou suficient de mare până la sfârşitul anului.

— Sfârşitul anului? Benwick clipi. Am sperat să mă căsătoresc cu ea mai repede, milord… Cu siguranţă, înainte

de sfârşitul anului.

Hugh râse, chiar dacă mica lui speranţă că putea să amâne totul cu câteva luni se răsturnă şi se scufundă.

— Nu mă bag niciodată între o femeie şi croitoreasa ei. Depinde de tine să le grăbeşti, prietene. Dar presupun că Edith o să fie o mireasă nerăbdătoare.

Râse şi musafirul lui, uşurarea colorându-i chipul.

— Oh, sper să fie aşa! Chiar şi o lună o să pară o eternitate. El se opri, părând ruşinat. Dar ar trebui să merg la Lady Edith… la Edith a mea, repetă el mai tandru. Vreau să-i spun imediat. Mulţumesc, milord!

Făcu o plecăciune şi se grăbi spre uşă.

Hugh scoase un oftat tremurător şi îşi lăsă capul pe spate. Nu mai avea timp. Şi nu putea suporta ideea de a-şi vedea sora dezamăgită. Cumva, trebuia să adune o zestre rezonabilă. Pentru o clipă, vocea lui Edward Cross se auzi ca un ecou în mintea lui: „Fiica mea are o zestre de 50.000 de lire… O să moştenească mai mult de jumătate de milion…”

O bătaie în uşă îl făcu să tresară. Rose, mama lui, băgă capul înăuntru, strălucind de bucurie.

— L-am văzut pe tânărul domn Benwick plecând, începu ea şi se opri. Zâmbetul mulţumit dispăru de pe chipul ei. Dragule, ce s-a întâmplat?

El oftă şi avu o expresie chiar mai tragică. Dacă i-ar fi spus adevărul, ea ar fi fost de neconsolat şi incapabilă să nu le povestească surorilor lui. O minţea de un an şi jumătate, iar acum era imposibil să pună punct minciunii.

— O să o ia, mamă. Cine o să mă mai necăjească în privinţa vestelor mele de acum încolo?

Ea zâmbi din nou şi închise uşa.

— Henrietta ar putea încerca dacă o rogi.

— Nu, nu. El îşi rezemă bărbia într-o mână. O să sufăr în agonie fiindcă nu o să ştiu dacă o mătase albastră brodată cu elefanţi roşii mi se potriveşte.

— Edith spune că îşi doresc să se căsătorească în curând. O să aibă nevoie de trusou.

Hugh se gândi la tot ce cheltuise deja la croitoreasă.

De ce altceva mai avea nevoie?

— Oh? Desigur, spuse el, prefăcându-se neştiutor. Am crezut că am putea să o lăsăm să-şi ia perna, peria de păr, poate scaunul preferat din salon…

— Dragule! rosti mama lui ca un reproş.

— Te tachinez, desigur. El ocoli biroul şi o luă de mână. Sper ca ea să ţină cu adevărat la el.

Mama lui îi cuprinse faţa cu ambele mâini.

— Ţine la el. Tatăl tău ar fi aşa de bucuros! Obişnuia să spună că aşteaptă cu nerăbdare să i-o dea unui bărbat care poate să o iubească la fel de mult cum m-a iubit el pe mine… Se opri, dar făcu un semn cu mâna când el îi oferi o batistă. Ar fi atât de bucuros! repetă ea cu o voce mai sigură. O viitoare vicontesă. Crezi că poţi să închei repede înţelegerile?

— Da. Hugh îşi făcu de lucru punând la loc batista, câştigând un răgaz. O să vedem cum plănuieşte zgârcitul Livingston să se întâmple totul.

— Oh, nu! Mama clipi disperată. Dacă el este zgârcit, atunci tu trebuie să fii de două ori mai generos cu ea. Edith are dreptul la fericire.

El reuşi cumva să zâmbească.

— Are.

Hugh se afla la o răscruce de drumuri de o săptămână, aşteptând, sperând, rugându-se să se întâmple ceva care să-l cruţe de alegerea pe care trebuia să o facă. Acum îşi dădu seama că nimic şi nimeni nu venea să-l ajute. O posibilitate era să spună adevărul, alungând vălul de pe ochii mamei şi surorilor lui şi lăsându-le să vadă cât erau de săraci. Trebuia să le explice care erau efectele proastei administrări a tatălui lor şi de ce minţise. Era nevoit să-i spună lui Edith că nu avea nicio zestre şi că trebuia să recunoască asta de faţă cu Lord Livingston chiar dacă astfel îl provoca pe viconte să-şi retragă consimţământul pentru căsătorie.

Cealaltă cale era să se sacrifice pe sine. Ar fi fost mai uşor la început, deşi exista posibilitatea să ajungă să o regrete toată viaţa. Totuşi, în adâncul sufletului, ştia că

probabil avea să ajungă acolo; singura parte surprinzătoare era fata. Se gândi la zâmbetul Elizei Cross, îmbujorată în timp ce vorbea cu câinele ei, şi la recunoştinţa din ochii ei când îi întorsese paginile partiturii. Nu complota ca să-l manipuleze. Părea să fie o fată absolut încântătoare. Ea avea averea pe care el o voia cu disperare.

Trase adânc aer în piept.

— S-ar putea ca Edith să nu fie singura care să-şi rostească jurămintele în scurt timp.

— Dar Henrietta nici măcar nu şi-a făcut... Mama rămase cu gura căscată. Nu ai vrut să spui...? şopti ea surprinsă.

Hugh reuşi să zâmbească lamentabil, în timp ce îşi ridică mâinile.

— Poate că da. Poate că nu. Am întâlnit o tânără domnişoară, este ceea ce se cuvine să-ţi spun.

— Cine?

— Nu, nu o să spun niciun cuvânt până când nu ştiu că ea o să-mi răspundă la fel.

Nu era sigur dacă voia ca domnişoara Cross să se îndrăgostească de el sau nu. Dacă nu o făcea, el oricum putea să primească zestrea pentru sora lui. Dar oricum avea de gând să o curteze.

Nu prea avea de ales.

Capitolul 7

Eliza tocmai scotea încă o buruiană dăunătoare din grădina ei, curăţând pământul pentru tufele tinere de trandafiri care erau, în sfârşit, pregătite să fie plantate, când majordomul veni să o caute.

— Lord Hastings a venit să vă viziteze, domnişoară.

— Poftim?

Roberts clipi la exclamaţia ei îngrozită.

— L-am informat că domnul Cross nu este acasă, iar Excelenţa Sa a întrebat dacă dumneavoastră sunteţi.

Eliza privi în jur, cu o senzaţie de leşin. Purta din nou o rochie veche, murdară şi mototolită din cauza grădinăritului. Părul îi era legat într-un coc strâns şi turtit sub pălăria veche de paie, iar braţele îi erau pline de murdărie şi bucăţele din buruiana pe care o scosese pentru a planta trandafirii. Lord Hastings avea un talent teribil să o prindă în momentele cele mai rele.

Întrebarea majordomului aştepta răspunsul. Încet, ea se ridică în picioare. Tatăl ei îl plăcea pe conte; spera ca afacerea lor să dea roade. Ar fi fost dezamăgit dacă Eliza s-ar fi ascuns după ghiveciul din magazie şi l-ar fi trimis înapoi la Londra pe Lord Hastings, în loc să-l primească în locul tatălui ei, ca o lady adevărată. Trebuia să o facă.

— Spune-i Excelenţei Sale să mă ierte câteva clipe, îi spuse ea lui Roberts, şi transmite-i că o să vin imediat. Oferă-i ceva de băut. Spune-i Marthei să pregătească ceaiul – unul complet, nu doar câteva prăjiturele – şi trimite după Mary să vină să mă ajute de îndată! Îşi scoase mănuşile de grădinărit şi aruncă pălăria de pe cap. Şi du-l pe Willy în grădina de la bucătărie, adăugă ea când zări căţelul.

Dormea sub o tufă lângă fântână, dar urma să se trezească în clipa în care ea avea să se îndrepte spre casă.

Roberts încuviinţă din cap, iar Eliza îşi ridică fustele şi o luă la fugă.

Îi luă aproape un sfert de oră să ajungă în camera ei. Îşi curăţă cu disperare murdăria de pe faţă şi braţe, îşi schimbă rochia, încălţă pantofii potriviţi şi o puse pe camerista ei, Mary, să-i pieptene părul. Eliza închise ochii cu deznădejde, în timp ce Mary se agită din cauza părului, iar în cele din urmă, îi spuse fetei să îl ridice într-un coc simplu. Coborî scările în zbor, încetinind în apropierea salonului chiar dacă inima încă îi bătea nebuneşte. Îşi spuse că era din cauza efortului, nu a posibilităţii de a întâlni un bărbat chipeş, dar când lacheul deschise uşa, iar ea păşi înăuntru şi îl văzu pe Lord Hastings ridicându-se să o salute, inima începu să-i bată de parcă voia să-i sară din piept, fără nicio legătură cu coborâtul scărilor în grabă.

— Îmi pare atât de rău, milord, că te-am făcut să

aştepţi, spuse ea cu sufletul la gură, în timp ce îşi făcea reverenţa. Tatăl meu nu este acasă, iar eu nu aşteptam musafiri.

El zâmbi. Acum, părul lui negru era ciufulit în cârlionţi lăsaţi liberi, iar gropiţa avu un efect devastator.

— Este vina mea, domnişoară Cross, că mai întâi nu i-am trimis vorbă. Eşti foarte amabilă că m-ai primit.

— Prostii! Se opri brusc înainte să scape un chicotit emoţionat. Este linişte aici, în Greenwich. Musafirii sunt întotdeauna bine-veniţi.

Slavă Domnului că Roberts bătu la uşă şi aduse tava pe care ea o comandase! Eliza îşi făcu de lucru cu servitul ceaiului. Lord Hastings acceptă o farfurioară cu sandvişuri şi o ceaşcă de ceai cu un strop de lapte şi un pic de zahăr, iar inima îi tresări iarăşi în mod stupid. Ea bea ceaiul exact la fel. „Ceea ce nu înseamnă nimic”, îşi spuse în sinea ei.

— Îţi place în Greenwich? întrebă el politicos.

Eliza făcu ochii mari.

— Greenwich? Da. Oh! Îşi muşcă buza şi îşi aminti. Am spus că este linişte. Este foarte linişte, mai multă decât în Londra. Buna mea prietenă Georgiana Lucas locuieşte exact în Cavendish Square, iar ea îmi spune că acolo este zgomot la orice oră.

— Este, fu el de acord şi zâmbi uşor. Este sora contelui de Wakefield?

— Da. Eliza îşi dădu seama prea târziu că trebuia să-i spună prietenei ei Lady Georgiana. O cunoşti?

— Nu, dar am auzit de ea. Surorile mele cred că este una dintre cele mai elegante domnişoare din Londra. Nu o dată au venit acasă din plimbarea prin parc absolut încântate de rochia pe care o purta Lady Georgiana.

Eliza râse.

— Au dreptate! Lady Georgiana are gusturi rafinate.

Ochii ei aproape că zâmbiră.

— Trebuie să spun acelaşi lucru despre tine, domnişoară Cross, dacă ai decorat această casă.

De astă dată, ea se înroşi de plăcere. Decoratul casei era, aşa simţea ea, unul dintre puţinele ei talente. *Papa*

renunţase şi spusese că ea putea să facă orice dorea în fiecare cameră, mai puţin în biroul lui, aşa că Eliza îşi îngăduise orice fantezie. Salonul era preferatul ei, în galben pal, cu draperii fine din mătase de culoarea fildeşului. Mobilierul nu era masiv, dar era comod, tapisat în damasc cu dungi, iar lămpile şi ornamentele erau din cristal. Ferestrele mari aveau vedere spre peluza ce se întindea până la râu, iar în zilele însorite întreaga cameră strălucea.

— Da, recunoscu ea, încercând să înăbuşe fiorul de încântare. Mama a murit când eram mică, iar *papa* ar fi acoperit pereţii cu lambriuri de stejar şi ar fi agăţat draperii de catifea peste tot dacă era după el. Ea strâmbă din nas. Foarte bărbătesc, dar şi foarte întunecat.

— A avut înţelepciunea să lase totul în mâinile tale.

— Mulţumesc, milord. Simţea că se înroşeşte mai mult în urma aprobării lui şi mai luă o înghiţitură de ceai ca să ascundă asta. Ambele tale surori şi-au făcut debutul în societate?

— Nu. Henrietta n-o să o facă până în sezonul viitor, dar mama noastră i-a permis să ia parte la unele evenimente. A spus că este nedrept pentru o soră să meargă la baluri şi serate şi să se aştepte ca sora ei mai mică să stea cuminte acasă. El zâmbi mâhnit. Dar trebuie să spun că Henrietta îşi aşteaptă cu nerăbdare propriul debut.

Eliza zâmbi cu melancolie.

— Mama voastră pare foarte înţeleaptă. Surorile tale sunt norocoase să o aibă.

El o privi cu compasiune.

— Toţi suntem. Este o mamă iubitoare.

Ea îşi stăpâni un junghi de invidie.

— Oricum n-am avut niciodată o soră, cu toate că adesea mi-am dorit una.

Lord Hastings zâmbi larg.

— Nu pot să spun că-mi pare rău că am surori, deşi poate fi supărător câteodată. Probabil ele nu sunt la fel de bucuroase să aibă un frate.

— Oh, nu, sunt sigură că sunt!

El râse, iar ea se îmbujoră.

Eliza se temuse de sezonul ei şi avuse unul doar pentru că *papa* insistase. Bărbatul cumpărase o casă în mijlocul Londrei, angajase o însoţitoare potrivită şi întocmise o listă de invitaţi. Eliza descoperise curând că însoţitoarea acceptase postul doar pentru că el îi oferise o sumă indecent de mare de bani, iar invitaţii erau de mâna a doua sau persoane care îi datorau tatălui ei câte o favoare. În ciuda celor mai mari eforturi ale lui, nimic nu reuşise să forţeze accesul ei la cele mai selecte petreceri, iar Eliza se simţise foarte uşurată când se terminase totul.

Lady Henrietta nu avea să întâmpine o asemenea problemă, bineînţeles, şi de aceea era nerăbdătoare să aibă propriul debut. Având încă o soră, poate că debutul urma să fie mai plăcut, se gândi Eliza.

— Sper ca Lady Henrietta să aibă un sezon minunat anul viitor, îi spuse ea contelui.

— Sunt sigur că o să aibă. Şi ţie îţi plac evenimentele din sezon?

Gura ei se deschise, dar cuvintele nu ieşiră. Oh, Dumnezeule! Cum să răspundă fără să arate ca o pustnică sau o fată bătrână fără speranţă?

— Îmi place teatrul, spuse ea cu prudenţă. Balurile nu chiar atât de mult. Făcu un semn cu mâna şi zâmbi confuză. Balurile şi petrecerile mi s-au părut copleşitoare când am debutat în societate, iar acum prefer întâlnirile mai intime cu prietenii.

— Ei sunt întotdeauna cea mai bună companie din societate, încuviinţă el cu un zâmbet.

— Îmi place şi o seară liniştită acasă, adăugă ea. Să citesc ori să cânt la pian. În special când tata este acasă. De obicei, rămâne în oraş până târziu, iar când stă acasă, este o seară specială.

— Ah… da. Sunt sigur.

El înclină capul.

Eliza îşi umplu ceaşca; rămâneau fără subiecte politicoase de conversaţie. Ce putea să mai spună?

— Te-ai decis să intri în afaceri cu tatăl meu? îi scăpă

ei întrebarea.

Contele îşi arcui sprâncenele şi el făcu o pauză, ţinând ceaşca de ceai în aer.

— Poftim?

Îngrozită, Eliza încercă să zâmbească.

— El a spus că nu te-ai decis, când ai venit la cină. Iartă-mă pentru indiscreţie…

— Nu, spuse el, privind-o fix. Bineînţeles că te întrebi.

Mâinile ei tremurau. Ea lăsă jos ceaşca şi îşi împreună degetele.

— Dacă te-ai decis, voiam doar să te asigur că tata nu este nici pe departe atât de dur pe cât pare uneori. Este foarte, foarte competitiv, bănuiesc, şi îi place să câştige. Dar asta îl ajută în investiţii, iar investitorii sunt destul de mulţumiţi.

O linie fină se ivi între sprâncenele lui. Lăsă ceaşca jos şi împinse farfuria cu sandvişuri deoparte.

— Vorbeşte cu tine despre toate afacerile lui?

Eliza îşi aminti prea târziu ceea ce încercase doamna Burney, prima şi ultima ei însoţitoare, să-i bage în cap. Aristocraţia credea că era vulgar să discuţi despre bani, iar cum era femeie, nimănui nu-i păsa de opiniile ei. Faţa parcă îi luase foc.

— Nu, murmură ea. Eu… eu doar mă întrebam…

— Da? El se lăsă pe spate, studiind-o cu o expresie ciudată. Recunosc, a fost greu să ajung la decizia dificilă. Tatăl tău este un bărbat exigent.

— Oh, nu… Ei bine, da, rectifică ea. Când vine vorba de afaceri, este. Pentru mine, e cel mai amabil şi mai iubitor părinte pe care mi l-aş putea închipui.

Un colţ al gurii lui se arcui în sus, dar părea mai degrabă amar decât amuzat.

— N-am văzut niciodată această parte a lui.

— Este adevărat. Dornică să se revanşeze pentru menţionarea acelui subiect dezastruos, Eliza se mută mai pe marginea scaunului. Este foarte generos cu oricine are nevoie. Prietenele mele de la şcoală erau întotdeauna bine-venite aici, iar el ţinea la ele la fel ca la fiicele lui, ceea ce

este drăguţ pentru că Sophie este orfană, iar Georgiana e ca şi cum ar fi. Ar face orice ca să le ferească de pericole.

— Şi ar face orice pentru tine.

— Ei bine, da. Este un tată foarte afectuos…

Eliza lăsă cuvintele să plutească în aer. Ochii contelui erau întunecaţi şi opaci, iar chipul îi era sculptat în linii dure. Ea riscă să schiţeze un zâmbet slab.

— Pentru mine, este minunat, dar presupun că majoritatea fiicelor cred asta despre taţii lor.

Tensiunea lui Lord Hastings se mai risipi.

— Fiecare lady merită un tată care ar face orice pentru ea.

Zâmbetul ei se învioră.

— Da. Foarte mult.

— Propunerea pe care mi-a făcut-o… Lord Hastings se opri şi o privi tăios. El nu ţi-a explicat?

— Oh, nu, habar nu am, spuse ea repede. Uneori, îmi spune dacă el crede că este o idee năstruşnică. Un prieten de-al lui are un plan să călătorească la Amsterdam cu balonul. Tata crede, în schimb, că o să se prăbuşească în Marea Nordului. În general, mă asigură că lucrurile pe care le face sunt mult prea plictisitoare ca să vorbească despre ele şi că m-ar adormi. Comerţ cu cereale şi lucruri de genul acesta…

— Am înţeles. Hastings o privi o clipă în tăcere. Cred că nu strică să-ţi spun că am decis să fac afaceri cu domnul Cross. Chiar dacă el nu discută astfel lucruri cu tine, o să o descoperi asta cât de curând. Probabil o să ne vedem mai des, căci eu şi tatăl tău lucrăm împreună. Zâmbetul lui se desenă de astă dată în colţul gurii. Acum eşti pusă în gardă.

Eliza se îmbujoră la gândul că fusese atât de nepregătită până acum.

— Ce minunat! spuse ea. Sunt sigură că *papa* o să fie foarte bucuros să audă asta. Ceasul bătu ora exactă, făcând-o să tresară. Vrei să-i laşi un mesaj? Mă aştept să ajungă acasă după cină.

— Dacă ai vrea să-i transmiţi acordul meu privind propunerea lui, aş fi foarte recunoscător. El se uită la

ceaşca de ceai, apoi o goli. Mulţumesc, domnişoară Cross. Trebuie să mă întorc la Londra.

Oh, slavă Cerului că vizita se încheia! Eliza se ridică brusc în picioare.

— Cu siguranţă o să-i spun, milord. Şi chiar îmi cer din nou iertare pentru că nu a fost aici ca să te întâmpine.

— Nu, nu. Se ridică şi el şi îi zâmbi atât de ameţitor de frumos, încât ea aproape că se clătină pe picioare. În schimb, a fost o plăcere neaşteptată să te văd, iar asta nu mă face să regret absenţa lui.

Vorbe goale, măgulitoare, şi totuşi Eliza simţi cum se aprinde pe interior, asemenea unor vreascuri uscate atinse de o lumânare. Ieşi alături de el şi reuşi să-şi ia un rămas-bun politicos, urmărindu-l în timp ce se urcă în şaua unui cal frumos. O salută cu pălăria, apoi îşi văzu de drum. Eliza răsuflă uşurată, urmărindu-l până când dispăru prin porţile de la Deptford Road.

„O să ne vedem mai des”, îi răsunară cuvintele lui în minte. „A fost o plăcere neaşteptată să te văd”.

Eliza ştia foarte bine că el nu se referise la ei în vreun fel romantic. Nu avea cum, fiind un aristocrat chipeş, sofisticat care era prea frumos ca să fie adevărat. Totuşi, îi spusese acele cuvinte *ei,* fără a fi îndemnat sau împins de la spate. Pe buzele Elizei se ivi un zâmbet foarte fericit când se întoarse în casă.

Capitolul 8

Hugh îşi petrecu ceva timp gândindu-se cum să continue. Nu părea că domnişoara Cross ieşea în societate prea mult, ceea ce era bine, dar şi rău. Pe de o parte, nu avea să afişeze faptul că o curta în faţa lumii bune, asta protejându-l, poate, o perioadă de unele bârfe grosolane. Dar, pe de altă parte, avea să fie mai puţin convenabil. El pur şi simplu nu putea să participe la aceleaşi evenimente la care mergea ea pentru că Eliza nu participa la prea

multe. Trebuia să o scoată din Greenwich, ceea ce însemna că era nevoit să găsească multe pretexte să se ducă acolo. Îi trimise un bilet concis lui Cross, atrăgând atenţia asupra acestui detaliu şi spunându-i bărbatului că avea să fie mult mai uşor dacă închiria o lojă la Teatrul Regal şi îşi însoţea fiica periodic acolo.

Cross răspunse că o făcuse deja şi se aştepta să-l vadă pe Hugh acolo în seara următoare.

Hugh nu le spuse mamei şi surorilor lui că plănuia să meargă la teatru. În ultimul timp, le evitase. Toate trei vorbeau zilnic despre planurile de nuntă, trusou, despre ce avea nevoie Edith în noua ei casă. Edith strălucea de fericire, iar în fiecare propoziţie care îi ieşea de pe buze reuşea să-l menţioneze pe Benwick în vreun fel, amintindu-i lui Hugh în fiecare zi afurisită cât de urgent era nevoit să acţioneze. Henrietta, o soră generoasă şi loială, intră cu bucurie în jocul adoraţiei lui Edith. Rose radia de mândrie să o aibă pe fiica cea mare logodită din dragoste adevărată; ea afirmase de mult şi deschis că le dorea copiilor ei să aibă căsnicia pe care o trăise ea. Hugh abia dacă reuşea să se abţină când ea spunea astfel de lucruri.

Cu timpul, bineînţeles, ele trebuiau să afle despre domnişoara Cross. Spera ca ele să se placă reciproc.

Se dusese intenţionat la Greenwich când Cross era plecat, sperând să o întâlnească din nou. Acum că alegerea fusese făcută, voia să-şi regândească părerea despre ea. Era o uşurare uriaşă să vadă că era exact aşa cum crezuse de prima dată când o întâlnise, oarecum timidă, dar amabilă şi decentă. Nu era sigur ce credea încă despre înfăţişarea ei. Prima dată când dăduse cu ochii de ea, impresia nu fusese promiţătoare, dar chiar şi o frumuseţe ar fi arătat jalnic cu acel şorţ murdar, mirosind a câine ud. Fusese îmbrăcată splendid şi arătase chiar drăguţ când luase cina la Greenwich, dar apoi arătase de parcă făcuse curăţenie cot la cot cu slujitorii când o vizitase din nou.

Îşi spuse că nu conta cu adevărat cum arăta, dar avea să fie greu să convingă pe cineva că era îndrăgostit dacă jumătate din timp arăta ca o spălătoreasă. Mama lui fusese

o frumuseţe remarcabilă în tinereţe, iar surorile lui se străduiau să arate cât mai bine, chiar şi într-o după-amiază petrecută acasă. Ar fi fost uimite dacă el se îndrăgostea de o fată care se îmbrăca asemenea ajutorului unui negustor.

Hugh cumpără un bilet la parter pentru spectacolul din seara aceea şi îşi făcu loc prin mulţime. Nu îi luă prea mult ca să-i observe pe domnul Cross şi pe fiica lui; bărbatul luase cea mai mare şi mai importantă lojă, una ocupată de obicei de un duce sau de vreun personaj regal. Domnişoara Cross stătea în primul rând, aplecată în faţă într-o încântare evidentă. Tatăl ei părea destul de mulţumit de sine, aşezat cu mâinile încrucişate, în timp ce încuviinţa din cap spre cei care priveau spre el. Hugh se întreba dacă ştia că oamenii se uitau insistent la el pentru că erau scandalizaţi, nu pentru că îl admirau, apoi hotărî că probabil lui Cross îi era totuna.

Urcă în prima pauză. Uşa lojei era deschisă, dar nu intră nimeni. Tatăl şi fiica păreau mai degrabă singuratici în loja spaţioasă, stând în primul rând cu capetele apropiate. Hugh îşi drese glasul şi bătu la uşă. Domnişoara Cross ridică privirea, iar buzele ei se întredeschiseră la vederea lui.

— Bună seara, domnişoară Cross. El făcu o plecăciune. Domnule.

— Lord Hastings.

Ea se ridică şi făcu o reverenţă, cu obrajii rozalii.

— Deranjez?

— Nu, nu! Intră!

Cross se uita, cu un braţ rezemat pe balustradă şi ochi vicleni.

Hugh îl ignoră şi se grăbi spre fiica lui, viitoarea lui soţie.

— Îţi place spectacolul?

Era o producţie melodramatică, numită *Devil’s Bridge.* Hugh nu reţinuse niciun cuvânt din ea.

Ea se lumină la faţă.

— Oh, da, foarte mult. Dar ţie, domnule?

El nu reuşi decât să zâmbească la auzul entuziasmului

din glasul ei. Nu exagerase când spusese că era pasionată de teatru.

— Da. Sora mea a văzut spectacolul săptămâna trecută, iar de atunci n-am auzit decât detalii despre performanţa domnişoarei Kelly.

Într-o mică măsură, era o minciună. Edith văzuse spectacolul, cu Benwick şi părinţii lui, dar nu-i păsase de el, iar singurele cuvinte spuse despre vedeta soprană fuseseră dispreţuitoare.

Domnişoara Cross zâmbi.

— Da, domnişoara Kelly are o intonaţie minunată.

— Este şi familia ta aici? întrebă Edward Cross.

Hugh reuşi să zâmbească de parcă detaliul nu ar fi contat. De parcă el şi-ar fi adus familia ca să o prezinte public bărbatului care îşi arogase dreptul de a-i alege mireasa.

— Nu. M-am bucurat de spectacol de la parter.

— Acolo jos? exclamă domnişoara Cross. Este la fel de zgomotos cum pare? Nu ştiu cum poate cineva să audă cântăreţii.

— E puţin zgomotos, fu el de acord, zâmbind şi făcând cu ochiul. Dar am ajuns prea târziu ca să obţin un loc în lojă.

— Planificare proastă, spuse Edward Cross, făcându-i semn cu degetul, sper că nu este un obicei.

Era un avertisment în tonul lui. Hugh îl privi fix pe bărbat.

— În mod normal, planific totul foarte atent. Totuşi, sunt unele momente când condiţiile se schimbă destul de brusc şi trebuie să-ţi adaptezi planurile în consecinţă.

Cross schiţă un zâmbet.

— Ce noroc să fii aşa de ager în gândire!

— Trebuie să fii, răspunse Hugh, date fiind manipulările destinului.

— Eu nu ştiu nimic despre manipulările destinului, spuse domnişoara Cross, părând foarte plăcută.

Hugh se gândi că schimbul de replici cu tatăl ei devenise repede foarte încordat.

— Dar eşti bine-venit să ni te alături în loja noastră, domnule. Este mare şi confortabilă.

El păru surprins.

— Eşti sigură? Nu vine nimeni altcineva ca să vi se alăture?

— Nu. Ea îl privi exasperată pe tatăl ei. Că tot veni vorba de proastă planificare, *papa* nu mi-a spus că a luat loja până azi-dimineaţă şi n-a mai fost timp să invităm pe cineva.

— Şi aşa te am numai pentru mine, zise bărbatul, fără regrete.

Ea îşi aruncă mâinile în aer, dar cu un zâmbet.

— Lord Hastings, sper că o să ni te alături.

— Mulţumesc, domnişoară Cross, aş fi încântat.

Se întoarse spre tatăl ei, urându-l pentru expresia satisfăcută pe care o avea pe chip. Cross plănuise să ţină alţi oaspeţi departe de lojă, exact cum plănuise ca Hugh să-i găsească acolo.

— Mă întreb dacă am putea discuta puţin, domnule.

Cross se ridică şi îl urmă în spatele lojei. Domnişoara Cross se aşeză la locul ei şi îşi sprijini mâinile pe balustradă, aplecându-se în faţă ca să studieze mulţimea. Hugh nu se putu să nu observe arcuirea fină a gâtului şi umerilor ei goi, împodobiţi doar cu un şirag de perle perfecte. Rochia ei de seară roz era foarte potrivită pentru o tânără nemăritată, fiind făcută din cea mai fină mătase şi dantelă. Avea un gust desăvârşit, recunoscu el. Multe femei cu averea lui Cross la dispoziţie nu ar fi fost în stare să se abţină şi să nu cumpere fiecare podoabă scumpă din Londra.

— Foarte bine, Hastings, spuse Cross în şoaptă. Înţeleg că i-ai făcut o vizită ieri.

Hugh strânse din buze.

— Nu, domnule, venisem să te vizitez pe *tine.* Erai plecat. Ar fi fost nepotrivit să vizitez o domnişoară singură.

— Adevărat. Cross părea amuzat. Regulile jocului tău.

Dumnezeule! Hugh inspiră adânc.

— Regulile societăţii, da. Ai vrea ca societatea să creadă că fiica ta este o femeie uşoară, ţinând cont de cât

de mult îţi doreşti s-o vezi făcând parte din aristocraţie? Fără să aştepte un răspuns, el puse întrebarea adevărată: Care este natura relaţiei noastre fictive de afaceri? Fiica ta m-a întrebat, iar eu o să-i spun ceva la un moment dat.

Ochii lui Cross se îngustară la auzul acelui reproş. Acum părea dispreţuitor.

— Ai o proprietate în Cornwall. Şi chiar una foarte mare. Spune-i că este un filon de minereu sub pământul tău. Am făcut o avere frumoasă din cositor şi cupru din minele Cornish de acolo.

Hugh înlemni de furie la gândul lui Cross săpând mine pe terenurile de la Rosemere, proprietatea pe care tatăl lui o reconstruise şi o redenumise în cinstea mamei lui. Mai bine era trimis pe mare decât să permită aşa ceva.

Dar nu, nu conta ce scuză avea să invoce. Cross nu avea de gând să sape la Rosemere, iar domnişoara Cross nu trebuia să ştie.

— Aşa cum spui tu.

— Vino în vizită cât de des vrei. Ochii lui Cross străluciră slab în întunericul lojei. De obicei, sunt plecat de acasă înainte de cină.

Când putea să o vadă pe domnişoara Cross între patru ochi. Hugh făcu semn din cap în semn de confirmare.

Cross încuviinţă, apoi se întoarse spre fiica lui.

— Eliza, ai vrea nişte limonadă sau o pricomigdală?

— Mulţumesc, *papa,* te rog.

Ea întoarse capul ca să-i zâmbească, iar în acel moment părea destul de frumoasă. Văzându-i faţa luminată de o expresie plină de afecţiune şi de fericire, Hugh îşi dădu seama că nu mai era banală. Chipul ei nu era cu nimic ieşit din comun, era adevărat, dar existau o strălucire şi o însufleţire în trăsăturile ei în seara aceea, o scânteie care o făcea fermecătoare.

Cross plecă fără să întrebe dacă Hugh voia nişte vin, iar el veni să se aşeze lângă ea.

— Mulţumesc că m-ai invitat să stau alături de voi.

Pulsul ei bătea nervos la baza gâtului, dar zâmbetul îi era cald şi hotărât.

— Bineînţeles. De obicei, tata mă lasă să-mi invit prietenele când închiriază o lojă.

Hugh coborî vocea:

— Atunci o să consider invitaţia ca pe o onoare.

Colţurile gurii îi tremurară şi clipi de parcă era speriată.

— Oh… Ei bine… Faţa ei se coloră brusc. Asta înseamnă, n-am vrut să presupun, milord…

— Ştiu. El îi atinse foarte uşor mâna înmănuşată. Am văzut că invitaţia a fost făcută doar din amabilitate. Altfel… O să consider o onoare să mi se spună că sunt prietenul tău.

Ochii ei erau perfect rotunzi. Îşi dădu seama că nu erau verzi, ci mai mult căprui, cu un amestec de auriu şi maroniu. Genele erau lungi, dese şi întunecate, iar ea părea aproape şocată, uitându-se fix la el.

Hugh se lăsă pe spate în scaun.

— Ce mai face Willy?

Umerii ei se relaxară.

— Foarte bine. A urmărit o raţă în râu zilele trecute şi a avut nevoie de altă baie. Când Hugh făcu o grimasă, ea râse. Am vorbit cu tot personalul, iar acum uşile stau bine închise când Willy este la baie, aşa că nu mai poate să fugă sălbatic prin casă.

— Ai spus că l-ai găsit.

Vorbind despre câine, ea se linişti. Părea cea mai sigură temă de discuţie pentru moment.

— Da. Faţa i se lumină şi se întoarse în scaun ca să-l privească. Sub o tufă, lângă Kew. William, grăjdarul-şef, crede că este pe jumătate Spaniel, jumătate prepelicar şi că este rezultatul unei legături nelegitime între câinele de vânătoare al unui domn şi câinele doamnei lui.

Hugh râse.

— Sunt sigur că se întâmplă tot timpul.

Ea îl încântă cu câteva anecdote despre Willy. Hugh văzu cum comportamentul ei se schimba complet când vorbea despre câine. În loc să se înroşească şi să fie timidă, era însufleţită şi devenea amuzantă. Îl făcu să râdă cu

povestea despre Willy, care întâlnise un viţel la piaţă, fiind luat prin surprindere când luminile se stinseră din nou ca să înceapă piesa. Edward Cross se strecură în lojă în timp ce orchestra începu să cânte şi îi întinse fiicei lui un pahar de limonadă.

Hugh nu acordă mai multă atenţie piesei decât acordase operei. Profită de orice ocazie ca să o studieze pe tânăra care stătea lângă el. Nu îşi ascundea amuzamentul privind farsa de pe scenă, râzând la trăsnăile clovnului şi punându-şi o mână la gură când eroul îngenunche şi îşi proclamă dragostea pentru fecioara leşinată. Hugh simţi că totul era adevărat, la fel de adevărat ca emoţiile şi devotamentul faţă de Willy şi chiar precum cuvintele ei de bun venit din seara aceea. Eliza Cross nu era o mincinoasă.

Tatăl ei însă putea să-l facă de ruşine şi pe Machiavelli.

Când totul se termină, el îşi luă rămas-bun. În timp ce domnişoara Cross îşi aranjă şalul, el se aplecă spre domnul Cross.

— Spune-i că o să vin în vizită joia viitoare, la ora două, murmură el. Şi că te aştepţi să fii acasă până atunci, dar să întârzii o jumătate de oră.

Cross încuviinţă din cap.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, las-o să-şi invite prietenele, ca de obicei, data viitoare când veniţi la teatru, adăugă Hugh. O să fie suspicioasă dacă ne întâlnim în felul acesta. Inima femeii este influenţată de aprobarea prietenelor.

Cross îl privi aspru, dar Hugh îl ignoră şi îşi văzu de drum prin mulţimea de oameni care părăsea teatrul.

Se gândea la seara aceea şi îşi dădu seama cu oarecare surprindere că fusese mult mai agreabilă decât se aşteptase, când cineva îi puse un braţ în jurul umerilor.

— Hastings! exclamă o voce la urechea lui. În carne şi oase, omule! Ce faci aici?

El râse şi ridică din umeri ca să scape de strânsoarea prietenului lui. Robert Fairfield, fratele mai mic al ducelui de Raleigh, îi trase uşor un pumn în umăr, zâmbind larg.

— Sunt bucuros să te văd aici. Nu ştiam că-ţi place opera.

Fairfield făcu o grimasă.

— Nu prea mult. Mama este în oraş. Crede că ar trebui să mă însor sau alte treburi din astea ridicole şi mă târăşte pe la baluri, la teatru şi nu mai ştiu prin ce alte locuri. Este un miracol afurisit că n-am cedat de plictiseală.

— Tu însurat? *Este* ridicol, încuviinţă Hugh.

— Adevărat! Prietenul lui făcu o grimasă. Dar tu se pare că nu. Ai pus ochii pe fiica lui Cross cel cu două feţe?

Hugh făcu o pauză, fiind pe punctul de a nega. Nu putea încă să confirme, dar trebuia să pregătească terenul.

— Cross cel cu două feţe? Te referi la Edward Cross?

— Întocmai. A furat o investiţie promiţătoare chiar de sub nasul lui Raleigh.

— A furat? repetă încet Hugh. Cum?

— Ei bine… *a furat.* Fairfield făcu o grimasă. Fratele meu e furios că a pierdut-o. A dat vina pe Cross. Ceva despre marfa de pe Canal, habar n-am. Tot ce mi s-a spus este că acest Cross joacă murdar şi ar trebui să-l urâm de moarte.

Muşchii lui se relaxară. Ştia deja că bărbatul juca murdar şi nici nu era greşit să spună că-l ura pe individ.

— Atunci, o să am grijă de investiţia mea.

— Şi de spatele tău, îl avertiză Fairfield. Înainte să-ţi dai seama, Cross o să te tragă pe sfoară şi o să te lase cu mâinile goale. Apoi făcu o grimasă vicleană. Bineînţeles, dacă tu crezi că o poţi cuceri pe fiica lui, o să i-o iei înainte…

— Trebuie să-ţi spun că domnişoara Cross pare o faţă drăguţă, replică el, ignorând voit restul poveştii. Surorile mele ar spune că e dulce. Nu seamănă deloc cu tatăl ei.

— Nu? Prietenul lui păru gânditor, apoi ridică din umeri. Mergi la Vega în seara asta?

Sigur că mergea. Dacă printr-un miracol zeii norocului îi zâmbeau, putea să câştige destul încât să-i asigure lui Edith o zestre bună. Bineînţeles, Cross urma să îl aibă în continuare la mână, iar Hugh credea că nici tot norocul din

lume nu-i putea permite să câştige destul ca să plătească datoria.

— Ne vedem acolo, îi spuse lui Fairfield, care ridică o mână în semn de rămas-bun şi plecă agale alături de alţi tineri.

Ei bine, ştiuse dinainte că avea să atragă atenţia. Dacă numai intrând într-o lojă îi atrăsese atenţia lui Fairfield, Hugh trebuia să presupună că jumătate din Londra urma să afle povestea până a doua zi dimineaţă. Trebuia să se gândească la ce să le spună mamei şi surorilor lui.

Capitolul 9

Elizei îi era greu să nu se gândească la Lord Hastings.

Nu avusese niciodată această problemă cu alt partener al tatălui ei. Probabil era din cauză că mulţi dintre ei nu erau nici chipeşi, nici fermecători, în timp ce contele era şi una, şi alta şi chiar mai mult decât atât. Domnul Grenville îi aducea dulciuri, iar Sir David obişnuia să-i spună că arăta ca mama ei, dar era clar că nu erau interesaţi de ea. De fapt, contele vorbise cu ea, o întrebase despre Willy şi îi lăudase vocea. Câteodată, părea mult mai interesat de ea decât de tatăl ei, un lucru neobişnuit. *Papa* avea o personalitate puternică, un zâmbet expansiv şi un fel de a fi îndrăzneţ, aspru. Îşi spuse că nu putea să fie adevărat şi, fără îndoială, contele era pur şi simplu politicos. Georgiana îi spusese de multe ori că adevăraţii gentlemeni, asemenea logodnicului ei, vicontele Sterling, şi cu siguranţă asemenea contelui de Hastings, aveau maniere rafinate.

Dar, Dumnezeule, se bucura prea mult de atenţia şi politeţea bărbatului!

Când nu visa cu ochii deschişi la conte, Eliza avea multe pe cap. Prietena ei Sophie nimerise în mijlocul unui scandal. Sophie, care se întreţinea jucând la clubul Vega, făcuse un pariu surprinzător cu ducele de Ware, foarte

cunoscut pentru că se opunea pariurilor. Georgiana o necăjise pe Sophie în privinţa fratelui mai mic şi mai libertin al ducelui, Lord Philip, despre care credea – sau mai degrabă spera – că era îndrăgostit nebuneşte de Sophie, dar ea râdea şi îl considera o pacoste prea mare. Eliza nu credea că Sophie, care avusese grijă de ea de când rămăsese orfană, la vârsta de 12 ani, avea să-şi piardă capul după Lord Philip sau după fratele lui, dar scrisorile îngrijorate ale Elizei rămăseseră fără răspuns, ceea ce nu-i stătea în caracter lui Sophie. Când îi ceruse ajutorul lui *papa,* el îi promise că avea să afle ce putea, dar apoi îi povestise că Sophie nu ieşise prin Londra cum făcea de obicei; credea că era bolnavă. Eliza începea să fie îngrijorată.

Se duse în grădină ca să se gândească, aşa cum îi era obiceiul, plimbându-se pe cărări şi tăind flori, în timp ce cugeta la ce anume să facă pentru a o ajuta pe Sophie. Domnişoara Jane Harby urma să se mărite a doua zi de dimineaţă, iar cum Mary, sora lui Jane, era camerista Elizei, se oferise să aducă florile. Mary tocmai luase primul coş cu liliac şi toporaşi proaspăt tăiaţi când Eliza ridică privirea dinspre straturile îngrijite şi îl văzu pe Lord Hastings croindu-şi drum spre ea.

Aproape că scăpă foarfecă din mână. Willy, care stătuse la soare pe un petic de iarbă, sări şi alergă în salturi spre conte, care îl mângâie pe cap. El era din nou acolo. Cel puţin de data asta era prezentabilă. Făcu o reverenţă, cu inima bătând nebuneşte, în timp ce el se apropie.

— Sper că o să mă ierţi, domnişoară Cross, spuse el, fluturând din gene într-un fel care o făcea pe Eliza să-şi dorească să-i ierte pentru orice. Majordomul tău a fost de acord să vin să mă alătur într-o zi aşa de frumoasă.

— Desigur, domnule, spuse ea. Bănuiesc că *papa* este în întârziere. Mi-a spus că azi o să ajungă acasă devreme.

Îi menţionase în mod special detaliul în dimineaţa aceea la micul dejun. Nu îi spusese de ce, dar probabil că îl aştepta pe conte.

— Aveam întâlnire la ora două, îi confirmă el. Pot să-l

aştept? Sper să sosească în curând.

Ea zâmbi, pentru moment uitând toate grijile pentru Sophie.

— Bineînţeles.

El făcu un pas spre ea. Willy lătră şi îi adulmecă picioarele înainte să fugă şi să cerceteze tufele de trandafiri.

— Mă simt ca şi cum mi-aş fi impus prezenţa în ultimul timp, domnişoară Cross. Trebuie să-mi cer iertare.

— Nici vorbă! Simţea cum îi ardea faţa, amintindu-şi cum visase la el cu ochii deschişi. Dintre toţi partenerii de afaceri ai tatii, eşti de departe cel mai fermecător şi cel mai puţin impunător.

El râse.

— Eşti foarte amabilă. Bănuiesc că vă trec încontinuu o grămadă pragul. Bărbaţi discutând despre locomotive cu abur, baloane şi alte investiţii?

— Nu chiar încontinuu, nu. Se uită la el. Investeşti în locomotivele cu abur? Tata crede că sunt maşinării ale morţii, gata oricând să explodeze.

— Se întâmplă să fiu de acord cu el, spuse contele făcându-i cu ochiul. Totuşi, dacă ar putea să le facă să nu mai explodeze, ar fi cu totul altceva.

— Da, ar fi o îmbunătăţire semnificativă să nu ucidă pe nimeni din jur, spuse ea sumbru.

Hastings râse din nou. Inima Elizei părea că îi dansează în piept la auzul râsetului lui.

— S-ar putea să fie zăcăminte pe proprietatea mea din Cornwall, rosti el. Tatăl tău s-a oferit să mă ajute cu expertiza lui. Făcu o grimasă. Eu nu ştiu nimic despre zăcăminte.

— Nici eu. Dar am auzit că în Cornwall este frumos.

— Este… Cel puţin mica moşie pe care o deţin. O mândrie adevărată îi încălzi vocea. Ai fost vreodată în Cornwall?

— Mi-ar plăcea să merg, spuse ea cu sinceritate. Tata a fost acolo de mai multe ori. Întotdeauna îmi spune că vizitează locuri murdare, dezagreabile şi că nu mi-ar

plăcea.

El scoase un sunet dezaprobator.

— Atunci nu trebuie să mergi niciodată cu el. Ţi-aş putea arăta cel mai frumos loc de pe pământ – moşia Rosemere. Este mai sus de Plymouth Sound, aproape de Saltash. Tata a reconstruit casa, dar există vestigii normande prin zonă. Poţi să vezi marea din casă şi este un iaz în grădină, care arată ca o hartă a bolţii cereşti în nopţile senine.

— Ce frumos!

— Este cel mai liniştit loc de pe pământ, continuă contele. A fost numită Rosemere pentru mama mea – un trandafir aproape de mare. El aruncă o privire împrejur. Deşi cred că grădinile sunt mai obişnuite decât ale tale, domnişoară Cross. Cu siguranţă, ai face minuni dacă ţi s-ar da mână liberă acolo.

Ea se învioră de plăcere.

— Mulţumesc, domnule. Sunt sigură că sunt splendide… Eu plantez ce-mi place să văd când mă uit pe fereastră. Nu este nicio artă, doar capriciul meu personal.

El se opri. Eliza ridică privirea surprinsă.

— Nu mai spune niciodată că nu este o artă în asta, îi zise el. Dumnezeule, ochii lui erau întunecaţi şi fascinanţi! Recunosc liniştea şi frumuseţea şi sunt mai prezente în această grădină decât în alte locuri prin care am fost.

Eliza ştia că era pură linguşeală, ştia că nu era adevărat, dar simţi încă un iureş de bucurie în piept la auzul vorbelor lui.

— Din cauză că irişii sunt în floare, încercă să spună ea, dar el clătină din cap.

— Nu mă refer la irişi.

El nu se putea referi la *ea.* Tulburată, Eliza o zări pe Mary venind cu coşul gol.

— Te deranjează dacă o să continui să tai flori, milord? O fată din sat se mărită mâine şi i-am promis că îi dau câteva pentru biserică.

— Chiar te rog. E o prietenă?

— Nu, este sora cameristei mele, Mary. O să se mărite

cu un dulgher din Deptford.

Eliza luă coşul de la Mary şi o lăsă să plece. Nu avea niciun motiv să reacţioneze aşa, cu excepţia faptului că voia să-l aibă pe Lord Hastings doar pentru ea.

— Foarte generos din partea ta să trimiţi florile, spuse el, în timp ce se plimbau pe alei.

— Generos! Ea râse, făcând un semn de respingere cu o mână. Nicidecum. Am multe, şi nicio nuntă n-ar trebui să aibă loc fără flori. Jane a fost aici azi-dimineaţă ca să aleagă unele pentru buchetul ei. Acestea sunt pentru altar.

Ea îngenunche să taie câţiva crini pe care îi puse în coş. Când Lord Hastings se oferi să ţină coşul, în timp ce ea tăie irişi şi mai mult liliac, nu putu să-şi alunge zâmbetul prostesc de pe faţă.

— Mulţumesc că mă ajuţi, rosti ea după o clipă.

Continuară să vorbească în timp ce ea tăie florile, însă Eliza se pierduse cu totul. Acum coşul era plin, iar ea se apropie ca să-l ia de la el.

— A fost plăcerea mea, domnişoară Cross.

El ţinu coşul, aşteptând cu răbdare, în timp ce ea îşi aranjă şalul şi îşi scoase mănuşile de grădină. Se întinse spre coş, dar era mai greu decât se aşteptase şi aproape că îl scăpă. Cu o mişcare rapidă, Lord Hastings îl îndreptă înainte ca florile să se risipească pe jos, păşind astfel foarte aproape de ea.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sufletul la gură, în timp ce înălţă coşul cu ambele mâini.

El nu-i dădu drumul. Eliza ridică privirea şi i se tăie răsuflarea. Contele o privea, iar expresia lui îi făcu inima să bată cu putere şi mâinile să-i tremure.

— Domnişoară Cross, începu el. Sper că nu mă consideri îndrăzneţ, dar sunt mai degrabă bucuros că tatăl tău a fost reţinut astăzi.

Ea nici nu mai putea să clipească. Nu putea să se mişte. Bărbatul se apropie şi îi aşeză uşor şalul pe umeri acolo unde alunecase.

— Mă crezi? întrebă el încet.

— Ce anume?

Vocea ei era scăzută şi năucită.

Gura lui Hastings se arcui, iar ochii se micşorară cu un aer de tachinare.

— Mă crezi îndrăzneţ, şopti el. Poţi să-mi spui asta.

— Nu!

Rosti cuvântul ca un ţipăt, dar ea abia dacă mai putea să vorbească în şoaptă.

Ceva sclipi în ochii lui înainte ca el să coboare genele. Îi luă mâna şi o ridică. Eliza se cutremură, în timp ce buzele lui îi atinseră încet şi delicat degetele. Mâinile lui, încă înmănuşate, erau aşa de mari şi de puternice pe degetele ei firave! Ochii lui se aprinseră pentru o clipă, de parcă îi măsurau reacţia, apoi el îi întoarse mâna şi îşi lipi buzele de încheietura ei.

Eliza se gândi că el ar fi putut să-i audă scâncetul. Probabil adormise la soare şi avea alt vis cu el, unul în care o privea cu ochii aceia negri, de obsidian, şi îi zâmbea uşor, făcând-o să simtă un gol în stomac. Dar nu, totul părea real. Mânerul coşului cu flori i se apăsa în palmă, inima îi bătea atât de tare încât aproape putea să o audă, iar el era atât de aproape încât vedea începutul bărbii nerase de pe maxilar, exact în apropierea gurii lui frumoase…

— Bună ziua, Lord Hastings!

Vocea tatălui rupse vraja. Eliza se sperie atât de tare încât coşul se înclină într-o parte şi jumătate dintre flori căzură pe alee. Lord Hastings îi eliberă mâna. Willy lătră fericit şi alergă să-l întâmpine pe *papa.*

— Mi-aş cere scuze pentru că te-am făcut să mă aştepţi, domnule, dar m-am întors acasă de un sfert de oră sau chiar mai mult.

Papa se apropie de ei şi îi zâmbi Elizei.

— Da? Dumnezeule mare! Contele zâmbi absolut dezarmant. Abia dacă am observat cum a trecut timpul. Domnişoara Cross a fost destul de amabilă încât să se ocupe de mine în timpul acesta.

Cross chicoti.

— Atunci nu pot să te învinovăţesc că m-ai uitat. Este o companie mai plăcută decât mine.

Hastings o privi cu căldură pe Eliza.

— Nu pot să nu fiu de acord.

Dumnezeule! Se simţea ameţită şi zăpăcită de felul în care o privea.

— Este întotdeauna o plăcere să-l văd pe Lord Hastings. Nu mă deranjează câtuşi de puţin să mă ocup de el, spre deosebire de unii dintre partenerii tăi, *papa.*

Tatăl ei râse.

— Nu mă îndoiesc de asta. Ei bine, Hastings, mergem înăuntru? Să ne întoarcem la munca ingrată, ce zici?

Contele îi aruncă altă privire Elizei, iar ea îi zâmbi neputincioasă. Nu părea entuziasmat de perspectivă.

— La revedere, Lord Hastings. Mulţumesc că ai cărat coşul.

— A fost plăcerea mea, domnişoară Cross.

Făcu o plecăciune şi îl urmă pe *papa* în casă.

Eliza îi urmări până ce se făcură nevăzuţi, apoi gemu încet. Îngenunche şi începu să adune florile înainte ca Willy să calce pe ele. Florile pentru o nuntă, în biserica unde ea stătuse duminică de duminică de când era copilă. Unde o fată îndrăgostită avea să-şi dedice viaţa unui bărbat care o privea cu ochi negri, adânci şi zâmbea doar pentru ea. Un ginere care semăna în mintea ei foarte mult cu contele de Hastings.

Acum chiar că imaginaţia ei nu mai avea oprelişti!

Capitolul 10

Hugh putea să simtă cum cele două părţi separate ale vieţii lui începeau să se unească.

Una dintre ele, cea în care fusese de acord să o curteze pe Eliza Cross, mergea mai lin decât se aşteptase. Încă nutrea un resentiment adânc faţă de Edward Cross, dar se simţea tot mai atras de fiica lui. Tatăl ei calculase totul la milimetru şi premeditase să aibă acel milimetru în favoarea lui, în timp ce Eliza tăia florile din propria grădină

pentru ca sora cameristei să aibă o nuntă frumoasă. Tatăl plănuise să-şi mărite fata cu un aristocrat, în timp ce ea aducea acasă o corcitură pe care o găsise sub un tufiş. Eliza era caldă, generoasă şi sinceră, cu simţul umorului, iar Hugh se trezise că aştepta cu nerăbdare să o vadă.

Abia dacă îi venea să creadă că era fiica naturală a lui Cross. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât găsea mai puţine asemănări. Probabil Cross o găsise pe marginea drumului, iar între ei nu exista niciun fel de legătură de rudenie. Gândul acelea îl provocă un amuzament sumbru.

Cealaltă sferă a vieţii lui nu era uşor de gestionat. Aşa cum era de aşteptat, oamenii observaseră că petrecuse seara în loja lui Cross la Teatrul Regal; după o zi, mama lui auzise şi curând îl trase deoparte.

— Am auzit că ai fost la teatru aseară.

— Am fost. Edith mi-a recomandat opera, iar am vrut să văd de ce se face atâta tam-tam.

Sprâncenele mamei lui se arcuiră.

— Edith crede că este îngrozitoare.

— Serios? Hugh se încruntă. Probabil că am devenit confuz şi m-am nimerit la un spectacol nepotrivit…

— Şi chiar în loja lui Edward Cross? Ea îl privi dojenitor. Nu este partenerul tău obişnuit, dragul meu.

Hugh nu se simţi obligat să vorbească despre bărbatul acela.

— Nicidecum. Dar crede că s-ar putea să fie zăcăminte la Rosemere şi este turbat să afle dacă e adevărat. El schiţă o expresie dezagreabilă. Nu o să iasă nimic din asta, sunt sigur.

— La Rosemere! Femeia făcu ochii mari şi îşi duse mâna la gât. Doar nu-l laşi pe omul ăsta să sape pământurile de la Rosemere, nu-i aşa? Este destul de rău că lăsăm arendaşii să stea acolo când am putea să ne ducem noi, unde eu şi tatăl tău am fost aşa de fericiţi…

Ea se opri, cu buzele tremurând.

Hugh îşi aminti că, dacă lucrurile mergeau bine cu Eliza Cross, dacă într-adevăr ajungea să se însoare cu ea, Rosemere nu avea să mai fie în pericol din cauza

arendaşilor sau a speculanţilor în căutare de zăcăminte pe câmpuri. Mama lui putea să-şi petreacă tot restul vieţii acolo, jelind şi venerându-l pe tatăl lui, care îl pusese pe Hugh în acea situaţie imposibilă, iar el nu mai trebuia să-i întineze amintirile despre el.

Dar, pentru moment, trebuia să-şi ţină promisiunea.

— Sunt sigur că nu o să întâmple nimic, repetă el cu o mişcare a mâinii. Nu te nelinişti, mamă!

Ochii ei străluceau de recunoştinţă.

— Desigur. Trebuia să-mi fi dat seama, dragul meu, iartă-mă… Ştiu că n-ai face niciodată ceva atât de dezgustător, nu doar pentru mine, ci pentru onoarea familiei Hastings. Rosemere este locul în care te-ai născut.

Rosemere era ipotecată până la streşinile acoperişului de ardezie. Noua aripă elegantă, cu decoraţiunile splendide, mobilierul cu tapiţerie de mătase şi candelabrele de cristal, fusese făcută din zestrea lui Edith. Amenajarea terenului trebuia să fi costat cât zestrea Henriettei, iar cele o sută de hectare pe care le cumpărase tatăl lui cu cinci ani în urmă ca să asigure intimitatea casei cu o privelişte nestingherită de zgomote ar fi susţinut alocaţia de văduvă a mamei lui. Hugh nu simţea că Rosemere ar fi fost a lui.

Pentru o clipă, se gândi ce ar fi făcut Eliza cu moşia. Grădina ei era o explozie de culoare, de la trandafirii care se întindeau peste fiecare spalier şi gard la irişii şi crinii care îşi ridicau capetele regale printre ierburile obişnuite şi ferigi. Lui Hugh îi plăcea ideea. Rosemere, cu toată frumuseţea ei, avea grădini precise, îngrădite, care se potriveau în preajma unei bucătării în stil Tudor, unde te simţeai constrâns şi limitat, nicidecum confortabil.

— Sunt hotărât să fiu un bun administrator la Rosemere, îi spuse mamei.

Ea zâmbi uşurată.

— Ştiu, dragul meu. La fel ca tatăl tău.

Ea se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, iar Hugh închise ochii în faţa valului de ură ce îl cuprinse. Era sătul să tot audă cum fusese tatăl lui, în special de la oameni care nu ştiau cât de mult se înşelau.

Gândul acela îi permise să spună cu mai multă uşurinţă ce avea de zis.

— Trebuie să-ţi mărturisesc alt motiv pentru care m-am alăturat lui Cross în acea seară. Fiica lui era cu el, iar ea m-a invitat.

— Fiica lui? Contesa ridică bărbia, cu o sclipire de teamă în ochi. Doar nu vrei să spui că…

— Mamă! O luă de mână. A fost o surpriză pentru mine, dar nu seamănă deloc cu tatăl ei. Cred că ţi-ar plăcea foarte mult dacă ai întâlni-o.

— Fiica omului care vrea să sape pe iubita mea moşie de la Rosemere? Crezi că ar trebui să o primesc în vizită?

El ignoră tonul ei surprins.

— Nu ai încredere în părerea mea? El zâmbi strâmb. S-au schimbat lucrurile de când te-am asigurat că Robert Fairfield era un bărbat decent şi nu o să mă bage în niciun bucluc la şcoală.

Chipul ei se îmblânzi.

— Eraţi băieţi amândoi! Băieţii sunt plini de vervă, iar orice mamă care crede că copilul ei n-o să intre în belele nu merită să aibă un fiu. În plus, o cunosc pe mama lui.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de înţelegătoare când am dat foc rufelor preceptorului, spuse el râzând. Dar acum poţi să ai încredere în mine.

Încă zâmbind, ea oftă şi îi atinse braţul.

— Aşa o să fac. Dar sper să te gândeşti bine ce ar însemna să introduci o fată ca ea în cercul nostru.

— Dumnezeule mare, nu voiam să sugerez să o adoptăm! rosti el cu falsă indignare. Am spus doar că ţi-ar plăcea de ea, dacă se întâmplă vreodată să o întâlneşti.

— Ştiu foarte bine ce înseamnă asta, replică ea. La fel le-am spus şi eu părinţilor mei când l-am întâlnit pe tatăl tău prima dată.

El se dădu înapoi de parcă primise o lovitură.

— Pentru Dumnezeu, mamă! Vrei să sugerezi că am întâlnit-o pe femeia visurilor mele şi sunt prea încăpăţânat să-mi dau seama de asta?

— Fiica unui speculant de rând ar fi o alegere foarte

ciudată, sublinie ea. Sper că nu eşti influenţat de vreun interes trecător.

Dimpotrivă, avea un interes profund ca să-şi salveze averea. O sărută pe obraz.

— Doar mă cunoşti! Plec la Tattersall şi mă întorc târziu acasă.

Încă îşi petrecea zilele de parcă n-ar fi avut nicio grijă legată bani sau de orice altceva.

Ea îşi luă rămas-bun şi plecă, având o expresie liniştită pe chip. Hugh ştia ce însemna asta – credea că el nu avea să facă niciodată ceva atât de şocant sau de grosolan încât să curteze fiica unui negustor. Putea doar să spere că mama lui avea să fie cucerită de bunătatea evidentă şi de căldura domnişoarei Cross când avea să vină vremea să-i spună mamei că nu era vorba doar de curtarea ei, ci şi de căsătoria cu ea.

*

Florile o surprinseră pe Eliza. Era doar despre un buchet mic, înfăşurat cu o panglică de mătase, dar cu un bileţel care ameninţa să-i întoarcă lumea cu susul în jos.

Acestea sunt nimic în comparaţie cu frumuseţea din grădina ta, dar m-au făcut să mă gândesc la tine.

Al tău,

Hastings

Îl citise de aproximativ cincisprezece ori înainte să creadă că era adevărat. Puse ea însăşi buchetul într-o vază pe care o aşeză pe pervazul ferestrei de lângă pian, unde putea să-l vadă în timp ce cânta. Dar degetele ei păreau să fi pierdut simţul clapelor şi, în cele din urmă, închise capacul.

Bileţelul nu-i dădea pace, fiind aşezat lângă partituri. Îl ridică şi îl citi din nou. Contele de Hastings îi trimisese flori. Era ceva greu de explicat, exceptând şansa incredibilă

de mică, practic imposibilă ca el să flirteze cu ea.

Eliza mai primise flori înainte. În timpul sezonului, *papa* închinase o casă exact în centrul Londrei ca ei să-i fie mai uşor să participe la baluri şi serate şi să se plimbe prin parc cu gentlemenii. Iar gentlemenii veniseră în vizită, o invitaseră la dans, la plimbare. Unii îi trimiseseră flori. Dar Elizei nu-i trebuise mult să înţeleagă că fiecare era acolo pentru zestrea ei. Bărbatul care o ceruse de soţie la a doua întâlnire. Baronul care îi spunea „draga mea Emily". Elegantul căpitan de armată care îi trimisese un sonet în care elogia ochii ei negri, fără să fi observat că ea avea ochii verzi. Chiar unul dintre asociaţii tatălui, din fericire unul dintre cei mai tineri, o vizitase, deşi considerase că se potriveau tocmai pentru că se înţelegea atât de bine cu tatăl ei.

De îndată ce Eliza începuse să stea departe de vânătorii de avere, încetase să mai primească vizitatori. Suspiciunile o făcuseră chiar mai reticentă şi sfioasă când vorbea cu orice bărbat care se apropia de ea la vreun bal, iar în curând gentlemenii se încetaseră să o mai facă. Eliza aproape că sărise în sus de uşurare când sezonul ei se terminase şi reveniseră la Greenwich.

Lord Hastings era totuşi diferit de acei vizitatori. Era conte, ceea ce însemna că, dacă voia să se însoare cu o moştenitoare, putea să găsească o fiică de duce şi să fie primit cu braţele deschise. O văzuse în cea mai proastă ipostază, udă leoarcă şi urât mirositoare, şi nu se ferise cu dezgust. Avea chiar o modalitate fermecătoare de a o face să nu mai scoată acel chicot emoţionat şi oribil, care părea să-i scape printre buze de fiecare dată când un bărbat frumos vorbea cu ea. Iar el era cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată, darămite să-i vorbească!

Ce puteau să însemne florile trimise ei?

În acea seară, îi spuse lui *papa:*

— Lord Hastings mi-a trimis azi un buchet de flori, spuse ea pe deasupra peştele gătit, cât mai discret cu putinţă.

Furculiţa tatălui rămase suspendată în aer.

— Ţi-a trimis? Erau drăguţe?

— Da.

— Ţi-au plăcut?

— Bineînţeles.

— Care e problema atunci?

Cross luă o nouă îmbucătură de peşte şi o privi în timp ce mânca.

Eliza se încruntă.

— Nu e nicio problemă, *papa.* Am fost doar surprinsă.

— Credeam că-ţi place.

Gura ei dădu să se deschidă, apoi se închise. Chiar îi plăcea contele, foarte mult. Înşfăcă paharul şi bău zdravăn.

— Este foarte fermecător. Are maniere elegante.

— Asta-i tot? El se aplecă în faţă, privind-o cu ochi pătrunzători. Dacă nu-ţi place…

— Nu! Ea strânse din buze. Îmi place foarte mult, *papa.* E fermecător şi amuzant, dar sunt uimită că mi-a trimis flori.

În cele din urmă, bărbatul zâmbi – afişa zâmbetul acela atotştiutor.

— Eşti uimită? Eu nu sunt.

Bănuitoare, Eliza se încordă brusc.

— De ce nu?

— Cum ar putea să nu te admire? Eşti cea mai bună fată din Anglia, şi un bărbat ar trebui să fie idiot să nu simtă dorinţa de a-ţi trimite flori.

— *Papa!* Ea îşi dădu ochii peste cap. Încetează! Ştii la fel de bine ca mine că este ridicol…

— Nu, nu ştiu asta, insistă el. Este un bărbat cumsecade, îţi garantez, de ce n-ar trebui să te admire?

Ea lăsă jos paharul.

— Nu vorbim despre admiraţie, iar tu ştii asta. Vorbim despre motivul pentru care un bărbat ca el, un conte, mi-ar trimite flori.

— Ascultă-mă, Lilibeth! Îndreptă spre ea furculiţa, devenind dintr-odată foarte serios. Să nu crezi niciodată că un titlu face un bărbat mai bun decât alţii. Ce a făcut ca să-l merite? Nimic. S-a născut în familia unui bărbat care

moştenise poziţia. Dă la o parte poziţia şi aroganţa, iar un conte devine doar un bărbat ca oricare altul.

— Nu chiar, replică ea. Ar putea să se însoare cu fiica altui conte, sau duce, sau cu oricine ar alege...

— Ducele de Exeter s-a însurat cu o femeie de rând, spuse tatăl ei nepăsător.

— Însurat...

Eliza clătină din cap. Îi fusese teamă că tatălui ei îi putea veni o astfel de idee şi, cu toate acestea, părea liniştit. După ce se gândise o zi ce putea să însemne acel buchet, doar auzindu-l pe *papa* spunând-o cu voce tare, Eliza înţelese limpede cât de ridicol era gândul. Gheara pe care o simţea în piept se strânse.

— Lord Hastings nu o să se însoare cu mine!

El ridică din umeri.

— Nimic nu spune că nu poate să o facă.

— Îmi pare rău că am deschis acest subiect, spuse ea exasperată. A fost un simplu buchet. Putea să fi trimis buchete la o mulţime de fete.

— Dacă ar trebui să pun pariu pe asta, aş zice că nu. Tatăl îi aruncă o privire vicleană. O să aşteptăm să vedem, nu-i aşa?

Capitolul 11

Lui Hugh îi luă ceva timp să urce scările. De îndată ce urma să intre în sala de bal şi să danseze cu Eliza Cross în faţa întregii Londre, avea să fie mult mai greu să se retragă.

Gazda acelui bal era vechiul lui prieten, vicontele de Thayne. Îl ştia de când fuseseră colegi la Eton, dar mult mai important era că Thayne îi datora o favoare. În seara aceea, fusese achitată: Thayne îi spusese soţiei lui să trimită o invitaţie familiei Cross.

Buchetul fusese primit bine. Eliza îi mulţumise din suflet la următoarea lui vizită în Greenwich, aparent făcută

domnului Cross, dar în realitate făcută ei. Se întreba dacă Eliza începuse să aibă bănuieli pentru că apărea întotdeauna prea devreme sau prea târziu ca să-l mai prindă pe tatăl ei acasă. Dacă era aşa, nu trăda asta în niciun fel. Până acum, Hugh era convins că ea chiar nu ştia ce punea Cross la cale, iar asta îl făcea să se simtă atât uşurat, cât şi furios. Era o uşurare să creadă că ea era aşa cum părea, dar cu cât o plăcea mai mult, cu atât i se părea mai puţin cinstit că era păcălită astfel. Iar Hugh nu era vreun căpcăun căruia să nu-i pese de sentimentele ei.

Ba dimpotrivă, o plăcea foarte mult. Spre deosebire de multe fete din înalta societate, Eliza nu se comporta de parcă orice gentleman din preajma ei era obligat să o amuze. Arăta atâta bucurie pentru un simplu buchet, încât el nu reuşi să se abţină să nu se gândească ce ar fi spus dacă i-ar fi oferit un cadou adevărat. Părea foarte mulţumită să petreacă timp în grădină, împreună cu câinele ei, şi nu dădea nici cel mai mic semn de plictiseală fiindcă locuia la Greenwich, departe de nebunia societăţii. Hugh se gândi că trebuia să fie uşor, cu averea mare a lui Cross la dispoziţia ei; nu trebuia să o îngrijoreze salonul întunecat şi mohorât, cum făcea Edith, sau să se plângă de lipsa rochiilor noi, aşa cum făcea Henrietta. Însă, cumva, ştia că nu era vorba doar despre bani. Eliza nu era genul care să se plângă. În schimb, le dădea tuturor impresia că era mulţumită de traiul ei şi că se bucura de micile plăceri ale vieţii.

În seara aceea, urma să vadă cum se comporta ea în societate. Dacă avea să devină soţia lui, trebuia să participe şi să găzduiască evenimente precum acela. Văzuse ce emoţionată fusese prima dată când el fusese în vizită la Greenwich; avea să fie la fel în seara aceea, într-o casă plină de necunoscuţi eleganţi? Pentru el, nu avea să se schimbe nimic, dar se trezise sperând din suflet ca ea să fie stăpână pe ea şi liniştită. Toată lumea avea să bănuiască faptul că se însura cu ea pentru bani, dar, dacă ea era un eşec total în înalta societate, toţi aveau să fie siguri de acest lucru.

Ajunse în sala de bal şi o găsi aglomerată şi sufocantă. Lady Thayne nu era mulţumită dacă petrecerile ei nu erau descrise ca întruniri zgomotoase, aşa că avea grijă să invite prea mulţi oameni. Hugh rătăci prin mulţime, salutând cunoştinţe la fiecare pas, inclusiv mulţi prieteni de-ai mamei lui. Nu-i spusese că participa în seara aceea la bal, aşa că avea să-l certe a doua zi. Continuă să înainteze până când dădu cu ochii de familia Cross.

Pentru o clipă, se uită la ea. Şi-o fixase în minte ca pe o fată simplă, dar, când îl văzu pe Edward Cross, avu nevoie de puţin timp ca să-şi dea seama că acea lady de lângă el era Eliza. În seara aceea, arăta mai degrabă splendid, dacă era să fie sincer. Părul ei de culoarea mierii nu era ridicat în împletituri şi linii răsucite, ca la alte fete, ci era strâns într-un coc delicat la ceafă. Rochia era de un albastru-închis profund, făcând ca pielea ei să arate la fel de sclipitoare ca perlele din jurul gâtului. În timp ce el îi privea, ea îşi întoarse capul ca să-i zâmbească tatălui ei şi safirele îi licăriră la urechi.

El făcu un pas spre ei.

— Dumnezeule mare, domnule Cross! spuse el arătând surprins când ajunse la ei. Şi domnişoară Cross! Bună seara.

Eliza făcu o reverenţă frumoasă.

— Lord Hastings! Ce bucurie să te văd.

— Vezi, ţi-am zis eu, spuse tatăl ei cu căldură. Eliza era îngrijorată că nu o să cunoaştem pe nimeni! Nu voia să vină.

Ea îi aruncă o privire plină de reproş voalat.

— *Papa!*

— Sunt bucuros că ai venit.

Hugh îi zâmbi. Ea îi zâmbi înapoi fericită, iar el avu o senzaţie ciudată în piept. În seara aceea, Eliza era departe de a fi simplă.

Vorbiră nimicuri câteva minute, până când muzicienii începură să-şi acordeze instrumentele, iar cuplurile merseră pe ringul de dans.

— Domnişoară Cross, îmi acorzi onoarea acestui

dans?

Ea se înroşi uşor, obrajii căpătându-i o nuanţă trandafirie. Îi oferi mâna, abia fluturând din gene.

— Desigur, milord.

Hugh putea să simtă privirea satisfăcută a lui Cross în spate. Îl ignoră. Era un dans country ritmat, ce nu lăsa timp de discuţii. Ea dansa bine – altă uşurare. Hugh o aduse înapoi la tatăl ei şi se scuză câteva momente. Îşi găsi un loc lângă uşile terasei şi un pahar de vin cu care să-şi ocupe mâinile.

— Simt o preferinţă evidentă, rosti tărăgănat de lângă el Robert Fairfield. Mai întâi la teatru, acum în sala de bal a lui Thayne.

— Da? Hugh sorbi din vin. Şi ce părere ai despre asta?

Prietenul lui râse.

— Nici una! Doar te atenţionez că am mai văzut acea expresie pe chipul unui bărbat, iar eu ştiu ce înseamnă asta.

Hugh încremeni.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Nu poţi să-ţi iei ochii de la fiica lui Cross. Fairfield clătină din cap. Sper să ajung la timp ca să fac primul pariu cu privire la ziua nunţii tale.

— Ce şanse sunt ca asta să se împlinească? întrebă Hugh, cântându-i în strună.

— Îndrăznesc să cred că am toate şansele în clipa asta. Mâine nu o să mai fie aşa de uşor. Prietenul lui şovăi, apoi se aplecă mai aproape. O alegere ciudată, dar inteligentă. Londra a uitat de ea, dar ce moştenitoare, nu-i aşa?

Hugh doar îl privi. Zâmbetul lui Fairfield se accentuă. Îl bătu uşor pe umăr.

— Foarte bine, amice.

— Taci din gură, replică Hugh.

Fairfield plecă, râzându-i în spate.

„Asta clarifică totul”, se gândi el. Fairfield glumea probabil în legătură cu pariul despre căsătoria lui, dar, după ce avea să danseze cu ea a doua oară, mulţi aveau să

observe. În special Eliza însăşi.

Cu acest gând în minte, îşi croi din nou drum spre ea şi o invită la dans.

*

Eliza încercă să nu se uite la Lord Hastings sau cel puţin să nu se uite *numai* la el. Ochii ei păreau totuşi incapabili să îl evite, indiferent cât de nevinovată încercase să-i privească pe ceilalţi oaspeţi şi dansatori.

Papa fusese încântat să primească acea invitaţie. Când îl întrebase dacă îl cunoştea pe Lord Thayne, el fluturase din mână şi spusese că se mai întâlniseră. Eliza ştia din experienţele trecute că asta însemna că jucase pichet sau alt joc cu vicontele la clubul Vega. Bănuia că invitaţia sosise pentru vreo datorie pe care Thayne o avea la tatăl ei. Bărbatul se pricepea de minune să obţină ce îşi dorea de la ceilalţi şi spunea adesea că nu avea nevoie de mai mulţi bani.

Dar, în timp ce tatăl era încântat, Eliza vedea totul prin vălul emoţiei, amintindu-şi de sezonul ei singuratic la baluri precum acela. Apariţia lui Lord Hastings şi salutul lui fuseseră o surpriză uriaşă şi o enormă uşurare, pentru că măcar cunoştea pe cineva care se oprea şi vorbea cu ea.

Apoi, el o invitase la dans. Un dans country, dar simpla strângere a mâinilor încurajă imaginaţia ei mistuitoare. Ochii lui zăboveau asupra ei? Îi ţinea mâna mai mult cu o secundă decât era necesar? Îşi închipuise ea puţin mai multă ardoare şi afecţiune în felul în care el îi pusese mâna pe braţul lui?

Da. Cu siguranţă, ea îşi închipuia toate acele lucruri, dar se simţi copleşită de atâta fericire şi nu-i mai păsa.

Papa era foarte satisfăcut când contele se întoarse cu ea şi apoi plecă. Pentru prima dată, Eliza nu mai avea chef de ceartă pe tema aceea. Amândoi erau mulţumiţi să stea într-un colţ al sălii, să admire oaspeţii şi să-şi savureze gândurile intime. Eliza se gândea că de astă dată ea şi *papa* puteau chiar să împartă acelaşi vis cu ochii deschişi.

Iar apoi Lord Hastings se întoarse şi o invită din nou la dans.

Nu mai fusese invitată de la ultimul lor dans. De astă dată, aproape că uită să mai respire, pentru că era un vals.

Era pentru prima dată când el îi atingea mai mult decât mâna sau braţul. O conduse şi îşi lipi mâna de spatele ei. Ea zâmbi emoţionată, în timp ce orchestra începu să cânte; el zâmbi larg şi o trase mai aproape, până când sânii îi atinseră pieptul şi putu să-i simtă coapsa lipită de a ei.

Dacă era să fie fulgerată pe drumul spre casă, hotărî Eliza, atunci avea să moară fericită.

— Dansezi minunat, îi spuse Hastings în timp ce alunecau pe ringul de dans.

— Mulţumesc, domnule. Eliza exersase cu perseverenţă ore întregi la şcoală, cu profesorul de dans şi apoi cu prietenele ei. Până atunci, avusese puţină experienţă cu domni chipeşi şi buni de însurătoare. Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine.

El râse.

— O să iau asta ca pe o mulţumire specială, căci sala asta de bal este atât de aglomerată, încât nu sunt sigur că n-am călcat pe picioare vreo cinci persoane.

— Pe mine nu, spuse Eliza serios.

Ea n-ar fi observat chiar dacă el ar fi călcat-o.

— Lady Thayne este pasionată de sălile de bal aglomerate, dar eu nu pot să-i împărtăşesc entuziasmul.

Hugh făcu o grimasă uşoară în timp ce un cuplu se apropie foarte mult de ei. Contele o prinse mai bine, scurtă pasul şi o învârti cu graţie în jurul cuplului. Pieptul Elizei se strânse când simţi cât de uşor o trase mai aproape de el.

— Mărturisesc că ar fi fost înţelept să fie un pic mai mult spaţiu, dacă îşi dorea să permită lumii să danseze.

Cineva se ciocni de ea în spate, iar Hastings se încruntă fioros spre individ.

— Este ridicol! Ţi-ai dori să ieşi pe terasă?

Era posibil ca fulgerul să o fi lovit deja. Eliza simţea fiecare bătaie a inimii ca pe un tunet ce îi reverbera pe

piele. Reuşi cumva să încuviinţeze din cap, iar Lord Hastings, fără să întrerupă pasul de dans, o întoarse cu grijă pe lângă draperiile albastre de catifea şi prin uşile franţuzeşti deschise, care dădeau spre terasă.

Era mult mai răcoare pe terasă şi nu erau oaspeţi afară, probabil din cauza unei burniţe uşoare. Lord Hastings o luă de mână şi o conduse spre un adăpost superb acoperit de glicină, care urca pe un perete şi pe o coloană din apropiere. El se sprijini de coloană, cu spatele la ploaie, şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Este mai bine?

Ea zâmbi.

— Mult mai bine. Mulţumesc.

Venea destulă lumină dinspre uşile franţuzeşti ca ea să-i vadă zâmbetul, inclusiv gropiţa din obraz.

— Arăţi minunat în seara asta.

Fără voia ei, Eliza simţi un fior de disperare, o certitudine că el nu vorbea serios. Accepta ca vânătorii de avere să-i facă uneori complimente seci, dar nu putea suporta ideea de a o auzi de la el.

— Ştiu că nu sunt frumoasă, domnule.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— De ce ai spune asta?

Ea îşi strânse buzele cu exasperare. De ce trebuia să spună ceva prostesc şi să strice momentul?

— N-am fost niciodată. Te rog, nu spune lucruri pe care nu le crezi.

Pentru o clipă, el fu luat prin surprindere.

— Îmi cer iertare.

Ea oftă.

— Nu sunt frumoasă. Îmi plac hainele frumoase, iar *papa* insistă să-mi cumpere bijuterii frumoase – îşi atinse perlele de la gât –, dar mă trezesc punând la îndoială vederea sau sinceritatea oricui îmi spune *că eu* sunt frumoasă.

Trecu o clipă până ca el să răspundă. Eliza simţi un gust amar. Era Lord Hastings la fel ca toţi ceilalţi idioţi care o curtaseră? Ce mare păcat…

El îşi drese glasul.

— Nu ţi-am spus că *eşti* frumoasă. Am spus că *arăţi* minunat în seara asta. O diferenţă subtilă, dar importantă.

— Da, rochia, dădu ea să spună.

El veni mai aproape.

— Mă înşală privirea? Lasă-mă să studiez mai în detaliu. El mai făcu un pas, până când ea fu nevoită să se lase capul pe spate ca să-l privească. Nu te mişca, spuse el, pe un ton cumva amuzat.

El îi atinse bărbia.

Eliza încremeni.

Uşor, contele îi înclină faţa dintr-o parte în alta, cu ochii lui negri fixaţi asupra ei.

— Câţiva pistrui, spuse el încet. Dar mi se par încântători. Degetul lui mare alunecă de-a lungul obrazului ei, făcând-o pe Eliza se strângă mâinile în pumni în cutele fustei. Genele tale sunt foarte lungi, murmură el. Iar ochii… Ochii sunt minunaţi. Parcă ar fi câmpiile de la Rosemere sub cerul verii, când ierburile sunt înalte şi verzi, iar cintezele aurii intră şi ies din ele. El atinse o şuviţă de păr care îi aluneca în valuri peste tâmplă. Părul tău are culoarea mierii şi este moale, asemenea unei cămăşi preferate care a fost spălată de o sută de ori. Buzele tale… El făcu o pauză, degetul lui zăbovind pe colţul gurii ei, făcând-o pe Eliza aproape să scâncească. Vreau să te sărut, spuse el aproape şoptit.

Ei i se tăie răsuflarea şi încuviinţă din cap. Urma unui zâmbet arcui gura lui Hugh, apoi el aplecă uşor capul. Eliza rămase nemişcată, în timp ce buzele lui le atinseră pe ale ei, mai delicat decât o adiere de vânt, şi trecură aproape la fel de repede ca ea. Înălţă capul şi o privi.

— Ai mai fost sărutată vreodată?

Ea se înroşi şi fu nevoită să-şi umezească buzele înainte să vorbească.

— Nu *prea bine* sărutată…

Umerii lui se cutremurară.

— Domnişoară Cross, mă laşi fără cuvinte. El îi cuprinse bărbia în palmă, în timp ce puse cealaltă mână pe

spatele ei şi o trase mai aproape. O să încerc să fiu mai bun, şopti el peste gura ei, apoi o sărută din nou.

Dacă ea se aşteptase la o altă atingere blândă a buzelor lui peste ale ei, se dovedi că se înşelase. De astă dată, gura lui se apăsă peste a ei cu intenţie, hotărâtă şi insistentă. Când fu uimită de noul sărut, limba lui se strecură printre buzele ei întredeschise şi o dezmierdă până când ea gemu. O sărută de parcă voia să o cucerească, iar Eliza era foarte fericită să se predea. Mâinile lui se mişcară peste ea, prinzându-i talia, alunecând apoi peste umeri ca să-i cuprindă ceafa, în timp ce gura lui trecu dinspre buze în jos spre maxilar. Ea scânci, în timp ce dinţii lui îi atinseră uşor lobul urechii, făcându-i cercelul să se clatine, apoi aproape că se topi când mâna lui îi atinse sânii. Fusese un accident, se gândi ea înnebunită, pentru că erau atât de aproape unul de celălalt... Cumva, mâinile ei se înfăşurară în jurul pieptului lui, pe sub haină, dar apoi el repetă gestul.

El mormăi ceva profan şi îşi scoase mănuşa, apoi mâna lui goală se lipi de sânul ei, cuprinzându-l în palmă, degetele lui trecând peste marginea corsajului până când... Oh, Dumnezeule, degetul lui mare ajunse exact pe sfârc! Şocul Elizei se transformă într-un fior de plăcere, în timp ce el mângâie din nou mica ridicătură tare. O trase cu putere mai aproape, până când coapsele lui se întâlniră cu ale ei, iar Eliza ea îi simţi erecţia inconfundabilă. Gura lui era fierbinte şi umedă pe gâtul ei, iar Eliza se gândi în treacăt că, dacă el i-o cerea, putea să-şi scoată rochia şi să i se ofere chiar acolo, pe terasa lui Lady Thayne, în ploaie, la zece metri depărtare de o sală de bal plină de oameni. Iată ce însemna să doreşti pe cineva cu o pasiune arzătoare. Mulţumită tuturor sfinţilor din cer, ea avusese şansa să simtă asta o dată în viaţă...

El o eliberă brusc, prinzându-i coatele ca să nu se dezechilibreze. Arăta uşor sălbatic, cu părul ciufulit şi ochii înflăcăraţi. Fremăta la fiecare respiraţie, iar Eliza nu putu decât să-l privească fix. O sărutase până când mintea i se topise, iar limba preluase controlul. Dumnezeule mare, îşi dorea ca el să o facă din nou!

— Eliza… El se opri şi îşi drese glasul. Domnişoară Cross. Între sprâncenele lui apăru o mică linie, ca şi cum ceva îl deruta. Am mers mai departe decât am prevăzut, spuse el în cele din urmă, cu vocea scăzută şi încă răguşită de dorinţă.

Ea abia reuşi să clatine neputincioasă din cap şi să ridice o mână într-un gest zadarnic de iertare. Îl străbătu fior şi îi dădu drumul. Se întoarse pe jumătate şi îşi trecu mâna goală peste faţă. După o clipă, o privi iar, dar expresia lui avea ceva sălbatic şi neliniştit.

— Ar trebui să te duc înapoi în sala de bal. Tatăl tău o să se întrebe unde ai plecat.

„Papa. Oh, Dumnezeule!” Eliza îşi împreună mâinile. Dintr-o singură privire aruncată spre chipul ei, tatăl avea să ştie cu siguranţă ce se întâmplase. Ea credea că avea să fie mulţumit, chiar entuziasmat, dar ea nu voia să audă cum îi spunea că avusese dreptate şi că ea nu se bucura de asta. Simţea acel sărut, acel sărut devastator, captivant, minunat încă prea proaspăt şi prea viu pe buzele ei. Bucuria lui *papa* putea să-l amărască; el urma să se gândească la nuntă şi la nepoţi, în timp ce ea voia doar să savureze gândul că i se păruse atrăgătoare contelui de Hastings. Voia să o sărute. Şi chiar să facă dragoste cu ea.

Eliza bănuia că unii bărbaţi simţiseră acelaşi lucru pentru ea şi mai înainte, dar era prima dată când voia să răspundă la sărutul unui bărbat. Şi îşi dorea ca acel bărbat să se îndrăgostească de ea şi chiar să facă dragoste cu ea până când murea de fericire.

Hastings se aplecă şi îşi recuperă mănuşa. Eliza îşi aranjă părul cu mâinile tremurânde, amintindu-şi cum îşi scosese mănuşa ca să o atingă. Privirea lui se aţinti spre pieptul ei în timp ce se ridică, iar ea observă, stânjenită, că rochia îi era strâmbă. Se întoarse cu spatele, dar el o cuprinse în braţe.

— Permite-mi mie.

Mâinile lui erau sigure din nou – îşi trecu palmele peste corsaj pentru a-i aranja rochia. Nu se grăbi, cu obrazul pe tâmpla ei, iar Eliza încercă să nu tremure ca o

frunză când degetele lui îi atinseră sfârcul pentru ultima dată înainte ca mâinile lui să alunece pe şoldurile ei.

Hugh îşi lipi gura de urechea ei.

— Ar trebui să-mi cer iertare pentru ce s-a întâmplat?

Ea nu reuşi nici măcar să clatine din cap.

Buzele lui atinseră pielea sensibilă din spatele urechii.

— Pot să te vizitez pe tine… doar pe tine, nu pe tatăl tău?

Aproape că i se opri inima în piept. Avea să leşine şi să alunece din braţele lui ca să se prăbuşească inertă la pământ.

— Da, şopti ea.

— Îţi mulţumesc.

O întoarse cu blândeţe. Eliza îl privi fix şi se întrebă dacă el putea să îşi dea seama doar uitându-se la ea că era pe punctul de a se îndrăgosti de el. Un zâmbet uşor înflori pe buzele lui, plin de uimire, dar încurajator.

— Pe curând, draga mea. Îi ridică mâna şi o sărută înainte de a-i oferi braţul, aşa cum se cuvenea. Ar trebui să ne întoarcem înainte ca tatăl tău să mă caute.

Un râset nesigur ţâşni dinăuntrul ei. Dacă ar fi ştiut cu câtă disperare îşi dorea tatăl ei ca ea să aibă un pretendent!

— O să-l conving să nu facă asta, milord.

El râse.

— Sper să pot să fac asta singur, dar nu o să refuz niciodată ajutorul tău.

O duse înapoi în sala de bal, care acum părea incredibil de gălăgioasă, fierbinte şi aglomerată. Eliza deschise repede evantaiul şi-l flutură nebuneşte, încercând să alunge roşeaţa pe care încă o simţea pe faţă.

Contele de Hastings o sărutase. O atinsese aşa cum ar fi făcut-o un iubit. O ţinuse lângă el de parcă ar fi vrut să o devoreze. Şi apoi îi ceruse permisiunea să o viziteze. Un val de bucurie îi răsuna în minte şi abia auzi cuvintele de rămas-bun ale contelui.

Papa dispăruse, dar curând îl zări în spatele sălii, adâncit în conversaţie cu domnul Grenville. Eliza îşi făcu

drum spre el, iar el încuviinţă neatent din cap. Domnul Grenville o privi şi flutură un zâmbet cu subînţeles, ca şi cum ştia ce se întâmplase. Bărbatul era un crai, iar ea se rugă să nu-i spună nimic lui *papa.*

Rămase o vreme liniştită alături de tatăl ei, zâmbindule absentă celor care dansau şi complet neafectată de faptul că nimeni altcineva nu o mai invită la dans. Fiecare moment al valsului ei, iar apoi acel sărut se dezvăluiau în mintea ei ca şi cum încă se întâmplau la nesfârşit.

— Mi-a ajuns. Mergem?

Vocea lui *papa o* făcu să tresară.

— Oh! Dacă vrei tu, *papa.*

Trecură prin mulţime şi chemară trăsura. Eliza nu zări nici urmă de Lord Hastings.

— Te-ai simţit bine? întrebă *papa* când erau deja în trăsura întunecată, în drum spre casă.

Eliza zâmbi în sinea ei.

— Da, *papa.* Foarte bine.

*

Hugh rătăci prin sala de bal, vorbind cu prieteni şi cunoştinţe fără să-şi amintească un cuvânt din ce spusese. Câţiva comentară surprinşi alegerea partenerei lui. Avusese de gând să-i facă o declaraţie Elizei şi înaltei societăţi şi, pentru Dumnezeu, reuşise!

Problema era că n-ar fi vrut să facă mai mult decât să îi ofere un sărut nevinovat. Suficient cât să-şi declare intenţiile şi să-i studieze reacţia. În schimb, aproape că ajunsese să o seducă pe terasa reşedinţei, la câţiva paşi de o sală de bal plină de oameni. Ce era în neregulă cu el?

Îl făcuse să râdă, bineînţeles, spunând că nu fusese sărutată niciodată bine. O glumă fermecătoare spusă de o fată bătrână. Aşa că o sărutase din nou, iar cumva, slabele gemete senzuale şi felul în care degetele ei se cufundaseră în cămaşa lui de parcă ar fi vrut să o rupă în bucăţi îl înnebuniseră. Îi avusese sânul în palmă, pentru numele lui Dumnezeu!

Amintirea aceea îl făcu să simtă broboane de sudoare la ceafă. Plin şi ferm, cu un sfârc teribil de întărit. Voia să-l guste. Voia să o dezbrace, să o întindă pe spate şi să guste fiecare centimetru din ea, în special sânii aceia rotunzi, ademenitori. Era o virgină timidă; poate că era inocentă, dar Eliza se apăsase pe el şi îi răspunsese la sărut până când uitase complet că o seducea din cauza manipulărilor tatălui ei.

Acel gând îi răcori oarecum sângele. Edward Cross voia ca el să-i curteze fata şi să se însoare cu ea, nu-i aşa? Hugh zâmbi sinistru. Cross era pe cale să primească exact ce îşi dorea.

La fel şi el. Nu numai banii lui Cross, dar şi pe însăşi Eliza.

Capitolul 12

În dimineaţa următoare, el se duse în căutarea mamei şi o găsi în salonul ei de zi, alături de Edith.

— Bună dimineaţa, dragule. Rose înclină capul ca să primească sărutul lui pe obraz. Te-ai trezit devreme.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine. Îşi privi sora cu îngrijorare. Este sănătos? Credeam că doamnele evită soarele de dimineaţă, de teamă să nu cumva să nu mai fie la modă.

Edith îşi dădu ochii peste cap şi râse.

— Noi n-am întârziat ca tine noaptea trecută, prostuţule.

Noaptea trecută, după ce plecase de la Thayne, Hugh trecuse pe la clubul Vega mai mult din obişnuinţă decât pentru altceva. Fireşte, norocul revenise şi plecase de acolo mai bogat cu aproape 3.000 de lire, acum când era pe cale să pună mâna pe o sumă de douăzeci de ori mai mare.

— De parcă aş fi avut mai multe opţiuni! N-am auzit decât discuţii despre cumpărături şi panglici sau despre ce a purtat doamna nu ştiu care la balul de seara trecută. Se

cutremură în derâdere. Prea multă vorbărie despre dantelă între acei pereţi! Este mai mult decât poate suporta creierul meu.

Edith aruncă o pernă spre el.

— Creierul tău de bărbat este slab, într-adevăr.

Hugh prinse perna şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Am venit să vorbesc cu mama, obrăznicătură mică! Nu mă descurc să vorbesc cu două femei deodată, cu creierul meu slab de bărbat.

— Foarte bine, o să plec. Edith îşi luă broderia şi se ridică. Înainte să plec, am o întrebare pentru tine Hugh. Reggie a încercat să te viziteze de două ori, dar erai plecat de fiecare dată. Când să-i spun că o să fii acasă, ca să poată veni din nou?

Hugh îl evitase intenţionat pe Reginald Benwick. Tânărul îi trimisese şi două mesaje, insistând pentru o negociere rapidă a contractului de căsătorie. Era nemulţumit de avocatul familiei Hastings, care din fericire urma ordinele de a fi cât mai încet şi mai apatic cu putinţă. Hugh plănuia să-l amâne pe Benwick cel puţin încă două săptămâni.

— Reggie? Oh, da, tânărul Benwick. O să-l văd la un moment dat. Am fost ocupat în ultimul timp, Edith.

Fruntea ei se încruntă a frustrare.

— Dar, Hugh…

— În curând, spuse el hotărât. Nu mă bate la cap.

Edith se întoarse spre mama ei cerându-i ajutorul, dar Rose se uita pur şi simplu spre uşă.

— Fratele tău ţi-a răspuns, Edith.

În ochii surorii lui se citi mâhnirea, dar fata întoarse capul.

— Da, mamă. Totuşi este aşa de greu să ai răbdare!

— Desigur, este când eşti îndrăgostit, spuse mama lor cu afecţiune. Trebuie să înduri.

Edith încuviinţă din cap şi plecă, închizând uşa în spatele ei.

— Există vreun motiv pentru care nu vrei să rezolvi lucrurile cu Benwick? întrebă mama lui.

— N-am avut timp, răspunse Hugh cu o voce care o avertiză să nu insiste. O să mă ocup de el cât de curând. Am nevoie de o favoare, mamă.

Ea nu era mulţumită de răspunsul despre Benwick, dar chipul i se îmblânzi la auzul rugăminţii lui.

— Desigur, dragule, orice.

— Invit-o pe Elizabeth Cross la ceai.

— Pe cine? Femeia trase brusc aer în piept. Nu… Pe fiica lui Edward Cross? Nu se poate să vorbeşti serios!

— Chiar ea, iar eu sunt foarte serios. O fixă cu privirea. Te rog!

Ea sări în picioare, frecându-şi mâinile.

— Nu. Nu! Nu se poate aşa ceva. Chiar mă întrebam când ai vorbit cu atâta căldură despre ea zilele trecute, dar, Hugh, te-am avertizat că nu-i înţelept să te ataşezi…

— Mamă, încerc să nu te deranjez des. Acum te rog ceva şi mă aştept s-o faci. Hugh nu-şi exercita deseori autoritatea de cap al familiei, dar de astă dată trebuia să o facă. Trimite-i invitaţia azi!

Gura ei se desenă într-o linie răzvrătită.

— Nu sunt încântată.

— Mulţumesc, mamă. El se ridică. Chiar cred că o s-o placi. Este o fată drăguţă, caldă şi bună la suflet.

— Nu-mi place treaba asta, îl avertiză ea.

— Să fii amabilă cu ea! replică el. Pentru mine.

„Pentru noi toţi”, adăugă el în gând.

Ea se încruntă, dar făcu un semn cu mâna.

— Foarte bine.

Primise dovada că o făcuse a doua zi de dimineaţă. Edith era pe coridor când el coborî să-şi facă plimbarea de dimineaţă. La apropierea lui, îi ieşi înainte şi îl apucă de braţ.

— Spune-mi că este o farsă! Când el se încruntă, ea îl strânse mai tare. Eliza Cross. Este o glumă, nu-i aşa? Ai pierdut un pariu sau…

El intră în camera de zi, cu sora lui încă agăţată de el, şi închise uşa.

— Nu este nicio glumă sau vreo farsă. Ce ai împotriva

domnişoarei Cross?

— Pe lângă faptul că este un nimeni, un şoricel de la ţară, care nu ar atrage nicio privire fără o zestre enormă? Chipul lui Edith deveni aspru. Tatăl ei este cea mai mare canalie din Anglia, iar tu vrei ca mama să-i servească ceaiul.

— Ea nu este ca tatăl ei.

— Reggie este îngrozit. Abia a mai putut să vorbească despre altceva toată seara trecută la serata lui Lady Brewster, chiar dacă l-am asigurat că nu vreau să am de-a face ce ea.

Hugh oftă. Nu avea răbdare pentru asta, dar rezistă tentaţiei de a-i spune că bărbatul ar fi trebuit să-şi vadă de treburile lui. În primul rând, Benwick era o parte din motivul pentru care el făcea asta – acel Benwick care aştepta o zestre frumoasă de la el pentru Edith.

— Calmează-te, Edith. Este doar un ceai.

Ea îl privi lung.

— Nu este, spuse ea cu vocea scăzută. N-ai rugat-o niciodată pe mama să invite altă tânără la ceai. Ai stat în loja ei la teatru. Aş putea să râd de aşa ceva, dar apoi ai dansat cu ea… *de două ori.* Toată lumea vorbea despre asta aseară, toată lumea!

— Nu exagera.

La auzul tonului lui, ochii ei se umplură de lacrimi.

— Te rog, Hugh, îl imploră ea. Te rog! Eu… eu nu o să stau cu ea!

— Am rugat-o doar pe mama să facă asta.

— Nici Henrietta!

— Dacă nu vrea ceai, nici Henrietta nu trebuie să se alăture mamei.

Edith îşi frecă mâinile, evident, căutând un argument prin care să-l descurajeze.

— Tatăl ei este îngrozitor. Înspăimântător! Nu pot să cred că ai vrea să ai o legătură cu cineva ca el.

Hugh putea să fie de acord cu toate acuzaţiile, dar vehemenţa lui Edith era surprinzătoare.

— Ce ştii tu despre tatăl ei?

— Lord Livingston îl dispreţuieşte. Reggie nu mi-a spus de ce, dar m-a asigurat că este groaznic. Acum înţelegi motivul?

Ar fi trebuit să ştie că nu avea să fie uşor ca Eliza să fie primită cu căldură în familia lui.

— Livingston poate să-l dispreţuiască, dar eu nu l-am invitat pe domnul Cross, ci doar pe domnişoara Cross. Nu îţi stă în fire să fii atât de rece cu cineva cu care nu te-ai întâlnit niciodată.

Pieptul lui Edith se umflă.

— Iar ţie nu îţi stă în fire să fii atât de… atât de încăpăţânat! Şi de prost! Ce vezi la ea?

Mai mult decât se aşteptase. Pentru o clipă, mintea îi fu invadată de amintirea zâmbetului încântat al Elizei, a gemetelor ei scoase printre răsuflări întretăiate, a senzaţiei sânului ei sub palma lui. Era surprinzător că acelea erau detaliile care i se năzăriseră mai întâi în minte, nu averea uriaşă pe care i-o promisese Cross, dar nu putea să-i spună surorii niciunul dintre motivele lui.

Slavă Domnului că nu trebuia să-i spună nimic!

— Gata, Edith!

El se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră. Ea fugi după el, încă bombănind, dar Hugh ridică o mână şi o opri.

— *Gata,* Edith, repetă el încet, dar hotărât.

Îşi luă pălăria şi mănuşile de la majordom şi o lăsă să se uite după el cu o furie disperată.

*

Eliza urcă scările reşedinţei Hastings calmă şi politicoasă pe dinafară, dar clocotind de emoţie în interior.

Invitaţia lui Lady Hastings o surprinsese de-a binelea. Sperase să fie vizitată din nou de conte la Greenwich, dar în schimb primise un bileţel de la mama lui, scris pe hârtie groasă şi purtând sigiliul Hastings pe ceara de culoare roşie ca sângele. Eliza i-l arătase lui *papa,* mută de neîncredere.

— Eliza! El o privise plăcut surprins. Contesa de Hastings?

— M-a invitat să iau ceaiul cu ea.

— Ei bine, trebuie să mergi! Încântat, o sărutase pe ambii obraji. Ce onoare… Pentru Lady Hastings, bineînţeles. Sper să te simţi bine.

O făcuse să râdă în momentul acela, dar acum simţea furnicături pe gât. Dacă spunea ceva greşit? Dacă vărsa ceai pe ea? Dacă…

— Domnişoară Cross. Vocea lui Lord Hastings fu o întrerupere bine-venită a gândurilor ei. El traversă holul şi făcu o plecăciune înainte să-i ofere braţul. Eliza, spuse el, mult mai blând. Este o plăcere să te revăd.

— Mulţumesc, domnule. Sunt încântată de invitaţie.

El zâmbi, în timp ce o conduse pe scări.

— Mama este nerăbdătoare să te cunoască.

Eliza nu îndrăznea să se gândească prea mult ce însemna asta pentru că ajunseră repede la uşa salonului şi fu nevoită să se concentreze pe bunele ei maniere. Contesa stătea în faţa unei ferestre înalte cu vedere spre St. James’s Square, iar pe masă era deja aranjat un delicat serviciu de ceai. Era o femeie minionă, frumoasă. Îi zâmbi graţios când o prezentă contele.

Vizita se petrecu asemenea unui vis. Contesa era formală, dar amabilă, iar Lord Hastings întreţinu conversaţia. Subiectele de discuţie erau aceleaşi ca la orice altă vizită de curtoazie, dar Eliza se simţi copleşită de experienţa în sine. În ciuda emoţiilor, nu chicoti nici măcar o dată, iar contele chiar râse la ceva spus de ea.

Lord Hastings o conduse afară din salon când vizita se termină, după ce Lady Hastings îi mulţumise foarte frumos pentru prezenţă.

— S-a terminat, îi şopti el, în timp ce coborau scările largi.

Eliza răsuflă şi zâmbi nesigură.

— A fost minunat.

— Da, spuse el amuzat, dar mi-am dat seama că aveai emoţii. Mamei i-a plăcut de tine.

— Da? Eliza nici nu ştia de ce îşi dorea cu disperare să fie adevărat. Sper.

— N-aş spune-o dacă nu aş crede asta.

Ajunseră la baza scărilor, unde aştepta majordomul, fără nicio expresie şi întors cu spatele la ei. Cu un deget pe buze, contele o luă de mână şi se furişară într-o salonaş de zi. Încet, el închise uşa.

— Ce… începu ea, dar el îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o împinse în spate până când se lipi marginea mesei.

Cu o singură mişcare, o ridică pe masă, îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută. Eliza oftă, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi îi răspunse la sărut.

— M-am gândit neîncetat la asta după balul lui Thayne, şopti el. M-am gândit la tine şi la asta… El o sărută din nou, cu mâna odihnindu-se pe genunchii ei. Picioarele Elizei se desfăcură din instinct, în timp ce ea se arcui spre el, în căutarea acelei apropieri de care se bucuraseră pe terasă. El mormăi ceva şi îşi trecu palma peste fusta ei – o atingere uşoară o făcu să se cutremure de nerăbdare. Exact aşa, da, spuse el pe nerăsuflate, dându-i genunchiul la o parte până când se apăsă cu şoldurile între coapsele ei.

Poate că Eliza era virgină, dar nu era vreo ignorantă. Fără o mamă care să o instruiască, ascultase cu atenţie orice frântură de informaţie despre bărbaţi şi femei, cerând cu îndrăzneală prietenelor ei măritate mai multe detalii când avea ocazia. Începuse să creadă că nu aveau să-i folosească niciodată, dar pentru prima dată după mulţi ani, era foarte recunoscătoare pentru tot ceea ce ştia. Îl prinse de haină ca să-şi menţină echilibrul şi ridică privirea spre cea a contelui.

— Asta este ceva foarte îndrăzneţ, domnule.

— Da? Ochii lui negri străluceau. Mâinile lui alunecară pe şoldurile ei. Ar trebui să mă opresc?

Eliza înghiţi în sec.

— Nu.

Gura lui se arcui într-o expresie senzuală, periculoasă.

— Mi se pare că ar trebui, draga mea Eliza. Dar mâna continua să se mişte în sus pe spatele ei. Dacă nu mă opresc în curând… Nu vreau să mă opresc deloc. Îi cuprinse maxilarul cu ambele mâini, ridicându-i faţa pentru a o

săruta. O simţea tremurând. Dacă nu mă opresc acum, o să vreau să te înnebunesc până când mă implori să nu mă opresc.

Eliza se cutremură. Îşi dorea deja ca el să nu se oprească, deşi nu putea să vorbească, nu putea să gândească…

— Visez să te înnebunesc de plăcere, spuse el pe nerăsuflate, respiraţia lui fiind fierbinte pe gâtul ei, în timp ce îi atinse uşor urechea cu nasul.

„Sărută-mă!”, gândi ea nebuneşte.

El nu o sărută. Încet, îşi retrase mâinile uşor, o coborî de pe masă şi o aşeză înapoi în picioare. Apoi, o mai sărută o dată tandru şi dulce. Ea reuşi doar să se uite la el, îmbujorată şi tulburată, încă tremurând de dorinţă. Zâmbetul confuz se şterse de pe buzele lui, iar fruntea i se încruntă pentru o clipă.

— Sunt o bestie, spuse el cu voce groasă. Ar trebui să mă plesneşti.

Ea clătină din cap în tăcere. Niciodată. Nu când îl dorea atât de tare.

Hastings trase adânc aer în piept.

— Trăsura ta aşteaptă. Aş vrea…

— Ce? şopti ea.

Încă nu îi venea să creadă că era adevărat. Cu siguranţă, în orice clipă se putea ca el să clatine din cap şi să se retragă dezgustat fiindcă o sărutase pe fata simplă şi ciudată, fără legături cu lumea bună.

La întrebarea ei, el făcu o grimasă şi încercă să-i îndepărteze câteva şuviţe ciufulite de pe tâmplă.

— Îmi doresc să fi avut mai mult timp cu tine. Vino, draga mea!

Ea ieşi la braţul lui, cu inima bătând nebuneşte. „Mai mult timp cu tine”. O ajută să urce în trăsura care aştepta şi făcu o mică plecăciune, în timp ce lacheul închise uşa. Rămase pe trepte, urmărind trăsura care se îndepărta. Eliza continuă să se uite la el până când cotiră, apoi se cufundă pe bancheta de catifea, îşi puse braţele în jurul ei şi izbucni într-un râset ameţitor de bucurie.

Era îndrăgostită iremediabil, fără speranţă.

*

Hugh zăbovi la parter câteva minute după ce trăsura dispăru după colţ. Îşi dorise să o sărute din nou, să vadă dacă fusese adevărat ce simţise la balul lui Thayne, iar acum se simţea chiar mai derutat. Ea îl sărutase cu dorinţă şi plăcere, iar lui îi fusese foarte greu să-şi ia mâinile de pe ea.

Când sângele nu-i mai clocotea în vene, se întoarse la etaj şi o găsi pe mama lui lângă fereastră, privind afară. Se îndoia că o urmărise plecând pe Eliza, dar bănuia că observase cât timp îi luase să ajungă la trăsură.

— Mulţumesc, mamă.

El închise uşile în spatele lui.

Femeia rămase încremenită de furie.

— Aş vrea să înţeleg.

Hugh îi ignoră remarca. Dacă totul mergea conform planului, ea nu avea să îşi dea seama niciodată.

— Ce părere ai despre ea?

— Este aşa cum ai spus – caldă, dulce, un pic timidă. Nu este o frumuseţe, dar s-a dovedit a fi foarte elegantă. Făcu acea mărturisire cu şovăială. Ai spus că poate să danseze şi să cânte. Presupun că asta înseamnă ceva.

— Grădina ei este un loc fermecat, afirmă el. Ar putea să transforme complet Rosemere dacă ar avea ocazia.

Contesa se întoarse spre el, cu dezaprobarea imprimată pe fiecare linie a chipului.

— De asta ai ales fiica unui pungaş de rând?

Nu era prima dată când Hugh trebuia să-şi ţină în frâu iritarea.

— Nu este ca tatăl ei, repetă el.

— Edith este foarte supărată, continuă femeia. Benwick i-a spus câteva ceva despre Edward Cross, iar ea a refuzat să fie azi aici. Ştii că Henrietta face exact ca Edith. Sper că-ţi dai seama ce faci aducând-o pe fata asta în familia ta.

Hugh se cam săturase de tonul plângăcios al lui Edith în privinţa lui Benwick.

— Aşa ai fi reacţionat dacă o curtam pe una dintre surorile lui Thayne?

— Sigur că nu! Le cunoaştem!

— Cu timpul, o s-o cunoaşteţi şi pe Eliza. Mamă, fă un efort! Te asigur că este nerăbdătoare să-ţi intre în graţii.

Ea strânse din dinţi, iar lacrimile îi licăriră în ochi.

— Îmi doresc ca tatăl tău să fi fost aici ca să discute serios cu tine.

Şi Hugh îşi dorea ca tatăl să fi fost acolo, să-l scutească de efortul de a redresa corabia lor în derivă. Dar, oricum, Joshua era cel care aproape că o scufundase. Se îndoia că tatăl lui ar fi fost de vreun ajutor pentru oricare dintre ei.

— Cât de repede te aştepţi să faci asta? întrebă ea când el nu spuse nimic.

— În două săptămâni, sper.

Mama lui tresări.

— Aşa de repede!

Nu avea de ales. Când se gândea la Eliza, se simţea aproape mulţumit de căsătorie. Dumnezeu ştia că era gata să o ducă în pat şi că aveau să se înţeleagă foarte bine ca soţ şi soţie. Dar cerinţele familiei lui şi zâmbetul îngâmfat al lui Edward Cross îl făceau să-şi arate colţii şi să urle. Îl făceau să gândească prea lucid şi cu asprime din cauza modului în care fusese manipulat să o curteze.

Din nou îşi înghiţi furia şi făcu exact ce trebuia.

— Cât de repede reuşesc.

Capitolul 13

Acum, în sfârşit, nu mai era niciun motiv de ceartă când *papa* făcu aluzie la interesul contelui. Eliza nici măcar nu voia să se certe. Nu îi fu greu să relateze fiecare detaliu – ei bine, aproape fiecare detaliu – al vizitei ei în St. James’s

Square. Tatăl ei nu trebuia să ştie că Lord Hastings o sărutase, o atinsese şi o făcuse să aibă gânduri păcătoase şi desfrânate. Doamna Upton, profesoara ei foarte decentă, ar fi fost îngrozită că îi permisese asemenea libertăţi.

Totuşi, *papa* era încântat. Ascultă, oferindu-i un zâmbet cald, în timp ce ea îi povesti despre frumuseţea lui Lady Hastings, bunătatea ei, calitatea ceaiului servit.

— Ţi-am spus că te admiră, o tachină Cross. Recunoaşte, am avut dreptate.

Eliza râse.

— O fac cu plăcere. Îmi… îmi place foarte mult de el, *papa.*

El se aplecă în faţă.

— Foarte mult? Cum îţi plac căpşunele cu frişcă? Sau corcitura aia de câine?

— Mai mult decât căpşunele, dar mai puţin decât Willy.

Papa se încruntă, iar ea strâmbă din nas şi râse.

— Nu este acelaşi lucru, şi tu o ştii. Îl iubesc pe Willy.

— Cum rămâne cu Hastings? Bărbatul arcui o sprânceană. Ai putea să-l iubeşti?

Eliza îşi muşcă buza. Credea că răspunsul era *da.* Dar, spre deosebire de Willy, pe el îl cunoştea doar de câteva săptămâni. Şi nu era un câine a cărui inimă putea fi câştigată cu mâncare şi bunătate şi care îi întorcea dragostea pentru totdeauna. Lord Hastings nu spusese niciodată că o iubea sau măcar că ţinea la ea. Ceruse să o viziteze şi o sărutase. Spusese că voia să o înnebunească de plăcere. Eliza nu ratase faptul că omisese asta, dar nici ea nu-i dezvăluise vreodată sentimentele ei.

— Cred că da, murmură ea ca răspuns la întrebarea lui *papa.*

Chipul lui se relaxă.

— Bine. Zilele trecute, mi-a dat de înţeles că ar vrea să discute cu mine ceva mai important decât afacerile.

Oh, Dumnezeule! Putea însemna doar că…

— Vrea să se însoare cu mine? reuşi ea să întrebe.

Gura lui *papa* se arcui într-un zâmbet.

— Mă tem că da, Lilibeth. Să trimit beleaua să-şi vadă de drumul lui, cu inima frântă şi respins?

— Nu!

El chicoti.

— Atunci trebuie să-i dau binecuvântarea?

Degetele ei tremurau.

— Da, spuse ea încet. Dacă o cere.

— O să ceară, draga mea, spuse *papa* încrezător. O să ceară.

În ciuda propriilor îndoieli, Eliza începu să creadă la fel.

Le povesti prietenelor ei. Sophie o încurajă, asigurând-o că Lord Hastings era cel norocos, şi o rugă să-i povestească fiecare detaliu din ziua în care se cunoscuseră. Se dovedise chiar că Sophie însăşi se îndrăgostise de ducele de Ware. Pariul lor fusese mai scandalos decât îi spusese tatăl Elizei, dar dusese la fericitul deznodământ, iar Sophie îşi pierduse inima chiar dacă era îngrijorată că ducele nu avea să se însoare cu ea. Nu numai că se întreţinea singură din ce câştiga la mesele de joc, dar nu avea nicio rudă cu care să vorbească.

Încă îmbujorată de propria ei dragoste neaşteptată, Eliza o rugase să-i spună totul ducelui. Cine nu putea să o iubească pe Sophie, cu felul ei curajos, inteligent de a fi şi firea neîmblânzită? Iar dacă o iubea, ducele putea trece peste orice obstacol ca să se însoare cu ea, Eliza era sigură de asta. Însuşi Lord Hastings trecuse cu vederea diferenţa de rang dintre ei doi. Elizei i se făcea pielea de găină la gândul că urma să fie contesă, iar Sophie ducesă.

Georgiana reacţionase chiar mai bine. Când Eliza coborî din trăsură ca să o întâlnească pentru plimbarea lor în parc, prietena ei veni valvârtej spre ea, în ciuda observaţiilor dezaprobatoare ale lui Lady Sidlow. Ea o trase pe Eliza prin porţile de la St. James’s Park.

— Trebuie să-mi spui tot, îi ceru ea, luând-o pe Eliza de braţ. Să nu omiţi nimic!

Eliza râse. Cotiră spre promenadă. Trăsura lui Lady Sidlow le urma la mică distanţă; femeii nu-i plăcea să

meargă pe jos, dar Georgiana îi spusese că avea să înnebunească dacă nu făcea mişcare. Compromisul era că i se permitea să se vadă cu o prietenă de trei ori pe săptămână şi să înconjoare parcul de câte ori voia. Eliza ştia că nu era prietena pe care Lady Sidlow o voia pentru Georgiana, dar îi interzisese să o vadă pe Sophie după acel pariu scandalos, iar Georgiana declarase că celelalte prietene ale ei, membre ale înaltei societăţi, nu erau destul de active.

— Nu sunt prea multe de spus, răspunse Eliza cu modestie.

Georgiana rosti neîncrezătoare:

— Nu sunt multe de spus! Îmi trimiţi un bileţel neînsemnat, în care scrii că, brusc, contele de Hastings *ar fi* pe cale să te ceară în căsătorie. Mai aveam puţin şi leşinam de uimire. Nu i-ai menţionat niciodată numele! Iar conţii nu fac cereri în căsătorie dintr-o toană, asta ştiu sigur. Aşa că spune-mi totul!

Eliza se înroşi.

— Îl cunoşti?

— Nu am vorbit, dar l-am văzut. Este absolut minunat, ca bărbat, desigur. Le cunosc puţin pe surorile şi pe mama lui.

— Am întâlnit-o pe mama lui. Eliza nu-şi putu abţine un zâmbet când Georgiana fu luată prin surprindere şi o strânse de braţ încântată. Este atât de graţioasă! Lord Hastings a spus că mă place.

— Sigur te place! Cine nu te place pe tine? Georgiana râse. Dar vorbeşte-mi despre el... Ştiu destule despre contesă. Cum l-ai cunoscut?

Eliza putea să-şi simtă zâmbetul fericit şi stupid care i se forma pe chip.

— Are afaceri cu tata. A venit o dată în vizită.

Amintirea primei lor întâlniri o făcu să se cutremure puţin.

— A fost dragoste la prima vedere? întrebă Georgiana.

— Oh, nu! admise Eliza. Îi făceam baie lui Willy, iar

căţelul a scăpat. L-am întâlnit pe Lord Hastings căzând grămadă la picioarele lui, încercând să-l ţin pe Willy ca să nu-l lingă.

Hohotele de râs ale Georgianei atraseră mustrarea lui Lady Sidlow.

— Dar a venit la cină în seara următoare şi am reuşit să fiu prezentabilă, continuă Eliza. M-a lăudat când a auzit cum cânt, adăugă ea cu un zâmbet timid şi vinovat.

— Şi bine a făcut. Vocea ta este minunată. Dar, Eliza, nu este nimic neobişnuit! Spune-mi cum ţi-a cucerit inima!

— Ei bine, el... Eliza clipi, în timp ce se gândea. Hastings *nu* făcuse nimic îndrăzneţ şi deosebit, cum ar fi fost să o salveze de pe un cal în galop ori să o scape de un partener de dans imoral. Mi-a trimis flori. Şi a dansat de două ori cu mine.

Sprâncenele Georgianei coborâră neîncrezătoare.

Eliza se îmbujoră.

— M-a sărutat, şopti ea. Şi nu doar o dată.

Prietena ei se învioră.

— Şi a fost minunat?

— Divin, răspunse ea suspinând de bucurie. Tot ce ar trebui să fie un sărut şi mai mult decât atât.

— Mai mult? Georgiana chicoti. Atunci este un lucru bun că e pe cale să-i vorbească tatălui tău.

Eliza încuviinţă.

— Aşadar, este vorba de pasiune nebună. Georgiana îi zâmbi fericită. Pot să spun că te-ai îndrăgostit de el.

Eliza încuviinţă din nou din cap, conştientă că zâmbea ca o prostuţă.

— Este secret? Pot să-i spun lui Lady Sidlow?

Fata aruncă o privire peste umăr spre însoţitoarea ei. Contesa Sidlow era verişoara mamei ei şi fusese de acord să-i fie însoţitoare la debutul în societate, dar Georgiana nu ţinea prea mult la ea. Contesa era severă şi corectă şi îi interzicea deseori să facă lucruri pe care le considera indecente sau prea palpitante.

— Nu pentru că îmi doresc să am încredere în ea, ci pentru că îmi spune tot timpul care tânără este curtată de

vreun burlac din oraş. Georgiana îşi dădu ochii peste cap. Zilele trecute, a spus că pentru Lord Hastings ar fi potrivită Catherine Thayne, iar mie mi-ar plăcea să-i spun că el a găsit pe cineva mult mai bun.

— Oh, nu! Eliza puse mâna pe braţul Georgianei. Te rog, nu spune nimic nimănui, nu încă. Dacă greşesc cumva? Ar fi umilitor dacă încetează să mă viziteze, iar totul se dovedeşte că a fost în doar imaginaţia mea.

Georgiana pufni.

— Îndrăznesc să spun că nu este. Eşti ultima persoană care să-şi imagineze interesul unui domn, aşa că dacă *tu* crezi că este pe cale să te ceară, mă aştept să aibă deja licenţa în buzunar.

— Georgiana! rosti Eliza pe nerăsuflate.

Prietena ei zâmbi.

— N-o să spun nimic. Dar o *să încep* să mă gândesc ce rochie să port la nunta ta.

*

Lui Hugh îi luă ceva timp să se apropie de casa familiei Cross.

Nu o făcu pentru a-şi da timp să analizeze şi să se răzgândească. Timpul acela deja trecuse. Lipsise de la clubul Vega şi se dusese singur la operă cu o seară înainte, unde se lăsase cuprins de valurile muzicii. Ce s-ar fi întâmplat dacă decidea să curteze o fată bogată înainte de a-şi aranja surorile? Acum ar fi fost însurat cu o fată de rangul lui. Probabil ar fi fost un mariaj de convenienţă; mireasa lui – nu tatăl ei – ar fi ştiut exact cine era în avantaj. Dar nu îşi căutase mireasă în înalta societate pentru că nu fusese dispus să o facă.

În schimb, era pe cale să se însoare cu Eliza Cross, fiica unui negustor manipulator, care făcuse avere prin mijloace necurate, speculând diverse mărfuri în timpul războiului. Iar ea credea că se căsătoreau din dragoste.

Acela era gândul care îl ţinuse treaz noaptea trecută. Nu era ca şi cum Eliza era la fel ca tatăl ei, calculată şi

cinică. Eliza era... Ei bine, pe lângă părintele ei, ea era minunată. Sinceră, caldă şi bună. La început, Hugh fusese sigur că Edward Cross avea să îi spună sau cel puţin să bată apropouri la ceea ce făcuse, iar el fusese cu ochii în patru ca să surprindă vreun semn care să-i dea de înţeles că Eliza ştia că tatăl ei îl constrângea.

Faptul că nu văzuse niciun semn era bine, dar şi rău. Bine pentru că Hugh nu voia să se însoare cu o mincinoasă intrigantă. Dacă emoţiile ei fuseseră false, dacă încântarea de a fi curtată de el era planificată, totul avea să se transforme într-o fisură majoră în mariajul lor. Hugh se simţea extrem de uşurat că Eliza era exact aşa cum părea.

Dar, în adâncul sufletului, ştia că era foarte rău că ea nu ştia. Asta îl făcea pe *el* mincinos, un trişor şi un manipulator la fel de rău ca tatăl ei. Cu cât o cunoştea mai bine pe Eliza, cu atât o plăcea mai mult. Era doar aranjamentul lui Cross, dar Hugh nu avea nicio îndoială că Eliza avea să fie teribil de afectată dacă descoperea vreodată adevărul.

Majordomul, obişnuit de acum cu el, nu clipi când îi ceru să o vadă pe domnişoara Cross, nu pe domnul Cross. Considera că era un semn bun faptul că nu fu lăsat nici măcar să aştepte, ci invitat direct în salon.

Eliza lua ceaiul cu altă femeie. O fetiţă stătea pe canapea, între ele, iar alta mai mică era chiar în braţele Elizei. În clipa în care se deschise uşa, iar majordomul îi anunţă prezenţa, Hugh o zări în treacăt râzând, plină de o bucurie pură, în timp ce fetiţa încerca să-i dea un biscuit.

— Contele de Hastings, domnişoară, spuse majordomul.

Eliza se înroşi. Însoţitoarea ei icni cu voce tare, întinzându-se imediat după copilul din braţele Elizei. Ambele femei se ridicară şi făcură câte o reverenţă, deşi copilul de pe canapea abia dacă se uită la el cu ochi căprui şi mari. Hugh clipi spre ea când făcu o plecăciune.

— Iertaţi-mă că vă întrerup ceaiul.

— Nicidecum, rosti Eliza, cu faţa ei drăguţă şi trandafirie. Avea o pată de gem pe corsaj, exact lângă sân

îşi scuturǎ câteva firmituri de pe fustă. Se uită la prietena ei. Doamnă Reeve, vi-l prezint pe contele de Hastings. E partener de afaceri cu *papa.* Milord, doamna Reeve, soţia vicarului nostru, şi cele două fiice ale lor, Cassandra şi Jane.

— Este o onoare, doamnă, spuse Hugh.

Femeia murmură ceva politicos, chiar dacă privirea îi deveni tăioasă şi curioasă.

— Luam ceaiul ca să sărbătorim cea de-a cincea aniversare a domnişoarei Cassandra, spuse Eliza.

Pulsul i-o luă la trap, dar rămase calmă.

— Într-adevăr, o ocazie foarte fericită. La mulţi ani, domnişoară Reeve!

El observă târziu buchetul mic de flori pe masă, prăjiturile frumos decorate şi o păpuşă nouă, frumoasă care stătea pe o bucată de hârtie argintie în capătul canapelei. Eliza pregătise petrecerea pentru copila prietenei ei.

— Vă mulţumesc, milord. Doamna Reeve făcu încă o reverenţă. Noi trebuie să plecăm, Eliz... domnişoară Cross. Mulţumesc. Luă fetiţa din braţele ei, care îi mulţumi Elizei cu o voce firavă. Hai, Cassandra!

Copila alunecă de pe canapea şi ridică privirea spre Eliza înainte de a-şi arunca braţele în jurul genunchilor ei.

— Mulţumesc, domnişoară Cross, spuse ea.

Chipul Elizei se îmblânzi şi îşi lăsă mâna pe capul fetiţei.

— Cu multă plăcere, Cassandra.

Fetiţa îşi luă păpuşa şi florile, doamna Reeve îşi luă copiii şi plecară.

Hugh se întoarse spre ea când rămaseră singuri.

— Sper că nu le-am speriat.

— Oh, nu! Deloc. Era fâstâcită, încerca să se scuture discret de firimituri. Nu te aşteptam...

El zâmbi larg.

— Data viitoare o să dau de veste înainte ca să nu mai întrerup altă petrecere.

— A fost o petrecere mică, zise ea zâmbind. Ai venit să-l vezi pe *papa?* Mi-e teamă că nu este acasă.

Hugh trase aer în piept.

— Nu. Am venit să te văd pe tine. Îţi displace? întrebă el surprins de expresia ei.

— Nu! Ea traversă încăperea şi trase de cordonul clopoţelului. Lasă-mă să cer să ni se aducă o tavă cu ceai proaspăt…

— Nu ai vrea să ne plimbăm prin grădină?

Brusc, îşi dorea să iasă din casa lui Cross, să fie departe de orice îl făcea să se gândească la individul care îl adusese în situaţia aceea. Grădina era a Elizei, unde plantase ceea ce iubea şi unde se simţea relaxată.

Ea aruncă o privire disperată spre haosul de pe tava de ceai, apoi zâmbi larg.

— Desigur.

Ieşiră la lumina soarelui. Hugh îi oferi braţul, iar ea îl luă imediat. Era un început bun. Nu se îndoia că ea voia să-l accepte, dar nu putea lăsa nimic la voia întâmplării. Willy sări să li se alăture după câteva minute, iar Hugh putea să simtă cum încordarea o părăsea pe femeia de lângă el. Ea se aplecă şi mângâie câinele.

Se aplecă şi el. Willy îi linse mâna şi apoi se tăvăli pe spate, cu burtica în sus. Hugh îl scărpină zdravăn, până când lăbuţa din spate a lui Willy începu să zvâcnească în aer.

Eliza râse.

— Ştii să te porţi cu el, milord.

— Este un câine bun.

Hugh îşi scoase mănuşile şi le îndesă în buzunar. Willy sări în patru labe, iar el îl bătu uşor pe o parte şi de alta, apoi îl mângâie pe spate. Willy se învârti de mai multe ori, scoase un lătrat fericit şi fugi după ceva care foşnea printre crini.

— Te place, spuse Eliza cu căldură, iar Hugh îşi aminti de Cross, care îi spusese că trebuia să ia şi câinele.

El făcu o grimasă.

— Sper că nu este singurul.

Ea făcu ochii mari şi se întoarse repede ca să se uite la câine, care adulmeca ceva pe marginea aleii. Hugh o luă de mână.

— Eliza. Te fac să te simţi nervoasă?

Ea zâmbi emoţionată, fără să-i întâlnească privirea.

— Nu. Încerci cumva?

Hugh râse.

— Dimpotrivă. Îi puse mâna în jurul braţului lui şi începură din nou să se plimbe. Îmi pare foarte bine că te cunosc.

— Şi eu pe tine.

Ea răsufla întretăiat. Asta era bine.

— Şi mama la fel.

Nu era chiar adevărat. Mama lui îl încolţise chiar de dimineaţă şi încercase să-l convingă să se răzgândească. Hugh o asigurase că ştia ce face.

Dar avu efectul dorit – Eliza se înroşi de plăcere.

— A fost onoarea mea să o cunosc.

Înconjurară fântâna din centrul grădinii. Hugh descoperi o căsuţă din piatră albă, ascunsă după un colţ la poalele dealului.

— Ce este acolo?

— Este un foişor, milord. E foarte liniştit, are vedere spre grădină.

— Foarte bine.

El îşi îndreptă paşii într-acolo. Eliza îi spusese că tatăl ei nu era acasă, dar Hugh nu putea să scape de sentimentul că Edward Cross privea de undeva din spate, împingându-l să avanseze. Cu cât era mai departe de omul acela, cu atât mai bine. Avea nevoie de intimitate pentru momentul acela cu Eliza.

Capitolul 14

Foişorul era ca un mic templu, cu două canapele şi mese mici aranjate în centru şi cu draperii strânse. Avea o vedere splendidă spre grădini şi spre reşedinţa care se ivea undeva sus pe deal. Era perfect. Hugh lăsă mâna Elizei şi începu să dezlege draperiile.

— Arătai foarte atrăgător cu fetiţa pe genunchi.

— Oh! Ea se îmbujoră şi atinse din nou pata de gem de pe corsaj. Sunt fetiţe adorabile.

El schiţă un zâmbet cald.

— Sunt, dar ai fi mult mai atrăgătoare cu propriul copil în braţe. Ar trebui să ai copiii tăi.

— Oh, eu… Sper să am într-o bună zi…

El desfăcu nodul ultimei draperii; când o trase peste fereastră, rămaseră singuri în acel mic templu.

Eliza era în mijloc, părând nesigură. Hugh se îndreptă spre ea.

— Domnişoară Cross. Eliza… El îi luă mâinile tremurânde într-ale lui. Eşti încă nervoasă.

— Ei bine… Ea îl privi printre gene. Da, acum mă faci un pic nervoasă.

— Nu trebuie.

Îşi trecu degetul mare peste obrazul Elizei, lipindu-şi palma de bărbia ei. Ea clipi şi lăsă obrazul în palma lui.

— Nu vreau, şopti el, apropiindu-se. Nici nu încerc.

— Eu… ştiu.

Îşi umezi buzele, iar Hugh simţi un val neaşteptat de dorinţă. Aceea era viitoarea lui soţie, mireasa pe care fusese constrâns să o curteze… Pentru Dumnezeu, o dorea dezbrăcată sub el! Era un semn bun.

— Ce te nelinişteşte?

El veni şi mai aproape, plutind cu mâna peste talia ei. Eliza îşi ţinu respiraţia, dar nu se împotrivi.

— Tu, şopti ea. Tu eşti… foarte chipeş, milord… Mult prea elegant pentru o fată ca mine.

— Serios? Putea să-i simtă răsuflarea rapidă, întretăiată pe piele. Pare nedrept.

— Nedrept? Mâinile ei plutiră o clipă, apoi se odihniră uşor pe pieptul lui. Lăsă capul pe spate, parcă implorându-l să o sărute. Cum aşa?

Hugh îşi trecu degetele prin părul ei, ţintuind-o pe loc. Era fascinantă când ochii ei deveneau plini de pasiune, iar buzele îi erau întredeschise de dorinţă.

— Ai decis că sunt prea mult pentru tine. Nu ştii că

vreau să te sărut din nou?

— Fă-o, imploră ea numaidecât, iar el se supuse.

Îi acoperi gura cu a lui şi o gustă adânc şi pe deplin. Ea scoase mici gemete senzuale, apăsându-se pe el fără şovăială, până ce Hugh înălţă capul şi îşi odihni fruntea pe a ei.

— Eliza… Lui i se tăie răsuflarea. Se simţi din nou luat prin surprindere de faptul că o dorea atât de mult. Ar trebui să fac asta aşa cum trebuie… O îndepărtă uşor şi puse jos un genunchi. Draga mea Eliza, vrei să-mi faci onoarea de a deveni soţia mea?

Faţa ei era palidă, ochii strălucitori, zâmbetul în extaz.

— Da, Lord Hastings, vreau!

El se ridică în picioare şi o prinse în braţe, legănând-o. Eliza răsuflă întretăiat, apoi râse, cu braţele în jurul gâtului lui. El o sărută din nou apăsat pe buze – exuberant, dar şi uşurat.

O dorea. Fiecare terminaţie nervoasă din trupul lui îl îndemna să o sărute din nou. Iar o mică parte, rece, calculată din mintea lui îi şoptea că seducerea ei avea să pecetluiască pentru totdeauna afacerea. Cross nu putea să se împotrivească, nu mai putea să se sustragă, să se răzgândească ori să impună alte condiţii de îndată ce ea avea să fie însărcinată cu copilul lui.

O lăsă jos şi îi cuprinse faţa într-o mână; ea îl privi cu adoraţie. Hugh îşi înăbuşi tresărirea conştiinţei. Avea de gând să fie un soţ bun, credincios şi amabil. Era tot ceea ce putea să ofere cuiva. Dragostea era prea riscantă ca bază pentru un mariaj. Dar pasiunea… Pasiunea putea să-i ţină pe amândoi satisfăcuţi mult timp.

Începând din acea clipă.

Mâna lui se apropie de corsajul ei.

— Asta m-a tentat de când am venit. Îşi trecu degetul peste pata de gem şi simţi sfârcul tare sub atingerea lui.

Faţa ei se aprinse.

— Ar fi trebuit să mă schimb…

— Nu, îmi place, şopti el şi se aplecă.

Uşor, linse materialul, rotindu-şi limba peste ţesătura

îmbibată de căpşune.

Eliza se gândise că acea după-amiază era un vis. Nu doar că venise să o vadă, dar şi îngenunchease şi îi ceruse mâna, fiind cel mai romantic peţitor posibil. Iar acum o săruta, atingând-o aşa cum o mai făcuse, când aproape că îşi pierduse raţiunea de dorinţă.

Dar de data asta era logodnicul ei. Nu exista nicio şansă ca tatăl ei să-l refuze, ceea ce însemna că în curând aveau să se căsătorească. Era îndrăgostită până peste cap, iar când buzele lui îi atinseră sânul, orice gând raţional şi reţinut din mintea ei se risipi ca fumul.

Cu o mişcare bruscă, o luă în braţe şi o duse spre canapea. Eliza îşi ascunse faţa în umărul lui, ruşinată că brusc tremura de dorinţă, dar el o aşeză cu grijă pe o grămadă de perne, în timp ce o întinse pe spate.

— Iubita mea, şopti el cu buzele pe gâtul ei. În curând, o să fii soţia mea.

Eliza se înfioră la auzul cuvântului *soţie.* Mâna lui Hastings trăgea de spatele rochiei – descheia nasturii, îşi dădu ea seama înfiorată. El o dorea. Trase de partea din faţă a corsajului, iar Eliza îşi scoase braţele din mâneci, dintr-odată disperată după atingerea lui, după sărutul lui, după atingerea gurii lui peste tot pe trupul ei. Dinţii lui luciră într-un zâmbet strengăresc şi îi dădu jos rochia, apoi cămăşuţa. Expresia lui deveni încordată şi aprigă, în timp ce o privea.

— A mea, spuse el încet. A mea, să te am şi să te cuprind.

El îşi aşeză uşor o palmă în jurul sânului.

Eliza scoase un zgomot înăbuşit, sufocat. Hastings râse în şoaptă şi îşi lăsă capul mai jos. Limba lui era moale şi fierbinte, iar ea se arcui pe canapea când îi urmări sfârcul dezgolit.

— Mai bun decât gemul, şopti el, uitându-se la ea printre buclele negre care îi încadrau fruntea.

Eliza era înfiorată de faptul că bărbatul acela chipeş şi minunat o dorea, şi fără un cuvânt îi lipi capul de sânul ei. Mâinile lui se înfăşurară în jurul ei, greutatea lui veni să se

odihnească pe ea şi începu să sugă.

Ea scoase un zgomot de uimire, dar el o ţinu captivă sub farmecul gurii lui. Lacrimile îi umeziră genele, ia Hugh continuă să o guste, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, până când sânii ei deveniră fragili şi umflaţi, sensibili la cea mai mică atingere.

— Eliza, şopti el, prinzându-i pentru o clipă sfârcul între dinţi. Te doresc cu disperare! Cred că sunt nebun după tine...

Eliza îşi desfăcuse picioarele când se întinsese pe canapea, iar acum, şocată, îi simţea mâna care se aşeza între coapsele ei, exact acolo unde avea cea mai insistentă durere dintre toate. Încet, degetele lui se mişcară, apăsându-i-se între picioare. Eliza înghiţi în sec.

— Mă vrei şi tu, iubito?

Mână lui se mişcă înainte şi înapoi, făcând-o să se cutremure la fiecare dezmierdare.

— Nu ar trebui... tu nu... tatăl meu, repetă ea, încercând să înţeleagă.

— Mi-a dat deja binecuvântarea, şopti Hastings, cu limba mişcându-se din nou peste sânul ei. Singura dorinţă care contează acum este a ta...

Cumva, mâna lui ajunse sub fustă, alunecând pe genunchiul ei şi oprindu-se ca să-i desprindă jartiera.

Un iureş învolburat îi umplu mintea cu totul. Nu simţise niciodată o dorinţă aşa de disperată pentru cineva. Părea că avea să moară fără atingerea lui. Când mâna lui alunecă în sus pe coapsă, ea îşi desfăcu mai mult picioarele fără să se gândească. Când degetele lui atinseră buclele care o acopereau acolo, îşi arcui spatele şi se apăsă mai mult spre atingerea lui. Apoi simţi şuieratul mulţumit al răsuflării lui peste pieptul ei gol, îi trase capul mai aproape de ea şi încetă să se gândească la altceva în afară de el.

Fustele îi erau strânse la talie. El îşi frecă palma între picioarele ei, făcând-o să tresară.

— Atât de moale, spuse el, părând încântat. Şi atât de umedă... Mă doreşti, nu-i aşa?

Voia să facă dragoste cu ea. Eliza aproape că

renunţase la speranţa de a fi obiectul dorinţei vreunui bărbat, darămite al unuia la fel de chipeş ca el.

— Da, bolborosi ea. Te doresc. Te rog!

— Te-am avertizat data trecută… Degetele lui se strecurară delicat printre bucle feminităţii ei, mai jos şi mai jos, apoi se opri. Dacă m-ai implora, te-aş lua şi te-aş face a mea. Aici, aşa!

Uşor, el îşi apăsă degetul înăuntrul ei.

Gândurile Elizei se risipiră în patru zări. El era înăuntrul ei. Nu partea lui bărbătească, dar el putea să simtă cât de umedă era doar ascultându-l cum îi spunea că o dorea. Îşi pusese o mulţime de întrebări – faptul că trupul ei era umed şi alunecos însemna că era pregătită pentru un bărbat, flămândă după el. Belinda Reeve îi spusese că femeile puteau să se simtă aşa şi cu bărbatul nepotrivit, dar acela… acela era *Hastings,* care urma să se însoare cu ea. Hastings, care era tot ceea ce visase vreodată.

— Da, reuşi ea să spună. Sunt a ta.

El ridică ochii spre ea.

— Da?

Ea încuviinţă cumva din cap.

— Da. *Te rog!*

Gura lui se arcui într-un zâmbet galeş, păcătos. Degetul lui alunecă mai adânc. Eliza se zvârcoli împotriva furtunii pe care o iscase înăuntrul ei. La un moment dat, el se mişcă, alunecând între genunchii ei, acum larg desfăcuţi într-un abandon nesăbuit. El o muşcă de buză.

— Se spune că s-ar putea să doară.

Inima ei aproape că explodă de dragoste faţă de grija lui tandră. Îi cuprinse chipul între palme şi zâmbi.

— Nu-mi pasă, dragostea mea.

Ochii lui străluciră. El se puse deasupra ei, iar ea simţi cum se apăsa pe centrul acela dureros al feminităţii ei. Se încordă şi se împinse cu putere. Eliza tresări speriată, tulburată de pasiune şi ameţită de durere.

— Şşşt, murmură el mângâietor şi se împinse din nou, până când ea crezu că avea s-o sfâşie.

El inspiră adânc, strângând-o în braţe. Deschise ochii

negri şi înflăcăraţi de pasiune şi spuse:

— Asta-i cel mai rău.

— Asta e tot?

Pulsaţia era de o sută de ori mai rea – şi nu era deloc plăcută. Ea încercă să se mişte, iar el îi spuse ceva scandalos în şoaptă, ţintuind-o.

— Nici pe departe.

Se trase înapoi şi se împinse din nou. Eliza scoate un suspin de disconfort, dar el o sărută, iar ea uită de toate. Hugh se mişcă din nou înapoi şi înainte, până când coapsele ei se arcuiră spre el din instinct. Încă o durea, dar… Oh, nu era chiar durere, nici chiar plăcere… Se încolăci în jurul lui, agăţându-i-se de umeri şi încercând să simtă satisfacţie din evidenta plăcere pe care el o simţea. Faţa lui era întunecată, aproape sălbatică; ochii îi străluceau ca nişte cărbuni. Îi ridică apoi genunchii peste talia lui şi alunecă mai adânc în interiorul ei.

— Cât de frumoasă eşti, şopti el răguşit. Aici!

El se trase înapoi şi se împinse din nou.

— Cum?

Ea se simţi febrilă şi naivă, incapabilă să înţeleagă vorbele lui.

El îşi arătă dinţii într-un râset flămând, apoi îi luă mâna şi îi supse degetele. Încetini, se opri, apoi îi puse mâna, cu degetele împletite cu ale lui, sub fusta ridicată, exact în locul unde se uniseră trupurile lor.

— Atinge, spuse el cu o voce aproape de nerecunoscut. Simţi cât de bine ne potrivim?

Îi strânse fusta şi se împinse în poziţie verticală ca să vadă cum îl cuprindea cu degetele.

Dumnezeule mare! Îl simţea enorm, cufundat înăuntrul ei. Mâna Elizei începu să tremure, în timp ce degetele îi alunecau în jurul mădularului. Enorm, dar… potrivit. El se trase înapoi şi o pătrunse din nou adânc, alunecând printre degetele ei până când le umezi dovada dorinţei pe care o simţeau unul pentru celălalt.

— Eliza…

Cuvântul era aproape o poruncă aspră şi imperioasă.

Rămase deasupra ei.

Ea se atinse uşor în punctul care vibra exact deasupra locului unde el o pătrunsese. O cuprinse un val de senzaţii şi simţi de parcă muşchii i se încordară. Hastings gemu, mişcându-şi şoldurile. Eliza se frecă din nou cu degetul, privindu-i faţa în tot acel timp. De fiecare dată când ea simţea o străfulgerare în abdomen, el părea să se întărească mai mult în ea, iar tensiunea de pe chipul lui creştea. Braţele îi tremurau lângă ea, dar nu se mişcă, lăsând-o să exploreze.

Totuşi, în cele din urmă, şoldurile se arcuiră spre ale ei. Eliza se simţi sălbatică; îşi desfăcu mai larg picioarele şi îşi apucă fustele cu mâna. Hastings îşi uni degetele cu ale ei, pătrunzând-o puternic, în timp ce se mişca în interiorul ei. El îşi coborî capul şi îi prinse sfârcul între dinţi, suficient de tare încât să o facă să se zvârcolească şi să ţipe. Muşchii o dureau, oasele i se înmuiaseră. Se uită lung, într-o adoraţie feciorelnică, la contele, iubitul ei, viitorul ei soţ şi apoi…

Totul încremeni într-un întuneric şi într-o plăcere incandescentă. O clipă mai târziu, simţurile ei explodară din nou, de zece ori mai ascuţite, şi simţi cum i se prelingeau lacrimi pe obraji, în timp ce se întinse spre Hastings. El se împinse puternic înăuntrul ei, cu faţa întunecată şi fioroasă, încă o dată înainte să atingă punctul culminant. Cu ochii închişi şi răsuflând greoi, îşi lăsă fruntea pe pieptul ei gol.

Inima ei bătea de o mie de ori pe minut. Abia venindu-i să creadă că era adevărat, îşi odihni mâna în părul lui. Buclele negre erau umede. Cu o senzaţie de neîncredere, îşi dădu seama ce se întâmplase – fusese a lui, iar el fusese al ei. Consumarea căsătoriei înainte de nuntă o făcea obligatorie.

Un zâmbet naiv înflori pe buzele ei. Hastings îşi înălţă capul, minunat de ciufulit şi cu gura ciudat de satisfăcută.

— Milady, spuse el, cu buzele peste ale ei.

— Milord, rosti ea, încă uluită peste măsură.

— Hugh. El o sărută mai tare. Numele meu este Hugh.

Desigur, ea ştia. Se interesase după prima zi în care

se plimbase în grădină cu ea.

— Hugh, repetă ea cu blândeţe.

Zâmbetul lui era intim şi complice.

— O să vorbesc imediat cu tatăl tău ca să stabilim data nunţii.

Eliza se îmbujoră toată. Probabil că el ghicise ce îi trecea prin cap pentru că îşi apăsă un deget pe buzele ei.

— Numai despre nuntă, spuse el hotărât. Nicio vorbă despre asta.

Ea îi zâmbi în semn de recunoştinţă. Hugh se ridică, iar Eliza simţi răcoarea fără trupul lui peste al ei, în interiorul ei. Scoase o batistă şi o apăsă cu grijă între picioarele ei. Ea se înroşi când el luă batista pătată cu sânge.

— Lasă-mă să o spăl, spuse ea, aplecându-se după batistă, în timp ce îşi lăsa fustele în jos.

El doar îi făcu cu ochiul şi o îndesă în buzunar.

— Dovada că eşti a mea şi numai a mea.

O ajută din nou să-şi aranjeze rochia, profitând de fiecare ocazie să-i atingă sânii. Eliza se întrebă ameţită cât de repede putea să se mărite ca el să facă din nou dragoste cu ea.

El îşi băgă cămaşa în pantaloni şi se încheie, arătând aproape la fel cum fusese mai înainte, cu excepţia părului minunat de ciufulit. Eliza îndrăzni să întindă mâna şi să-i netezească buclele rebele, iar el o lăsă. O traversă un fior de fericire – ca soţie a lui, putea să-l atingă de fiecare dată când îşi dorea.

— Ne întoarcem?

El îi oferi braţul. Eliza nu voia să se întoarcă. În primul rând, ştia că era răvăşită, cu rochia mototolită şi cu părul ciufulit, nemaivorbind despre zâmbetul strălucitor de pe faţa ei. Stomacul i se strânse de emoţie la fiecare mişcare pe care o făcea. În loc să se întoarcă în casă, voia să rămână acolo, în mica ei lumea în care existau doar ei doi. Hugh putea să o ţină în braţe, să o sărute şi să facă iar dragoste cu ea, iar de astă dată avea să fie pregătită pentru…

— Eliza?

El aştepta, urmărind-o întrebător.

Ea se înroşi şi îşi spuse să nu fie prostuţă. Puse mâna pe braţul lui aşa cum se cuvenea, de parcă nu i se oferise pe o canapea, şi îl lăsă apoi să o conducă în casă. La urma urmelor, urmau să aibă ani şi ani la dispoziţie ca să facă dragoste, să fie îndrăgostiţi şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Capitolul 15

Hugh nu pierdu timpul şi îi trimise vorbă lui Edward Cross că oferta îi fusese acceptată şi că dorea să stabilească data pentru nuntă. Acum că fapta se întâmplase, nu mai era niciun motiv de tărăgănare.

Îl rugă, de asemenea, pe Cross să-i dea 10.000 de lire din zestrea Elizei. Benwick devenise enervant şi era timpul să lămurească lucrurile cu el. Edith refuzase să-i mai vorbească din ziua în care Eliza venise la ceai, iar el spera ca propria ei logodnă fericită să-i înseninеze sentimentele faţă de viitoarea ei cumnată.

Prima parte a planului merse bine. Cross răspunse imediat, sugerând o dată în mai puţin de două săptămâni pentru nuntă şi spunând că avocaţii lui aveau să-i dea fondurile imediat. Încheiase misiva cu o urare nepăsătoare pentru fericirea lui Lady Edith. Hugh se încruntă la citirea cuvintelor. Era sătul de amestecul lui Cross în viaţa lui şi simţi o dorinţă copleşitoare de a-şi ţine mama şi surorile departe de individul acela.

Ultimul pas era să dea vestea familiei lui. Mama ştiu de îndată ce el intră în cameră; îşi dădu seama după chipul ei. Surorile lui îl priviră surprinse, din moment ce nu obişnuia să li se alăture la micul dejun.

— Hugh! Henrietta sări şi traversă încăperea ca să-l îmbrăţişeze. Ce surpriză!

— Bună dimineaţa şi ţie, spuse el râzând. De ce eşti

atât de surprinsă? Nu fi niciodată surprinsă de un bărbat care vrea să ia micul dejun, Hen! Chiar şi cei mai buni fraţi trebuie să mănânce uneori. Se aşează pe scaunul lui, în timp ce mama turnă o ceaşcă de cafea, iar un lacheu puse o farfurie în faţa lui. Bună dimineaţa, mamă.

Zâmbetul mamei era puţin cam încordat.

— Bună dimineaţa, dragă.

— Bună dimineaţa, Edith, îi spuse el apăsat celeilalte surorii, a cărei atenţie se îndreptase spre micul ei dejun.

— Bună dimineaţa, Lord Hastings, răspunse ea liniştită, atentă la ouăle ei.

— Edith, murmură mama lor.

Henrietta aruncă doar o privire spre chipul rigid al surorii ei, apoi se întoarse spre Hugh, foarte fericită.

— Când o să fie nunta lui Edith, Hugh? Îmi doresc o rochie nouă pentru asta, dar mama spune că e posibil să nu fie nevoie pentru sezonul ăsta. Nu e drept... Domnul Benwick este atât de nerăbdător să se însoare cu ea, cu siguranţă nu o să-i faci să aştepte până anul viitor.

— Întâmplarea face, îi răspunse Hugh, că tocmai i-am trimis un mesaj domnului Benwick ca să aranjeze o întâlnire cu avocaţii.

Edith ridică brusc capul şi îl privi cu ochi mari.

— Cât despre rochii noi, n-am nicio părere, dar dacă poţi să-ţi faci una repede...

El se opri pentru că Edith sări de pe scaun ţipând de încântare şi alergă să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui.

— Îţi mulţumesc, Hugh, îţi mulţumesc! Îl sărută pe obraz. O să-i scriu imediat lui Reggie. Mamă, putem să facem nunta aici? Sau este timp să mergem la catedrala St. George?

Contesa luă o înghiţitură de ceai.

— Poţi să pui o întrebare la biserică. Presupun că depinde de ce vrea domnul Benwick.

Edith râse.

— Reggie o să dorească orice este mai curând. Oh, măcar dacă mi-ai fi spus mai devreme, Hugh... îţi mulţumesc!

— Ce altă alegere aveam? exclamă el cu falsă indignare. Tot ce-am văzut sunt priviri acre şi feţe triste prin jur. Sunt suficiente ca un bărbat să fugă de acasă…

— Prostuţule! Ea se aşează la loc pe scaun, încă zâmbind fericită. Tot ce trebuia să faci era să te vezi cu Reggie astfel încât să putem stabili o dată. Numai tu eşti de vină pentru că ai fost atât de lent în povestea asta.

— Da, da, înţeleg că noi, bărbaţii, suntem înceţi la toate. El îşi luă ceaşca de cafea. Poate că, atunci când o să mă însor, soţia mea o să mă facă să nu mai întârzii.

— Sărmana fată, îl tachină Henrietta. Cine ar accepta provocarea asta?

Edith râse, gândind, desigur, că vorbeau în glumă. Contesa îi aruncă lui Hugh o privire grăitoare şi se întinse după ceaşca de ceai.

— Ar putea să fie un şoc pentru tine, dar cred că am găsit o fată dispusă să accepte asta. El arcui sprâncenele, în timp ce Henrietta şi Edith rămaseră cu gura căscată de uimire. Încercaţi să nu leşinaţi de uimire.

— Cine? solicită Henrietta. Este Catherine Thayne?

— Fanny Martin, bănui Edith.

— Domnişoara MacMurray? Spune-ne, Hugh! îi ceru Henrietta nerăbdătoare.

— Elizabeth Cross.

În cameră se aşternu tăcerea. Edith se uită la el îngrozită. Confuzia străbătu chipul Henriettei înainte să se aşeze cu ochii mari şi fără glas.

Mama lui fu singura care reacţionă.

— Ţi-a acceptat cererea?

— Da. El vorbi din toată inima, încercând să transmită veştile cu plăcere. Când nimeni nu se mişcă, el întinse mâinile. Haide, n-are nimeni un cuvânt de felicitare?

— Felicitări, Hugh, murmură Henrietta, privind şovăitoare spre sora ei.

— Nu, spuse Edith brusc. Nu o să spun niciun cuvânt de laudă pentru aşa o nebunie. Cum ai putut să faci asta?

— M-am aşezat într-un genunchi, iar ea a spus da.

Îşi împietri inima în faţa revoltei de pe chipul ei.

Fata se întoarse rugătoare spre mama lor.

— Cu siguranţă nu poţi accepta asta, nu?

Contesa nu se uită la Hugh.

— Fratele tău este cel care face alegerea, Edith. Noi trebuie să fim amabile şi drăguţe cu soţia lui.

Gura lui Hugh se înăspri. El ştia că „amabile şi drăguţe” nu era ceea ce voia Eliza. Ea spera să le cucerească pe mama şi pe surorile lui. Dar lăsă nespusă orice mustrare; avea să vină vremea ca familia lui s-o accepte pe Eliza. De îndată ce vedeau cât de caldă şi de sinceră era, Hugh era sigur că aveau s-o accepte.

Nu că mai conta. Peste zece zile, Eliza şi zestrea ei aveau să fie ale lui, înaintea lui Dumnezeu şi a legii.

*

Următoarele două săptămâni trecură într-o explozie de bucurie pentru Eliza.

Şi nu doar pentru ea. Aşa cum sperase, Sophie îi mărturisise totul ducelui, iar drept răsplată, ducele o convinsese să se mărite cu el. Nunta lor fusese mică, dar frumoasă şi nici măcar zvonurile înrăite ale Georgianei despre un ultim scandal de la clubul Vega nu reuşeau să o facă pe Eliza să nu zâmbească. Ea spera să strălucească de fericire la fel ca Sophie în ziua propriei nunţi, chiar dacă nu putea să fie la fel de frumoasă.

Şi apoi veni ziua nunţii ei. Îşi dorise ceva mic şi intim şi aşa fusese. Soarele strălucea pe un cer albastru fără cusur, iar Willy purta un papion galben la gât. Mary îi aranjă părul în cea mai elegantă coafură cu bucle şi îi puse o coroniţă de boboci de trandafir abia deschişi pe cap. Eliza recunoscu cu greu fata din oglindă – în acea zi, era frumoasă.

Tatăl ei o aştepta să coboare scările. Îl văzu cum îşi ştergea o lacrimă când ieşi din camera ei şi o sărută pe obraz cu o neobişnuită blândeţe.

— Mai frumoasă decât mama ta, spuse el supărat. Să fii la fel de fericită cu Hastings aşa cum am fost eu cu ea!

— Îţi mulţumesc, *papa!* şopti ea. Pentru tot.

Domnul Reeve îi căsători în salon, cu Belinda stând fericită lângă el, iar Cassandra şi Jane ţinând buchete asortate lângă ea. *Papa* făcuse, în sfârşit, donaţia pe care Eliza şi-o dorise, iar vicarul zâmbea de fericire în timp ce rostea cuvintele care o făceau soţia lui Hugh. Ea putea cu greu să se uite în altă parte decât la mirele ei. Avea părul dat pe spate şi purta o haină verde care îi amintea de grădina ei acoperită cu muşchi şi plină de viaţă. El repetă jurămintele cu voce clară, hotărâtă, în timp ce Eliza abia reuşi să le şoptească pe ale ei, dar apoi el îi puse inelul de aur pe deget şi fură căsătoriţi.

— Eliza! Georgiana o cuprinse într-o îmbrăţişare când totul se încheie. Îţi doresc toată fericirea de pe pământ!

— La fel şi eu, zise Sophie, acum ducesă de Ware. Nu te-am văzut niciodată mai fericită.

— N-am fost niciodată mai fericită, spuse ea cu sinceritate. Nu doar pentru mine…

Georgiana îşi arcui sprâncenele, cu ochii strălucind…

— Pentru noi toate, continuă Eliza. Îşi împreună mâinile cu ale prietenelor ei. Nu-mi imaginam niciodată…

Georgiana râse.

— Eu da! Ţi-am spus acum doi ani că o să găseşti pe cineva care să te adore.

— Şi căruia nu o să-i pese de lipsa ta deplorabilă de talent la calcule matematice, interveni Sophie, făcându-le să râdă.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Eliza înroşindu-se de dragoste. Hastings încă nu m-a întrebat de fonduri…

— Nu. Pun pariu că el se gândeşte la ceva complet diferit când se uită la tine, murmură Sophie, uitându-se la Hugh.

El stătea de cealaltă parte a camerei şi vorbea cu mama şi cu surorile lui.

Starea de spirit a Elizei se schimbă puţin când îi văzu. Lady Hastings, acum contesă văduvă, îi trimisese un zâmbet graţios şi îi urase bun venit în familie, dar cu o rezervă de o politeţe exagerată. Lady Edith şi Lady

Henrietta fuseseră cel mult politicoase. De fapt, Lady Edith fusese aproape rece, iar Lady Henrietta încercase să evite să se uite la ea. Eliza nu avusese niciodată surori şi nu-şi amintea de mama ei. Sperase să fie ca nişte surori, dar era limpede că ele nu simţeau acelaşi lucru.

— Da, ca o doamnă măritată, acum trebuie să înveţi să recunoşti ce înseamnă când un domn te priveşte aşa.

Georgiana aruncă o privire scurtă peste umăr, dar Lady Sidlow, însoţitoarea ei, vorbea cu soţul lui Sophie. Ducele discuta cu Lady Sidlow cu o aroganţă ducală, dar Eliza observase că arăta aşa până când Sophie trecea prin faţa lui. Apoi ochii lui albaştri deveneau înflăcăraţi şi gura relaxată, putând să jure că ducele se imagina făcând lucruri păcătoase cu soţia lui.

— Adică aşa cum Excelenţa Sa o priveşte pe Sophie?

În timp ce ele se uitau spre el, Ware aruncă doar o privire în direcţia lor, iar privirea mistuitoare pe care i-o adresă lui Sophie le făcu să roşească.

— Da, murmură Sophie, cu faţa trandafirie. Aşa.

— Ştiu, şopti Eliza. Ştiu despre toate astea. N-am crezut niciodată că o să vreau să ştiu, dar…

— Lady Hastings. Vocea lui Hugh din spatele ei o făcu să tresară. Ea se întoarse şi îl văzu făcând o plecăciune. Pot să te duc la micul dejun organizat cu ocazia nunţii?

Ea se înroşi.

— Da.

Prietenele ei îi făcură un semn cu mâna, Sophie se întoarse la ducele ei, iar Georgiana se îndreptă spre fetele Hastings cu o expresie hotărâtă. Eliza nu putu să nu observe că feţele lor deveniră cu mult mai binevoitoare la apropierea ei.

— De ce eşti atât de necăjită? Hugh îi cuprinse bărbia în mână şi îi studie chipul. Deja regreţi?

Ea râse stânjenită.

— Nu! Brusc, mă simt copleşită… Nu mai sunt simpla domnişoară Cross, ci contesa de Hastings, ceea ce sună mult mai grandios.

El zâmbi.

— Aşa? Iar eu am de gând să o duc pe contesă în pat, să o fac să ofteze şi să geamă în extaz în noaptea asta, ceea ce sună mult mai bine decât a fi grandios.

— Încetează!

Roşie la faţă, ea îl strânse de braţ. Nimeni nu era destul de aproape să-i audă, dar când el îi spunea asemenea lucruri se simţea cuprinsă de un fior.

— Atunci nu te mai uita aşa la mine!

El coborî vocea, iar ochii lui rătăciră peste ea. Eliza se simţea minunat în rochia de mătase de culoarea piersicii cu dantelă albă, dar când Hugh o privea în felul acela, pur şi simplu voia să o smulgă.

— Mă face să-mi doresc să te fur înapoi în foişor, şi să-i las pe toţi ceilalţi cu fripturile lor reci.

— N-am putea, şopti ea, cu toate că aş prefera asta.

Lady Edith o urmărea cu o expresie asemănătoare cu repulsia.

Hugh oftă.

— Atunci mai târziu.

El îi ridică mâna şi îi sărută degetele exact acolo unde strălucea noul inel.

— Da, spuse ea fericită. Mai târziu.

Plecară de la Greewick câteva ore mai târziu. *Papa* aranjase o barcă menită să-i ducă înapoi în inima Londrei, unde îi aştepta vizitiul lui Hugh. Sophie şi ducele plecară cu trăsura lor. Pentru că nunta avusese loc mai devreme cu câteva zile, trecură pe la reşedinţa de la ţară a ducelui din Chiswick, iar Sophie îi murmură că ar fi putut să nu se întoarcă niciodată la Londra. Şi Georgiana îşi dorise să plece cu barca, dar Lady Sidlow se împotrivise cu tărie. Trăsura era destul de bună, declară ea, iar Georgiana îşi luă rămas-bun de la Eliza într-o ploaie de îmbrăţişări şi promise că avea să o viziteze cât mai curând posibil.

— Până la urmă, Lady Sidlow nu poate să-mi reproşeze că o vizitez pe contesa de Hastings! şopti ea cu bucurie.

Însoţitoarea ei era insuportabil de mândră, spre dezgustul Georgianei.

Eliza râse şi flutură mâna de despărţire. Hugh aşteptă în spatele ei, dar se întoarse, el ridică o sprânceană.

— Pot să te duc acum acasă, doamnă?

— Desigur. Eliza se înroşi, în timp ce Roberts îi aduse pelerina şi boneta. Dintr-un impuls, ea apucă mâna bărbatului mai în vârstă. Rămas-bun, Roberts. Ai grijă de *papa,* te rog?

Majordomul, care fusese în casa lor de când putea ea să-şi amintească, zâmbi.

— Da, doamnă.

Papa îi conduse până la doc. Mary, camerista ei plecase mai devreme la Londra cu bagajul Elizei, ca să pregătească totul în casa cea nouă. Contesa văduvă şi fiicele ei erau deja la bordul bărcii, iar Hugh aştepta ca s-o ajute să urce.

Eliza îl luă pe tatăl ei în braţe.

— Nu pot să cred că plec, spuse ea suspinând. Rămas-bun, *papa!*

— Linişteşte-te! El îi mângâie părul. Fără lacrimi! M-ai făcut atât de fericit, Lilibeth. Un soţ nobil pentru frumoasa mea fată… Mama ta ar fi atât de mândră şi de încântată! Spune-mi dacă Hastings nu te face fericită, o necăji el cu un fals ton aspru. Aminteşte-i că vreau mulţi nepoţi şi nu-mi place să aştept…

Cu un râset ruşinat, ea îl sărută de rămas-bun şi îl lăsă apoi să o ajute să treacă peste marginea bărcii în braţele lui Hugh. Se opriră pe punte şi îi făcură semn cu mâna până când *papa* dispăru în zare. Doar atunci se sprijini de mirele ei şi oftă.

— Poţi să-l vizitezi oricând vrei, îi spuse el.

— Ştiu. Mi se pare atât de ciudat să-l părăsesc!

Îşi simţea ochii înlăcrimaţi la gândul că tatăl ei urma să fie singur în casa aceea mare în fiecare zi. Ştia că era o prostuţă; cu siguranţă, el avea să petreacă mai mult din timp în Londra, jucând cărţi cu domnul

Grenville şi vizitându-şi văduva de la Portland Place. Spusese întotdeauna că nimic nu l-ar fi făcut mai fericit decât să o vadă măritată – şi trebuia să fi avut multe

motive întemeiate pentru asta.

— O să te obişnuieşti, o asigură Hugh. Lasă-mă să o văd pe mama. Nu-i plac bărcile.

El se duse la mama şi la surorile lui, lăsând-o cu gândurile ei.

Capitolul 16

Când debarcară la Whitehall Stairs, o trăsură aştepta doamnele, iar un cal fusese adus pentru Hugh. El o ajută să urce scăriţa şi îi făcu cu ochiul.

— Aproape că am ajuns acasă, spuse el cu un zâmbet.

Eliza zâmbi, dar tremura de emoţie. Acasă. Abia îşi amintea de casa familiei Hastings aflată în apropiere de St. James's Square. Fusese atât de neliniştită când o întâlnise pe mama lui, încât nu reţinuse mare lucru, dar acum era casa ei. Încercă să fie mai atentă în timp ce porniră la drum.

Casa nu era atât de mare pe cât îşi amintea. Doar cinci ferestre mari – era mai mică decât cea vecină, fiind construită din cărămidă roşie, veche. Eliza se gândise că arăta încântător şi pitoresc prima dată când vizitase, dar acum îi părea şi un pic neîngrijită.

Desigur, nu era nimic rău în asta. Totul putea să fie curăţat, iar acum că era stăpâna casei, avea responsabilitatea să vadă curăţenia terminată.

Lady Edith şi Lady Henrietta abia se opriră să-şi lase bonetele şi pelerinele în hol, înainte să pornească pe scări. Lady Hastings murmură ceva despre scrisul unor scrisori înainte de a intra în salonaşul de zi în care o sărutase Hugh. Eliza ştia că femeia era nepoliticoasă, dar habar nu avea de ce. Poate că ea şi fiicele ei se simţeau puţin melancolice la gândul că Hugh era însurat sau poate că erau extenuate după nuntă. Spera că aveau să devină prietenoase cu ea în timp, hotărând să fie pe cât de veselă şi de înţelegătoare cu putinţă. Din fericire, Hugh urcă şi o linişti, prezentându-i-

l pe Wilkins, majordomul, şi pe doamna Greene, menajera.

— Ai vrea să-ţi vezi camera acum? îi şopti el la ureche. Trebuie să fii obosită.

Eliza se înroşi la tonul vocii lui.

— Da, mulţumesc, răspunse ea, chiar dacă nu era prea obosită.

El îi aruncă o privire vicleană, care promitea că nu o să doarmă deloc, şi se întoarseră amândoi spre scări.

Nişte zgârieturi disperate o făcură să se oprească pe a doua treaptă.

— Willy! strigă ea de bucurie.

Câinele ei fusese trimis înainte cu Mary, iar animalul se ivi în fugă de după colţ, urmărit de un lacheu. Eliza se aplecă şi îl îmbrăţişă pe Willy, care purta încă papionul galben, acum mai degrabă murdar. El o luă razna, lingând-o pe faţă şi urechi până când ea râse din tot sufletul.

— Ce…? Lady Hastings stătea în cadrul uşii, cu o mână pe piept. Ce este ăsta?

Eliza se ridică – o încercare dificilă cu Willy, care căuta să muşte din dantela rochiei ei.

— Acesta este Willy, doamnă.

Ea se întoarse spre fiul ei consternată.

— Un câine?

— Willy este un câine, mamă, dar unul bine-crescut.

Willy, fireşte, alese tocmai acel moment să sară şi să fure batista din buzunarul lui Hugh. Eliza tremură când auzi cum se sfâşie haina. Lady Hastings păru îngrozită cu adevărat. Hugh pur şi simplu râse şi împinse câinele înapoi pe podea.

— Bine-crescut, în mare parte.

— Eu nu… Văduva se opri. O privi pe furiş pe Eliza şi oftă. Nu contează.

— Nu vă faceţi griji, se grăbi Eliza să spună. Este cel mai fericit în grădină. O să mă asigur că nu deranjează pe nimeni.

— Ce drăguţ din partea ta, rosti văduva, dar nu există nicio grădină. Wilkins o să pună pe cineva să-l plimbe.

Eliza voia să-l plimbe chiar ea, dar expresia soacrei ei

o făcu să tacă. Era limpede că Lady Hastings nu iubea câinii. Ea făcu o reverenţă politicoasă.

— Da, doamnă.

— Mulţumesc, draga mea.

Văduva se întoarse şi reveni în camera de zi. Eliza îşi strânse mâna în blana lui Willy ca să-l ţină şi să nu fugă după femeie.

— Hai! o grăbi Hugh, cu mâna pe spatele ei. Să mergem sus.

Eliza nu spuse nimic până când nu fură singuri în dormitorul principal. Era mai mic decât camera ei de acasă şi fu surprinsă de întunericul dinăuntru. Mobilierul era din lemn negru cu tapiţerie roşie ca sângele, covoarele aveau o culoare nedefinită de maro şi chiar şi pereţii erau acoperiţi cu un tapet posomorât. Era hidos.

Dar Hugh era acolo, iar când închise uşa şi o luă în braţe, nimic nu mai contă. Eliza îşi puse obrazul pe pieptul lui şi se simţi liniştită pentru prima dată în toată ziua.

— Un pic cam mult, nu-i aşa? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi-e teamă că mamei şi surorilor tale nu le place de mine.

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată opri.

— Poftim? Nu, sunt doar rezervate, zise el. Poate şi agitate. Nu apare în fiecare zi o nouă doamnă în casă. Fii tu însăţi, iar mama o să ajungă să te iubească.

— Cum rămâne cu Edith şi Henrietta? îndrăzni să întrebe.

El se enervă.

— Edith este supărată pe mine de ceva timp. O să treacă peste asta. Iar Henrietta o copiază întotdeauna. Pe lângă asta, Edith este ea însăşi logodită. Acum că povara nunţii mele s-a dus, poate să simtă fiorul propriei nunţi, ceea ce o să ridice moralul ambelor mele surori.

— Povară?

El râse.

— Nu-i aşa? Toată vorbăria şi prostia m-au ţinut departe de asta. El îi luă faţa în mâini şi o sărută. Când

Willy scheună, Hugh înălţă capul. Willy, coşul! spuse el autoritar.

Spre surprinderea Elizei, câinele îşi înclină capul, apoi plecă repede spre coşul bine-cunoscut de lângă şemineu şi se instală acolo.

— Ce câine cuminte, zise Hugh înainte să o cuprindă în braţe.

El îi scoase rochia şi jupoanele şi o răsuci în braţele lui îmbrăcată doar în cămăşuţă, în timp ce o săruta în sus şi în jos pe corp, când se auzi o bătaie în uşă. Hugh mârâi, dar când se auzi a doua oară, strigă:

— Da?

Cu părul pe faţă, inima bătând nebuneşte şi pielea înfiorată de sărutările lui, Eliza nu auzi ce îi spuse intrusul. Dar Hugh murmură o înjurătură şi se ridică în picioare. Nu mai avea haina şi pantofii, iar când deschise uşa, blocă privirea Elizei – sau mai degrabă posibilitatea vizitatorului de a o vedea. După o scurtă discuţie, Hugh închise uşa, cu o scrisoare în mână. El rupse sigiliul şi o citi, încruntarea adâncindu-se pe chipul lui. Când termină de citit, se duse la fereastră şi privi afară, bătând cu scrisoarea în coapsă.

Eliza se strecură din pat.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Nimic.

Tonul lui tăios o opri. Îşi muşcă buza şi îşi luă halatul, aranjat cu grijă de Mary. Se înfăşură şi se duse lângă Hugh.

— Sunt veşti foarte proaste?

El nu spuse nimic. Chipul lui era dur şi părea să fie adâncit în gânduri. Eliza aşteptă pur şi simplu. Trebuia să fie ceva foarte şocant sau alarmant, dar până când nu afla, era cel mai bine să nu spună nimic.

— Trebuie să plec, rosti el brusc.

Acum? Inima ei se frânse la gândul că nu aveau să savureze clipele foarte plăcute din pat.

— Te pot ajuta cu ceva? îndrăzni ea să întrebe.

El o privi în treacăt, iar ea făcu un pas în spate la expresia de pe chipul lui. Era amară, aproape supărată, dar se schimbă de îndată ce ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Un

zâmbet jalnic îi atinse buzele.

— Poţi să mă aştepţi aşa, Lady Hastings. Acest gând o să mă aducă înapoi cât de repede cu putinţă.

— Oh! Ea zâmbi uşurată. Dacă doreşti…

— Doresc. O trase spre el şi îi dădu încă un sărut mistuitor. Ştii, este noaptea nunţii mele.

— Nu este noapte încă, spuse ea cu sufletul la gură.

— Şi regret să pierd chiar şi o oră din ea pentru altcineva. Îşi recuperă haina de pe podea şi îşi încălţă pantofii. Ai putea să tragi un pui de somn cât mai poţi.

Eliza se înroşi de fericire când el plecă. Încă era lumină afară, aşa că sună după Mary ca să o ajute să se îmbrace din nou. Putea la fel de bine să îşi vadă noua casă, iar menajera, amabilă, îi făcu un tur din pivniţe până în camerele servitorilor de la mansardă.

Hugh nu veni acasă nici când sosi ora cinei, iar Mary îi spuse că doamnele comandaseră tăvi în camerele lor. Eliza bănuia că planificaseră să ofere noului cuplu ceva timp, aşa că ceru şi ea o tavă cu cina. Îl luă pe Willy la plimbare cu un lacheu pe jumătate prezent, pe jumătate îndrumând-o spre piaţa din apropiere. Willy părea amarnic de nemulţumit pentru că era ţinut în lesă, iar Eliza se simţi uşurată să se întoarcă acasă şi să-l trimită la bucătărie să mănânce.

Dar Hugh nu revenise. Când felinarele se aprinseră, ea urmări o mulţime de trăsuri care veneau şi plecau de la casele din apropiere, minunându-se cât de luminată şi de aglomerată era Londra în comparaţie cu Greenwich.

Iar el nu se întorsese nici când ea se trezi, căscând şi moţăind în fotoliul ei. Cu un oftat, o chemă iar pe Mary şi se pregăti de culcare. Willy o privi trist, aşa că bătu salteaua de lângă ea. Dintr-o singură săritură, el urcă în pat, învârtindu-se de mai multe ori înainte de a se încolăci într-un bulgăre de blăniţă lângă ea. Eliza îl mângâie pe cap şi zâmbi, dar oarecum cu tristeţe. Nu se aşteptase să îşi petreacă noaptea nunţii cu Willy.

*

Hugh era gata să zdrobească faţa frumoasă a lui Reginald Benwick.

Era pe punctul să facă dragoste cu mireasa lui, să savureze unul dintre cele mai neaşteptate şi mai minunate aspecte ale situaţiei în care se afla, când primise biletul tânărului. Clocotind practic de indignare şi de aroganţă, îi cerea să fie informat dacă era adevărat că Hugh avea de gând să se însoare cu fiica lui Edward Cross. Dacă era aşa, scria Benwick, decizia avea să afecteze sever intenţia lui de a se lega de familia lui şi îi cerea să-l viziteze imediat ca să-i explice problema.

Edith refuza să-i vorbească de aproape o săptămână. Venise la nuntă doar pentru că mama lor îi ceruse asta. Hugh ştia că, dacă nu acţiona imediat, furia ei avea să fie de două ori mai groaznică. El putea să trăiască aşa, dar nu avea cum să-i ceară Elizei să facă la fel. Văzuse felul rece în care o privea pe Eliza, iar asta pusese capăt răbdării lui. Edith se comporta ca un copil, iar cel mai bun mod să îmbunătăţească situaţia era să o domolească şi să grăbească logodna cu Benwick. De îndată ce Edith era şi ea o doamnă măritată, avea să uite nemulţumirile legate de mariajul lui Hugh.

Aşa că îşi lăsase soţia, încântător de răvăşită şi aproape dezbrăcată, şi plecă spre Curzon Street. Benwick îl aştepta împreună cu tatăl lui, vicontele de Livingston. Şi amândoi izbucniră furioşi când Hugh îi informă că se căsătorise cu Eliza Cross în dimineaţa aceea.

— Intolerabil! se dezlănţui vicontele cu faţa de un roşu aprins. Credeam că ai discernământ! Ce-ar spune tatăl tău?

— Presupun că m-ar felicita, replică Hugh indiferent.

— Nu pentru nunta cu fiica acelui ticălos… Nu, nici pentru toţi banii din lume!

Livingston era un bărbat înalt, plinuţ şi cu o coamă de păr cărunt. Fiul lui stătea în spatele scaunului, cu nasul pe sus, de parcă Hugh căpătase mirosul lui Edward Cross.

— Asta a fost, nu-i aşa? insistă Livingston. Banii?

— Nu este treaba ta. Hugh îşi ţinu cumpătul, dar abia

dacă mai răsufla. Nu reuşesc să văd cum te afectează pe tine. Îşi întoarse atenţia spre Benwick. Tu ai făcut asta?

— Nu mi-a plăcut niciodată interesul tău pentru femeie aia, veni răspunsul înfumurat.

— Atunci ce noroc că vrei să te însori cu sora mea, şi nu cu mine! răspunse Hugh. Îndrăznesc să spun că tu şi Edith nu o s-o vedeţi pe soţia mea mai mult decât o dată sau de două ori pe an.

Livingston mormăi.

— O să fie rude. Aia, fetişcana născută în mocirlă, o să poarte în pântec moştenitorul familiei Hastings. Cum, domnule, o să mai evite fiul meu asta? E de aşteptat ca el să recunoască plodul!

Hugh se ridică în picioare.

— Livingston, ai grijă, zise el cu răceală. Limitează-ţi remarcile la aranjamentele căsătoriei sau nu o să mai vorbim decât prin avocaţi.

— La naiba cu aranjamentele, declară Livingston. Şi cu avocaţii!

Hugh clipi.

— Poftim?

Doar cu câteva zile înainte, trimisese vorbă avocatului să întocmească un aranjament cu 10.000 de lire pentru Edith. Cross se ţinuse de cuvânt, iar banii erau în contul lui, gata să-i fie trimişi lui Benwick.

Ochii lui Livingston scânteiau.

— Acel individ m-a înşelat cu 20.000 de lire. Cross este o viperă – dacă nu ştii încă, o să afli. Ia asta ca pe un avertisment bine intenţionat, Hastings. Găseşte o cale de anulare a mariajului. Trimite-o înapoi înainte să fie prea târziu!

— Să o trimit… Hugh îl privi neîncrezător. Eu *m-am însurat* cu ea. Nu pot s-o trimit înapoi.

Livingston flutură mâna.

— Găseşte o cale. Aş invoca o înşelătorie dacă aş fi în locul tău. Dacă tu crezi că tatăl ei încă nu te-a înşelat, asta înseamnă că nu ţi-ai dat seama până acum. Repudiaz-o şi trimite-o înapoi. Nu o să permit ca fiul şi moştenitorul meu

să fie legat în vreun fel de individul ăla.

Intenţia vicontelui începea să devină neclară. Hugh se întoarse spre Benwick, căutând un aliat de astă dată.

— Benwick, este o nebunie. Mi-ai spus că o iubeşti pe Edith. Ea te iubeşte! Cu siguranţă, nu o să fii atât de exagerat încât să strici totul.

Benwick nu părea fericit, dar încuviinţă din cap cu hotărâre.

— Nu mă pot însura cu o femeie care are asemenea legături de rudenie.

Hugh era uluit. Şocat. Îngrozit.

— Rupi logodna, spuse el cu neîncredere. O părăseşti pe sora mea? Benwick tresări la cuvântul acela, dar tatăl lui încuviinţă din cap, cu faţa înflăcărată de răutate.

— Nu poate să o părăsească. N-ai semnat niciodată vreun aranjament… Nici n-ai discutat vreodată unul! Nu există o logodnă pe care să o desfaci.

Privind încă lung spre Benwick, Hugh îşi încleştă maxilarul.

— O părăseşti pe sora *mea,* repetă el. Din cauza căsătoriei *mele.* Tânărul şovăi. Tatăl mormăi. Benwick se stăpâni şi spuse hotărât:

— Trebuie.

Hugh plecă. Umblă năuc, zdruncinat până în măduva oaselor de întâlnirea aceea. Ce să-i spună lui Edith? Nu, nici nu putea să se gândească. Avea să-i zdrobească inima. Iar ea avea să fie groaznic de disperată. Şi avea să-l urască pentru totdeauna.

Cu siguranţă, Benwick avea să se mai gândească. Livingston urma să se îmblânzească de îndată ce se mai liniştea. Cu siguranţă, în dimineaţa următoare cei doi aveau să-şi amintească de zestrea de 10.000 de lire; avocatul fusese clar în privinţa termenilor aranjamentului pe care îl oferea Hugh. Cu siguranţă…

Ce se întâmpla dacă nu avea să fie aşa?

Trebuia să o scoată imediat pe Eliza în societate, ca toată lumea să vadă că nu era ca tatăl ei. Poate că prietenele ei o ajutau să dobândească puţină încredere şi

rafinament, chiar să organizeze un bal pentru ea. Nimic nu îmbunătăţea statutul unei femei ca un bal strălucitor în casa unui membru din înalta societate. Un bal organizat de ducesa de Ware avea să-i confere Elizei eleganţă… Dar apoi Hugh îşi aminti că ducesa fusese o figură obişnuită a clubului Vega până de curând. Şi ea era acceptată cu greu de înalta societate. Iar Lady Georgiana încă era nemăritată, incapabilă să impună opinia societăţii.

Nu putea să suporte gândul de a se duce acasă. Pe Piccadilly, coti spre est şi se trezi urcând scările clubului Vega. Era un loc la fel de bun ca oricare altul să stea să-şi cântărească necazurile. Hugh bea rareori, dar în seara aceea găsi un loc în spatele salonului şi comandă o sticlă de vin. Noaptea aceea era bună ca să se îmbete.

Când ajunse clătinându-se acasă, luna era sus pe cer. Hugh îşi pipăi buzunarele în căutarea cheilor de rezervă, dar nu erau acolo; nu planificase să întârzie atât de mult. Bătu la uşă – binecuvântată fie mama lui care pusese un lacheu să-l aştepte, ca de obicei.

— Să trimit după domnul Bernard? întrebă servitorul, în timp ce încuia uşa.

Hugh dădu din mână.

— Nu.

Nu avea nevoie de valetul lui. Urcă scările, trăgând de lavalieră. Eliza trebuia să fi adormit deja – nu putea să-i spună ce se întâmplase. Îşi scoase hainele în garderoba îngustă şi intră în linişte în dormitor.

Draperiile erau netrase, iar lumina felinarelor de afară se reflecta de-a lungul patului. Când intră, Willy îşi înălţă capul din pat… De fapt, de pe perna lui. Gura lui Hugh se schimonosi.

— Willy, în coş, ordonă el încet.

Câinele îl privi o clipă, apoi se întinse ca să ocupe jumătatea de pat. Păturile se mişcară, iar braţul Elizei se odihni peste gâtul lui Willy. Câinele suspină şi dădu din coadă o dată, ca şi cum ar fi spus: „Ea mă are pe mine. Tu nu eşti dorit”.

Îşi privi lung soţia adormită. Era inocentă în toată

povestea aceea – poate singura. Tatăl ei putea să fie un păianjen veninos, corupând tot ce prindea în plasă, dar Eliza nu era aşa. Hugh nu putea desface căsătoria. În realitate, nu voia să o desfacă. Nu numai pentru averea uriaşă pe care i-o adusese, ci pentru că ajunsese să ţină mult la soţia lui. Avea să fie îngrozită şi umilită dacă descoperea că logodna lui Edith era în pericol din cauza ei. Nimeni nu merita aşa ceva. Observase cum se comporta Eliza cu mama şi cu surorile lui; îşi dorea ca ele să o placă. Iar el îi promisese că aveau să o facă… în timp.

Totuşi, dacă Benwick mergea până la capăt şi o părăsea pe Edith, se gândi că era posibil ca ele să o deteste pe Eliza. Hugh nu ştia cum avea să împiedice aşa ceva.

Dar nu accepta să fie dat afară din propriul lui pat de un câine.

— În coş, repetă el şi făcu un semn.

De astă dată, Willy se strecură jos din pat şi se duse la coşul lui. Hugh se relaxă între pături, întrebându-se de ce merseseră atât de prost toate încercările lui de a-şi salva familia.

Capitolul 17

Eliza se trezi când cineva o sărută pe gât.

Însă nu era Willy.

— Bună dimineaţa, murmură Hugh, plimbându-şi mâinile în sus şi în jos pe braţele ei. Pot să-ţi spun că te-ai trezit, Lady Hastings.

Ea încercă să-şi înăbuşe râsul.

— Cum poţi să spui asta?

— Pentru că încerc să-ţi explorez trupul de ceva timp, să învăţ fiecare mic lucru care te face să zvâcneşti, să oftezi şi să gemi. Mâna lui se aşeză pe pieptul ei şi îi mângâie sfârcul cu degetul mare. Ca soţ al tău, ar trebui să ştiu aceste lucruri.

Asta explica de ce inima ei bătea tare şi simţea o

căldură peste tot pe piele. Eliza se întinse şi descoperi cu uimire cămaşa de noapte ridicată deasupra coapselor şi chiar mai mult decât atât – soţul ei era gol. Imediat ce ea îşi mişcă picioarele, el se strecură între ele, puternic şi viril, şi mult mai mare decât ea. Era splendid, excitat şi atât de uluitor, încât ea spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Unde este Willy?

Pieptul lui fu cutremurat de un râset mut.

— A plâns să meargă afară mai devreme. Bernard l-a dus la bucătărie.

— Oh! Eliza îşi dorea să nu fie atât de prostuţă încât să întrebe de câine când soţul ei făcea dragoste cu ea. Îţi mulţumesc.

— A trebuit să-l arunc din pat noaptea trecută.

El strecură mâna în jos peste pântecul ei, exact între coapse. Pulsul ei era sălbatic. Hugh făcea tot ce voia cu trupul Elizei, iar ea aştepta cu înfrigurare ca el să o facă mai repede şi mai puternic.

— Nu vreau să ne începem căsnicia stabilind reguli, dar asta este una dintre ele: câinele doarme în patul lui, iar eu în al meu. O muşcă uşor de ureche. Cu soţia mea.

— Dacă insişti…

Degetele lui cercetau cu îndrăzneală locul dintre coapsele ei, iar Eliza îşi desfăcu picioarele ca o invitaţie.

— Insist. El gemu, cu gura deschisă pe gâtul ei, în timp ce introduse unul, apoi două degete înăuntrul ei. Soţia *mea,* repetă el, cu un glas ciudat.

Eliza simţea că era ceva în neregulă, dar el îi depărtă picioarele cu ambele mâini şi o tortură până când nu mai putu să gândească, darămite să vorbească.

Stătea să explodeze, implorându-l cu o voce pe care nici nu şi-o mai recunoştea, când Hugh în sfârşit o întoarse. Chipul lui era întunecat. Se mută deasupra ei şi o pătrunse cu atâta forţă încât trupul ei fu secerat de un tremur. Eliza scoase un strigăt de eliberare. El îşi lipi braţul de ceafa ei, cu muşchi precum oţelul, şi începu să se mişte tare şi adânc. Eliza credea că avea să leşine – nu putea să respire, nu putea să vadă altceva decât pe el, care o pătrundea atât

de furios, încât îşi strânse picioarele în jurul coapselor lui. El mormăi încântat de gestul ei, o sărută până ce o ameţi şi atinse culmile plăcerii cu un ţipăt, dând capul pe spate.

— Soţia mea, spuse el. Pentru totdeauna.

Eliza întinse mâinile pe pieptul lui gol şi asudat. Inima ei era atât de plină de iubire, încât o durea. Îşi apăsă buzele pe pielea lui.

— Şi tu eşti al meu, pentru totdeauna, şopti ea cu tandreţe.

Rămaseră aşa câteva minute. Eliza se minuna de greutatea lui; acest bărbat superb era soţul ei. *Al ei.* Era încântat de trupul ei şi o găsea atrăgătoare. Îşi trecu mâinile în jos pe spatele lui musculos, încă neîncrezătoare că putea să-l atingă. El se mişcă atât cât să-i pună o mână pe sân, iar ea fu cutremurată de intimitatea gestului. Erau căsătoriţi. Putea să existe un copil – sau patru – care să-i lege. Era tot ce-şi dorise vreodată.

— Te iubesc, spuse ea uşor.

— Bine, murmură el.

Eliza scoase un suspin râzând stânjenită, iar Hugh se ridică în coate, somnoros, cu o expresie satisfăcută pe faţă.

— Ce o să facem azi?

Ea observă că nu-i răspunse la declaraţie, dar o lăsă baltă. Astfel de lucruri erau greu de spus pentru bărbaţi, iar Hugh îşi demonstrase din plin afecţiunea.

— Când a fost casa asta zugrăvită ultima dată?

El rămase nemişcat.

— Zugrăvită? Habar n-am.

Eliza încuviinţă din cap. Casa era întunecată şi învechită. Era mai veche şi mai mică decât casa tatălui ei şi nu avea nici avantajul de a fi pe vreo colină, deasupra unui râu în plină lumină a soarelui. Însă nu exista niciun motiv să se păstreze stilul de acum cincizeci de ani.

— Vreau să vorbesc cu mama ta. Este o doamnă foarte elegantă şi mă gândesc că poate nu are timp sau nici interes pentru zugrăvit. Pentru că salonul este sumbru, iar camera asta ar băga pe oricine într-o stare de depresie.

— Ah! Hugh se rostogoli de pe ea şi se uită fix în

tavan, trecându-şi degetele alene prin părul ei, care era răsfirat sălbatic pe perne. Tatălui meu nu-i plăcea la Londra, aşa că veneam rar înainte de sesiunea parlamentară. Casa a fost lăsată în aceşti ultimi ani de izbelişte şi cu siguranţă are nevoie de o împrospătare.

— Da! Ea veni nerăbdătoare mai aproape, lăsându-şi obrazul pe umărul lui. Atunci mama ta n-ar considera că este o ofensă dacă o invit să facem schimbări împreună?

Degetele lui făcură o pauză.

— Sper că nu. Tu eşti stăpâna casei acum, Eliza.

Eliza ştia asta.

— Dar nu vreau să o insult. Eu… eu nu-mi aduc aminte deloc de mama şi mi-ar plăcea să mă iubească.

Hugh îşi trase braţul de sub ea şi se ridică, legănându-şi picioarele la podea.

— Nu o să opună dacă vrei să redecorezi.

El se ridică şi îşi puse halatul. Eliza strânse aşternuturile la piept, mută de dezamăgire.

— Am unele probleme de rezolvat azi, dar o să mă întorc la cină.

— Desigur, murmură ea, dar el se îndrepta deja spre garderobă.

Uşa se închise în spatele lui, iar ea se întrebă ce anume spusese greşit.

*

Hugh se spălă şi se îmbrăcă, apoi îl trimise pe Bernard să-l ia pe Willy din bucătărie pentru Eliza. Mamei lui nu-i plăceau câinii, iar Edith era speriată de ei, dar soţia lui merita să aibă animalul de companie cu ea.

Într-un cotlon al minţii ştia că trebuia să stea acasă ca să ajute la netezirea drumului miresei lui spre inima familiei, iar Eliza îi sugerase calea perfectă prin care să o facă. Când ajunseseră la Londra, mama lui îşi dorise, desigur, să arunce draperiile prăfuite din salon şi să cumpere mobilier nou, dar Hugh se împotrivise pentru că nu putea să plătească, dar acum existau mulţi bani de

cheltuit pentru casă. Mama lui avea să fie încântată să aibă o noră care nu voia numai să redecoreze, dar avea şi fonduri şi gust că o să facă. Tot ce trebuia era să caute modul potrivit să-i spună mamei lui despre planul Elizei, şi cele două femei aveau să facă asta bucuroase.

Dar obiectivul lui principal în acea zi, lucrul pe care trebuia să-l facă înainte de orice altceva, era să repare fisura cu Livingston şi Benwick. Trebuia să-şi păstreze cumpătul, bineînţeles, şi să nu reacţioneze la orice urmă de dispreţ pe care Benwick putea să o afişeze când venea vorba de Eliza. Dacă Edith nu ar fi fost îndrăgostită nebuneşte de Benwick, nici nu s-ar fi deranjat, dar dintre toate lucrurile pe care le făcuse pentru a le proteja şi a avea grijă de surorile lui, acela putea fi cel mai important. Pentru Edith, putea să-şi ţină gura.

Calmul lui primi o lovitură directă când coborî scările şi îl văzu pe Edward Cross. Individul tocmai intrase – majordomul încă îi ţinea pălăria şi pelerina –, iar când îl văzu pe Hugh pe scări, zâmbi batjocoritor. Nu era cu putinţă să nu-şi arate instinctiv duşmănia.

— Bună dimineaţa, Lord Hastings, spuse Cross cu un zâmbet larg.

— Domnule Cross. Hugh înclină capul. Nu te aşteptam.

Cross ridică o sprânceană.

— Nu? Dar suntem o familie acum.

Ultima urmă de răbdare se risipi ca fumul.

— Hai, atunci, spuse el cu răceală.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre biroul lui.

— Nu-i nevoie să fii furios, zise Cross când uşa fu închisă. Ţi-am adus un cadou de nuntă.

El scoase un pachet din buzunar şi i-l întinse.

Hugh ştiu ce era chiar înainte de a-l deschide. Bilete la ordin, ipoteci şi chitanţe, pe toate notate *plătit integral.* Vederea semnăturii tatălui lui trezi în el un iureş de furie şi de suferinţă care aproape rivaliza cu ceea ce simţise când îl văzuse pe Edward Cross.

— Mulţumesc, spuse el rigid.

— Aşa cum ne-am înţeles. Cross îi zâmbi uşor. I-am anunţat deja pe avocaţii mei şi i-am instruit să plătească restul fondurilor din zestrea Elizei.

Era exact cum se înţeleseseră – amândoi onoraseră înţelegerea făcută cu mai puţin de o lună înainte. Cu doar câteva cuvinte spuse cu o zi în urmă, el ajunsese de la aproape falit şi înglodat în datorii la bogat şi prosper, cu perspectiva unor bogăţii uriaşe pe viitor. Datoriile lui erau plătite şi conturile lui urmau să se umple curând cu alte 40.000 de lire. Şi totuşi Hugh se simţea gol, ca şi cum câştigase o victorie cu un preţ prea mare.

Uşor, el împături documentele şi le puse în sertar. Se întoarse cu faţa spre cu socrul lui şi îşi înăbuşi furia.

— Domnule Cross, spuse el, poţi să o vizitezi pe Eliza oricând doreşti. Eşti bine-venit aici atât timp cât ea o să te primească.

— Ce generos, remarcă bărbatul, încă zâmbind.

— Afacerea noastră oricum este încheiată. Încă de la prima noastră discuţie, mi s-a amintit în repetate rânduri şi în mod constant că nu eşti un om sincer şi că ai duşmani.

— Fiecare bărbat are duşmani. Îndrăznesc să spun că există cineva care urăşte locul şi puterea ta în lume.

Cross îşi încrucişă braţele la piept.

Hugh trase aer în piept, ţinându-şi cumpătul în frâu.

— Ce s-a întâmplat între tine şi vicontele de Livingston?

Cross arăta uşor surprins.

— Nimic important. Am avut nişte afaceri miniere.

— Pretinde că l-ai înşelat.

— Chiar aşa? Cross ridică un umăr. Este un dobitoc. Credea că fiecare investiţie pe care o făcea se tripla. După cum s-a dovedit, a greşit.

Şi Hugh credea că Livingston era un dobitoc, dar era prea mult ca să spere că socrul lui avea să mărturisească unele ticăloşii pe care Hugh să-l convingă să le îndrepte.

— Nu pari îngrijorat pentru că eşti numit escroc.

— Nu de cei asemenea lui Livingston, zise Cross cu un dispreţ glacial.

Cei asemenea lui Livingston, care avea să fie – Doamne ajută! – socrul lui Edith, dacă Hugh reuşea să-l convingă să ignore faptul că Edward Cross era socrul *lui.*

— Cei *asemenea lui Livingston* formează societatea în care trăiesc eu. Nu sunt atât de nepăsător în ce priveşte opiniile lor.

Cross îl privi pentru o clipă.

— N-aş putea să fac nimic ca să câştig opinia bună a lui Livingston. Chiar dacă profita de pe urma asocierii noastre, tot ar fi gândit că eu sunt un individ comun, vulgar, nepotrivit să intru în societatea lui. Poate că asta ai crezut şi tu, milord.

— Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la tine înainte să dai buzna în viaţa mea şi să mă constrângi.

Cross râse batjocoritor.

— Şi n-a ieşit prea rău pentru tine.

Hugh ura faptul că bărbatul avea dreptate.

— Sper să se termine bine, întrucât partea mea de învoială este pentru restul vieţii.

Zâmbetul batjocoritor al celuilalt bărbat dispăru.

— Ce vrei să spui?

Adevărat. Individul nu era subtil, aşa că nici Hugh nu trebuia să fie.

— Aş prefera să nu te văd prea des… dacă trebuie neapărat să te văd.

Cross păru oarecum amuzat de cuvintele lui.

— Ah… Pot s-o vizitez doar pe Eliza.

Hugh înclină capul.

— Ar fi cel mai bine dacă ai trimite vorbă înainte de vizită.

— Vrei ca nimic să nu fie întinat de vizita mea? Cross chicoti. Cum o să explici asta soţiei tale?

— Nu am de gând s-o fac, spuse Hugh. O să aranjez pur şi simplu să fiu altundeva, ca tu şi ea să puteţi conversa în tihnă, fără să fiţi deranjaţi.

Şi, mult mai important, putea distrage atenţia mamei şi surorilor lui. Ele erau politicoase cu Eliza, dar îl priveau pe domnul Cross ca pe un ticălos. Dacă Benwick o părăsea pe

Edith din cauza lui, avea să se iște un război civil în casă.

Gura lui Cross se strânse într-o linie aspră.

— Cum rămâne cu copiii?

Hugh își înăbuși instinctul de a refuza.

— O să ne ocupăm de asta dacă este necesar.

— Atunci mă aștept să-mi văd nepoții, zise Cross.

Hugh șovăi, apoi încuviință din cap. Se aștepta să aibă un moștenitor sau, cu puțin noroc, mai mulți. Eliza avea să fie o mamă iubitoare. Dar să fie al naibii dacă tatăl ei urma să aibă vreo influență asupra copiilor lui! Individul putea să-i vadă și să se joace cu ei, dar nu mai mult.

Pentru moment, rămaseră încremeniți într-o luptă tăcută, privindu-se dușmănos unul pe altul. În cele din urmă, Cross cedă; zâmbetul lui curios îi reapăru și făcu o plecăciune adâncă.

— Cum dorești, milord.

— Domnule Cross. Hugh făcu o pauză, alegându-și cu grijă cuvintele. Nu-mi doresc să fim dușmani. Eliza este soția mea acum, ceea ce înseamnă că suntem o familie. Ieri am jurat în fața lui Dumnezeu să o protejez și să o onorez, și o să respect acest jurământ. Dar îmi displac amestecul tău în afacerile mele și manipularea acțiunilor mele și nu pot să mă conving că îmi ești prieten.

— Nu, acceptă celălalt bărbat. Înțeleg. Eu n-am făcut târgul pentru a fi prieteni, am negociat pentru un soț bun pentru fiica mea. Atât timp cât faci cum ai spus, nu avem nimic de împărțit. O să te scutesc de prezența mea, dacă vrei, și nu o să-ți umbresc numele în fața Elizei.

Hugh încuviință o dată din cap.

— Dar Hastings… Dacă *nu* ești un soț bun – ține bine minte asta –, nu sunt prietenul tău și nu există limită până unde pot merge pentru fata mea.

Cross își luă rămas-bun fără nicio expresie pe chip. Făcu o plecăciune și plecă.

Capitolul 18

Campania Elizei de a le cuceri pe noua ei soacră şi pe cumnatele ei nu porni cu dreptul.

Nedorind să pară mândră sau indiferentă, se trezi şi coborî la micul dejun. La uşă, reuşi să audă murmurul unei conversaţii, chiar râsete. Îşi apăsă mâinile tremurânde pe fustă, ridică bărbia şi intră cu un zâmbet strălucitor.

— Bună dimineaţa.

În afară de o lingură scăpată de Henrietta, în cameră se aşternu tăcerea. Lady Hastings arăta surprinsă, Henrietta neliniştită, iar Edith se ridică brusc şi se duse spre servantă, întorcându-se cu spatele la Eliza.

— Sper că nu deranjez, adăugă Eliza, încercând, dar nereuşind să-şi păstreze vocea calmă.

— Nicidecum, draga mea. Desigur că eşti bine-venită. Văduva se uită la servitor. Geoffrey, pregăteşte o farfurie pentru Lady Hastings.

Eliza îşi înăbuşi impulsul de a spune că putea să-şi ia singură farfuria. Se aşeză pe un scaun gol lângă soacra ei.

— Ce porţelan minunat, spuse ea când lacheul îi aduse farfuria. Mulţumesc, Geoffrey.

Tăcerea pluti în încăpere. Eliza încercă să îşi studieze noua familie, sperând să găsească o modalitate de a le câştiga. Nu era sigură dacă ele erau atât de reţinute; le auzise râzând şi discutând înainte ca ea să intre, iar Hugh vorbea despre surorile lui cu afecţiune. Poate că era pur şi simplu vorba despre prezenţa unui străin în casă, la masa lor, dar nu păreau atât de formale.

Credea că avea cea mai bună şansă cu văduva, care fusese graţioasă şi amabilă, deşi rezervată faţă de ea până acum. Femeia mai în vârstă încă era frumoasă şi îmbrăcată la modă. Dungile argintii din părul ei blond erau vizibile doar de aproape. Era subţire şi delicată – o lady adevărată. Henrietta, sora mai mică, avea ochii negri şi părul lui Hugh, dar Edith, blondă cu ochii albaştri, era frumuseţea familiei.

— Vreau să-mi cer scuze pentru Willy, spuse ea. Nu vreau să deranjeze pe nimeni.

Văduva zâmbi uşor.

— Ce drăguţ din partea ta. Nimeni nu m-a prevenit, aşa că m-a speriat.

— Este un câine bun, adăugă iute Eliza. Era obişnuit să se joace în grădină acasă, la tatăl meu, dar este instruit să se poarte frumos şi în casă.

Un tacâm lovi porţelanul chinezesc. Eliza ridică privirea şi văzu cum Edith, palidă la faţă, se uită lung la ea.

— Ai adus un câine?

— Serios? comentă Henrietta cu mult entuziasm în glas.

— Da.

Eliza zâmbi spre fată, încântată că reuşise să stârnească o reacţie pozitivă.

Edith aruncă o privire disperată spre mama ei înainte de a se uita din nou în farfurie. Expresia încântată a Henriettei se risipi, iar fata se uită în altă parte. Eliza nu ştia ce să spună, aşa că rămase acolo şi îşi bău ceaiul, în tăcere şi intimidată.

După micul dejun, îl scoase pe Willy la o plimbare lungă. Nu era la fel ca în Greenwich, dar Green Park era în apropiere şi o luară pe un drum întortocheat într-acolo. Eliza îşi dădu seama că putea să se plimbe mai des cu Georgiana acum, iar inima ei se simţi mai uşoară până când se întoarse acasă.

Doar ce intră, îşi pierdu buna dispoziţie. Casa era cu faţa spre piaţă, cu vedere la copaci, iarbă şi soare, dar părea în permanenţă cufundată în umbră. Camerele din faţă erau întunecate şi mohorâte. Eliza îşi aminti să nu fie răsfăţată, în timp ce îşi dădea jos pelerina şi îl duse pe Willy în camera de zi. Avea să o invite pe Georgiana cât de repede posibil. Vederea unei prietene o putea ajuta peste măsură.

Scrise un bilet şi puse să fie trimis. În casă era linişte.

— Unde este Lady Hastings? îl întrebă pe majordom.

— Este plecată cu Lady Edith, doamnă, răspunse Wilkins.

— Înţeleg.

În impas, Eliza se întoarse în camera de zi. Willy se

uită în sus la ea şi lătră. Eliza se lăsă pe podea, iar câinele îi sări în braţe, lăsându-şi capul pe braţul ei. Ea zâmbi şi îl scărpină între urechi.

— Bun băiat, îi spuse. Ce m-aş face eu fără tine?

O bătaie în uşă o făcu să privească în sus. Henrietta se uită în jurul ei.

— Este câinele tău?

Eliza se ridică de pe podea.

— Da! Intră, este foarte prietenos. Willy, şezi, îi spuse ea hotărâtă câinelui.

Dând din coadă, Willy se aşeză la picioarele ei. Henrietta intră cu un zâmbet nervos pe faţă.

— Ce ar trebui să fac?

— Ţine doar mâna întinsă şi lasă-l să o adulmece.

Eliza îşi ţinu respiraţia, în timp ce cumnata ei veni mai aproape, cu privirea aţintită spre Willy. Henrietta întinse mâna, iar Willy, slavă Cerului, rămase liniştit pe podea. Adulmecă mâna întinsă, îi linse degetele, apoi se lăsă pe spate şi se uită la ea încurajator.

— Este foarte blând, spuse Henrietta încântată şi uimită.

— Faci exact ce trebuie. Eliza zâmbi fericită şi uşurată. Ai vrea să-l mângâi?

— Oh, da!

— Willy, jos, ordonă Eliza. Câinele se aruncă pe burtă, dar ochii lui negri rămaseră aţintiţi spre Henrietta. Continuă, o încurajă ea.

Henrietta se lăsă pe canapea şi mângâie câinele pe cap, apoi îşi trecu degetele prin blana din jurul gâtului.

— Este foarte moale.

— Îi place mult când îl scarpini după urechea stângă.

Fata făcu întocmai, cu un zâmbet surprins pe chip, în timp ce Willy se rostogoli şi scoase un oftat de plăcere.

— Îţi plac câinii? se aventură Eliza.

Se aşeză pe un scaun, lângă canapea.

Încă mângâindu-l pe Willy, Henrietta râse.

— Cred că da. Noi n-am avut niciodată câini. Mamei nu-i plac, iar lui Edith îi este frică de ei.

Îşi scufundă degetele în blana lui Willy, iar el răspunse întinzându-se peste picioarele ei.

— Sper ca nimănui să nu-i fie frică de Willy, rosti Eliza. Este foarte prietenos.

Încercă să nu lase teama să-i coloreze glasul. Nu i-ar fi plăcut să aleagă între câinele ei, soacră şi cumnate.

— Oh, este!

Toată şovăială dispăruse din vocea Henriettei, cuprinsă de încântare.

— De ce îi este frică lui Edith de câini?

Asta nu explica duşmănia lui Edith faţă de ea, dar Eliza voia cu disperare să o înţeleagă.

Henrietta făcu o grimasă.

— Un câine mare a doborât-o la pământ şi a muşcat-o când era copil. După asta, ţipa de frică ori de câte ori un câine venea lângă ea, ceea ce a neliniştit-o pe mama, aşa că tatăl nostru a interzis toţi câinii de pe moşie. Câinii de vânătoare erau ţinuţi la un vecin.

— Ce înfricoşător! Eliza o înţelegea. Willy nu este aşa de mare să o dea jos. Sper să-l îndrăgească.

Henrietta îşi dădu ochii peste cap.

— Edith nu se răzgândeşte uşor. Ei deja nu-i place…

Ea se opri brusc, iar Eliza avu o presimţire teribilă că fata se pregătise să spună *de tine.*

Atitudinea lui Edith era prea rece ca să fie doar rezervată.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit să-l cunoşti! Eliza se aplecă şi îşi trecu degetele prin blana negru cu alb a lui Willy, mângâindu-l pe burtică, unde îi plăcea. O să fie prietenul tău pentru totdeauna dacă îl hrăneşti cu o bucată de şuncă.

— Serios? Henrietta zâmbi. O să încerc.

— Ţi-ar plăcea să te plimbi cu el şi cu mine mai târziu? Am descoperit Green Park de dimineaţă, iar Willy a fost încântat.

Henrietta îşi muşcă buza. Îşi puse mâna înapoi în poală.

— Poate.

Risca dacă insista. Eliza sări pe picioare.

— Ai vrea să-l vezi cum face giumbuşlucuri?

Aşa cum sperase, fata se însufleţi.

— Oh, da!

După ce ceru nişte brânză, una dintre bunătăţile preferate ale lui Willy, Eliza îl puse să facă toate giumbuşlucurile. Stătea pe picioarele din spate, se rostogolea, găsea şi aducea batista Elizei după ce ea o ascundea sub o pernuţă. Îl îndemnă chiar să sară peste canapea şi să se târască pe sub ea, ceea ce o făcu pe Henrietta să aplaude încântată. Willy veni şi îşi odihni capul pe genunchiul fetei, cu limba scoasă, iar Eliza îl hrăni repede cu o bucată de brânză.

— Hugh spune că o să-ţi faci debutul anul viitor.

Eliza căuta un subiect sigur de conversaţie.

Spre uşurarea Elizei, Henrietta zâmbi şi încuviinţă din cap cu nerăbdare.

— Abia aştept! Edith mi-a tot povestit despre balurile şi petrecerile la care a mers. Mi-a promis că o să fie însoţitoarea mea în sezonul următor, alături de mama. Am început să visez la rochia de debut la curte, iar Hugh spune că ăsta este un semn că o să calc pe trenă sau o să fac ceva la fel de umilitor.

— Nu, declară Eliza. Sunt sigură că n-o să faci.

Henrietta chicoti.

— Sper că nu! Hugh poate să te tachineze îngrozitor de tare. După ce a spus asta, i-am zis că o să-l oblig să exerseze totul cu mine.

— Înţeleg că sora ta o să se mărite în curând, îndrăzni să spună Eliza. Ce minunat pentru ea!

Poate că reuşea să ajute cu organizarea nunţii lui Edith şi împărtăşirea acelei emoţii.

Ceva se schimbă pe chipul Henriettei, de parcă îşi aminti ceva neplăcut.

— Da. Fata îşi drese glasul. Ar trebui să merg să răspund la scrisoarea prietenei mele, Cecily. Este acasă, în Cornwall.

— Locuieşte aproape de Rosemere?

— Da. Henrietta se uită la Willy, care era întins pe podea şi rodea un băţ pe care îl adusese cumva înăuntru. Mulţumesc că m-ai lăsat să-l mângâi.

— Desigur, oricând, spuse ea, dar Henrietta era deja în picioare şi ieşi pe uşă.

Eliza îl privi neajutorată pe Willy. El se rostogoli cu burta în sus.

— Ce-am făcut? murmură ea, scărpinându-l.

Trebuia să-l întrebe pe Hugh şi spera ca el să-i răspundă.

Cu un oftat, ea se uită în jur prin camera de zi. Era mică, cu pereţii în culoarea cositorului decolaţi, podeaua zgâriată sub un covor întunecat. Mobilierul avea nevoie de tapiţerie nouă, iar decoraţiunile erau aproape inexistente. Să facă un plan ca să îmbunătăţească situaţia era singurul lucru pe care putea să-l facă deocamdată. Se duse să-şi ia caietul de schiţe şi se apucă de treabă.

Capitolul 19

Hugh reuşi să-l găsească pe Reginald Benwick la clubul lui şi îl forţă să intre într-o cameră privată. Îşi stăpâni mândria şi îşi ceru scuze că-l jignise pe Lord Livingston, dar sublinie că nu putea anula căsătoria. Întrebă ce putea să facă pentru a îndrepta greşeala, având în vedere că nu putea şi nu voia să-şi repudieze soţia.

— Dar asta este problema, susţinu Benwick. *Ea* este problema.

— Ea nu este tatăl ei, repetă Hugh. Ce treabă are alegerea soţiei mele cu sentimentele tale pentru Edith?

Benwick se uită în altă parte.

— Ştii că nu este aşa de simplu.

— Adevărat.

Respectul lui pentru tânăr scăzuse foarte mult, dar peste noapte îşi amintise că probabil Benwick încă era dependent de tatăl lui. Furia lui Livingston era cea care îl

mâna pe fiul lui, dar dacă le oferea ce trebuia, Benwick avea să se calmeze şi să îşi amintească faptul că fusese nerăbdător să se însoare cu Edith. Cu stimulentul potrivit, nu avea să mai vorbească despre ideea de a o părăsi.

— Înţeleg. Am descoperit recent că cele 10.000 de lire pe care tatăl meu le avea pentru ea reprezintă o zestre modestă pentru fiica contelui de Hastings. 3.000 sau 4.000 în plus ar fi mai potrivite pentru statutul ei.

Benwick şovăi. Se încruntă uşor.

— Oricine o să se însoare cu sora mea o să fie un om norocos, insistă Hugh. Este frumoasă, fermecătoare şi inteligentă. Ştii asta. Are o inimă iubitoare şi o să fie o soţie devotată şi loială.

Încruntarea se transformă într-o privire mânioasă.

— Cross este un hoţ.

Hugh voia să-l strângă de gât pe Benwick.

— Nimeni nu vrea să se însoare cu Cross. Dar gândeşte-te cum o să te simţi să o vezi pe Edith la braţul altui bărbat sau dansând cu el. Cât o să doară să ţi-o imaginezi zâmbindu-i altui bărbat, să ştii că o să fie însărcinată cu copilul altuia, nu al tău.

Benwick se frământa cu ochii închişi. Hugh simţi o licărire de speranţă – bărbatul şovăia.

— O să detest asta, spuse el cu voce îngroşată. Da' nu pot să-l oblig pe tatăl meu să aibă vreo legătură cu Edward Cross. Îl privi sfidător pe Hugh. Aproape că l-a distrus pe tatăl meu… Ştii asta, Hastings? A provocat necazuri mari familiei mele.

— Toţi facem investiţii mai puţin înţelepte din când în când, încercă Hugh să argumenteze, dar Benwick clătină din cap, redevenind hotărât.

— A fost mai mult decât neînţelept. Cross a aranjat ca banii tatălui meu să fie investiţi, apoi l-a păcălit. Ar trebui să fie în închisoare, nu să-şi vadă fiica măritată cu un conte. Aproape că scuipă ultimele cuvinte. Ai băgat o viperă în casa ta, domnule. Ţin foarte mult la Lady Edith, dar tatăl meu este neînduplecat. Dacă trebuie să aleg între ea şi familia mea, o să fiu alături de familia mea.

— De ce trebuie să alegi? Hugh ridică sprâncenele. Eşti bărbat, nu un băiat. Ştii că ei nu au nimic împotriva lui Edith. Cu siguranţă, meriţi să-ţi alegi mireasa.

Furia trecu asemenea unui fulger peste faţa lui Benwick.

— Mulţumită lui Cross, mariajul meu este la fel de important pentru mine şi familia mea. I-am promis tatălui meu jumătate din zestrea lui Edith – a miresei mele – ca să-şi plătească datoriile. Privirea lui deveni speculativă. Presupun că, dacă ai fi dispus să-i îndrepţi înşelătoria lui Cross, aş putea să mă mai gândesc…

— Poftim?

Hugh se simţi ca trăsnit.

— Cross l-a înşelat pe tatăl meu cu 20.000 de lire. Eu îi vreau acum înapoi.

Hugh se lăsă pe spetează şi îşi încrucişă braţele la piept, aparent calm, dar înjurând şi înfuriindu-se în sinea lui. Deşi se plânsese atât de escroci, se părea că Benwick nu era mai breaz. Totuşi… Edith îl iubea. Scrâşnind din dinţi, Hugh încuviinţă din cap.

— Pot să-i fac zestrea 20.000 de lire.

— Nu, jumătatea pe care i-o datorez tatii este de 20.000, replică Benwick. Pentru 40.000, o să trec cu vederea relaţia ta nefericită.

Hugh se îndreptă de spate într-o indignare ofensată.

— Doar nu vorbeşti serios.

Benwick ridică bărbia, roşu în obraji, dar cu mâinile tremurânde.

— Foarte serios.

Nu putea să facă aşa ceva. I-ar fi rămas numai 10.000 de lire, iar Henrietta îşi făcea debutul anul următor. Nu era posibil să-i dea unei surori 40.000 de lire şi celeilalte doar 10.000, iar el, soţia şi mama lui să rămână fără nimic.

Îl privi pe Benwick plin de dezgust.

— Deci toată vorbăria ta despre afecţiunea pentru sora mea era lipsită de valoare. Ar fi trebuit să menţionezi mai repede că o vedeai doar ca pe o potenţială avere. Ţi-aş fi arătat imediat uşa şi ne-ai fi scutit pe amândoi de o

mulţime de probleme.

— Eu ţin la Edith! Acum întreaga faţă a lui Benwick era roşie. Cum îndrăzneşti, domnule?

— Atunci nu o iubeşti prea mult, rosti Hugh cu răceală. Treci de la adoraţie şi nerăbdare la declaraţia că o s-o părăseşti, iar acum spui că ai alege familia în locul ei. Dar, pentru generoasa sumă de 40.000 de lire, ai lua-o. Asta nu-i dragoste, domnule Benwick, e o tocmeală de mahala.

— Nu înţelegi. Tu nu trebuie să alegi între a-ţi urma inima şi loialitatea pentru familia ta! răspunse tânărul. Eu *chiar* o iubesc… *M-aş însura* cu ea, chiar în pofida legăturilor tale. Dar tatăl meu este insistent şi nu o să aibă pace până când infracţiunea lui Cross nu o să fie plătită.

Hugh era cât pe ce să-l pocnească în faţă. Mâna lui era strânsă în pumn, fiind gata să treacă la acţiune. O lovitură puternică, exact în nasul perfect drept al lui Reginald Benwick, l-ar fi făcut să se simtă infinit mai bine. Micul filfizon n-avea nicio idee despre ce vorbea.

— Loialitatea faţă de familie îţi cere să încerci şantajul? Loialitatea faţă de familie îţi cere să răneşti o fată dulce şi iubitoare? Benwick tresări. Hugh îl privi dispreţuitor. Dacă îţi vine mintea la cap şi vrei o negociere serioasă, ştii unde să mă găseşti. Până atunci, o zi bună, domnule Benwick.

Trecu pe lângă celălalt bărbat şi plecă fără să aştepte un răspuns.

Dar pe stradă realitatea se cutremură din temelii. Edith urma să fie părăsită. Hugh spera ca băiatul să aibă bunul-simţ – sau ruşinea – să o facă prudent şi în privat, dar în lumina comportamentului lui Benwick din ziua aceea, părea puţin probabil. Îşi apăsă un deget pe frunte. Trebuia să o avertizeze. Chiar dacă avea să-l urască.

Amână cât mai mult posibil, dar în cele din urmă îşi croi drum înapoi spre acasă. Îşi dorea să o poată răpi iute pe Eliza în camera lor şi să ia cina doar cu ea, apoi să facă dragoste toată noaptea. Îşi dorea ca Edith să fie cuprinsă în braţe de alt tânăr chiar în noaptea aceea şi să-l uite pe

Benwick. Poate că aveau să fugă la Rosemere şi să scuture praful Londrei de pe hainele lor pentru totdeauna. Existau, cu siguranţă, câţiva domni decenţi în Cornwall care s-ar fi mulţumit cu o mireasă care avea 10.000 de lire. El avea nevoie de doi, câte unul pentru fiecare soră.

Intră pe coridor şi găsi un haos. Willy lătra în timp ce Eliza, în genunchi, îl ţinea. Edith era ghemuită pe scări, ţinându-se de balustradă, cu faţa albă de groază.

— Willy, porunci el. Taci!

Câinele se opri din lătrat auzindu-i vocea, iar Eliza profită ca să-l ia în braţe. Cu o expresie de scuze umile pe chip, ea se grăbi spre capătul holului şi dispăru în bucătărie.

Hugh traversă holul şi o luă pe Edith în braţe. Tremura ca o frunză în vânt.

— Şşşt, şopti el.

— Făcea prea mult zgomot. Dinţii fetei clănţăneau atât de tare, încât el abia reuşi să-i audă cuvintele. De ce a trebuit să aducă un câine?

— Ar fi trebuit să te avertizez, îi zise el, mângâind-o pe spate.

Avusese prea multe de care să-şi facă griji şi nu-i trecuse niciodată prin minte să spună familiei despre Willy. Ele abia toleraseră să le vorbească despre Eliza.

— Oh, Hugh! Ea se uită la el cu lacrimi în ochi. Nu poate să-l ducă înapoi la Greenwich? Doar până când mă mărit cu Reggie şi plec din casa asta?

La naiba cu Reginald Benwick!

— O să ne gândim la ceva ca să ţinem câinele departe de tine. Aruncă doar o privire spre cealaltă soră, care coborî în fugă scările, palidă şi cu ochii larg deschişi. Mama este?

Henrietta încuviinţă din cap şi se grăbi să o cheme. Edith fugi la mama ei, iar Hugh închise ochii, în timp ce umerii surorii lui se cutremurau de suspine tăcute. După câteva momente, văduva îi mângâie părul pe spate şi o încurajă să se liniştească.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Edith se uită la Hugh cu ochii roşii.

— Am fost la Lady Harlow şi Millicent, spuse ea numind o vecină care stătea dincolo de piaţă şi pe fiica ei, una dintre prietenele bune ale lui Edith. Am venit acasă, mi-am scos boneta şi acel… acel câine m-a atacat!

— Atacat!

Hugh se prinse de nas la auzul exclamaţiei îngrozite a mamei lui.

— Ce a făcut, Edith?

— A fugit pe coridor şi a sărit pe mine, spuse ea cu voce tremurândă. Mi-a prins săculeţul şi a încercat să mi-l scoată de pe braţ. A încercat să mă muşte.

— Nu a încercat să te muşte, zise Eliza. Hugh ridică privirea şi o văzu stând în spatele holului, palidă, dar calmă. El n-ar muşca niciodată pe nimeni.

Ochii lui Edith se umplură de lacrimi.

— Ba da! Mi-a muşcat hainele şi a lătrat ca un dulău venit din iad.

— Te-a muşcat? întrerupse Hugh.

Dacă acest câine muşcase pe cineva, trebuia să plece, indiferent cât de mult îl iubea Eliza.

— A încercat!

— Îmi pare foarte rău, zise Eliza încet, arătând de parcă stătea să plângă.

— Desigur, dragă, spuse Rose, îmbrăţişând-o pe Edith un pic mai tare. Edith a fost muşcată de un câine când era mică. Câinele tău poate că nu a rănit-o, dar ea s-a speriat foarte tare.

— Eu şi Eliza o să găsim un mod de a ţine câinele departe, Edith, spuse Hugh. Chiar nu eşti rănită?

Ea îi aruncă o privire grăitoare, dar clătină din cap. Mama lor o conduse pe Edith la etaj, Henrietta urmându-le tăcută. Hugh se uită la soţia lui şi întinse o mână.

Eliza veni spre el fără niciun cuvânt. El o împinse în salonul de zi şi închise uşa înainte să o strângă în braţe. Ea se cutremură şi se agăţă de haina lui, iar el îşi dădu seama că şi ea se speriase.

— Willy nu a încercat s-o muşte, repetă cu vocea înăbuşită în pieptul lui. Săculeţul ei i-a atras atenţia.

Se dădu înapoi şi îi arătă săculeţul lui Edith, un lucru mic, frivol, din brocart albastru cu franjuri în partea de jos şi un talisman atârnat de şnur. Câţiva franjuri fuseseră rupţi de dinţii doritori ai lui Willy.

— Asta nu justifică gestul.

Eliza deschise gura indignată.

— Sigur că nu! A fost un câine foarte rău! Am vrut doar să demonstrez că n-a încercat să o muşte şi că nu a atacat-o! El voia doar asta, spuse Eliza legănând săculeţul în aer.

Hugh oftă.

— Ştiu.

El se trânti pe canapea şi îşi rezemă coatele pe genunchi. Eliza rămase nemişcată o clipă, cu pumnii încleştaţi pe săculeţ, apoi veni şi se aşeză alături de el. Îşi puse braţele în jurul gâtului lui. Hugh întoarse capul ca să stea cu obrazul pe pieptul ei generos şi gemu de plăcere, în timp ce ea îşi trecu uşor degetele prin părul lui.

— Ce s-a întâmplat azi? murmură ea. Eşti supărat.

Fără să deschidă ochii, el zâmbi.

— Cum îţi dai seama?

Ea râse, părând ruşinată.

— Pur şi simplu. Îmi pare atât de rău că Willy a înrăutăţit lucrurile! Nu ştiam că uşa nu avea zăvorul pus, iar el a ieşit pe neaşteptate.

— Ar fi trebuit să o previn pe Edith, iar ţie să-ţi explic că Willy trebuie ţinut departe de ea.

— Nu l-am lăsat să alerge ca un nebun. Henrietta mi-a spus că pe Edith a muşcat-o un câine mare când era copil.

El oftă din nou de plăcere. Eliza îşi cufundă vârfurile degetelor în muşchii încordaţi de la ceafă, iar el se simţi divin.

— Ea ţi-a spus asta?

— Ah… da. A venit mai devreme să-l întâlnească pe Willy. Henriettei îi plac câinii, doar că pur şi simplu nu a fost în preajma vreunuia. A văzut că e bine-crescut.

— Trebuia să se fi comportat mai bine când mama şi Edith erau în preajmă.

— De ce nu-i plac mamei tale câinii? întrebă ea încet.

El simţi cum ea îşi apasă buzele uşor pe tâmpla lui.

Hugh îşi se trase înapoi şi o privi. Erau atât de multă grijă şi compasiune pe chipul ei!

— Pentru ce i s-a întâmplat lui Edith. Câinele care a muşcat-o i-a lăsat o rană pe picior, nu una mare, dar mama a fost îngrozită. Edith putea să facă infecţie.

— Iar din cauza asta tatăl tău a alungat toţi câinii de pe moşie, murmură Eliza. Ce părinte n-ar face asta?

El era uşor surprins.

— Henrietta ţi-a spus şi asta, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu suport ideea de a-l alunga pe Willy, dar există un băiat care lucrează la grajdurile tatălui meu, fiul grăjdarului-şef. Se poartă foarte bine cu câinii, în special cu Willy. Dacă îi scriu tatii şi îl rog, sunt convinsă că l-ar lăsa să vină la noi şi să se ocupe de Willy ca să nu ne deranjeze, încheie ea un pic nesigură.

Sprâncenele lui Hugh se arcuiră.

— Sunt de acord. Este o idee foarte inteligentă, Lady Hastings.

Ea zâmbi de fericire drept răspuns.

— Vreau foarte mult să mă îndrăgească surorile tale. Nici Willy nu o să-mi stea în cale. Şi după ce se căsătoreşte Edith, Angus poate să se întoarcă la Greenwich dacă nu mai avem nevoie de el.

Cuvintele se revărsară ca o găleată de apă cu gheaţă peste faţa lui. Hugh o trase mai aproape şi îşi coborî faţa pe pieptul ei. Rochia aceea oferea o privelişte splendidă a sânilor ei, iar el o sărută apăsat acolo, exact pe inimă. Petrecuse prea mult timp în ziua aceea gândindu-se la mariajul lui Edith, care se terminase înainte de a începe, şi nu se gândise la propria lui căsnicie, care mergea din ce în ce mai bine cu fiecare zi.

— Destul cu toate astea, spuse el. Ai petrecut ceva vreme azi gândind la modurile în care să-l ţii ocupat pe soţul tău?

— Hm. Ea îşi arcui spatele, în timp ce el îşi plimbă

limba pe pielea ei. Am lucrat la un plan de redecorare a acestei camere. Sper să-l arăt în curând mamei tale.

Hugh scoase un murmur de aprobare. Eliza putea să redecoreze toată casa dacă făcea pace cu mama lui. El strecură o mână ca să-i cuprindă sânul.

— Poate că ar trebui *să începi* să te gândeşti la soţul tău?

Mâinile ei erau încurcate în părul lui. Se mişcă astfel încât să-l încalece, ca el să fie mai aproape de sânii ei.

— Mă gândesc la el toată ziua, spuse ea cu sufletul la gură. Trebuie să-mi distrag atenţia cu tapiţeria şi materialele pentru draperii ca să mă abţin să nu tânjesc după el.

Hugh râse gutural. Era surprinzător cât de mult o dorea, cât de ameţitor era că o avea în poala lui, legănându-se înainte şi înapoi fără niciun fel de inhibiţie.

— Tu te-ai gândit la mine? şopti ea, cu mâini calde şi iubitoare pe gâtul lui.

— Da. În acea clipă, nu se putea gândi decât la ea. Cu un dor înflăcărat.

— Atunci lasă-mă să-ţi alin dorul.

Mâna ei alunecă în jos peste pieptul lui şi trase de nasturii de la pantaloni.

Hugh îşi ţinu respiraţia.

— Lady Hastings, reuşi el să mai spună. Unde ai învăţat comportamentul ăsta?

Ea se înroşi.

— Mi-a spus Sophie. Îţi place?

Drept răspuns, el îi ridică fustele şi făcu dragoste cu ea exact acolo, pe canapea, ţinând-o călare pe genunchii lui, şi îi arătă cum să-l satisfacă. O făcea puternic şi repede şi avea să se termine în curând, dar în timp ce ea tremura în braţele lui, Hugh o strânse la piept şi avu un singur gând.

Ce noroc chior să se însoare cu ea!

Capitolul 20

Eliza se duse hotărâtă să ia micul dejun.

La fel ca prima dată, auzi voci în camera de mic dejun. La fel, intră cu un zâmbet pe faţă.

— Bună dimineaţa, zise ea, de astă dată fără şovăială.

Acum aparţinea acelui loc. Era contesa de Hastings, chiar dacă nu se obişnuise cu asta în cele câteva zile de la nunta ei, dar îşi aminti ce îi spusese Sophie odată: „Toţi o să creadă în poziţia ta dacă tu crezi”.

În acea zi, credea că înţelese duşmănia de pe faţa lui Edith. Henrietta îi oferi un zâmbet timid, ceea ce era un progres, iar Lady Hastings înclină capul.

— Bună dimineaţa, dragă.

Eliza îşi ocupă locul la marginea mesei şi se întoarse direct spre Edith.

— Vreau să-mi cer scuze din nou pentru câinele meu, spuse ea cu sinceritate. Nu încerca să te muşte, doar să-ţi ia săculeţul. Asta nu-i o scuză, adăugă ea în timp ce expresia lui Edith deveni ostilă. A fost o greşeală din partea lui, iar eu te asigur că nu este un pericol pentru nimeni. Doar pentru săculeţele de care atârnă lucruri fascinante.

Henrietta îşi înăbuşi un zâmbet, iar asta îi mai ridică moralul Elizei.

— Vreau să ştii că intenţionez să-l ţin pe Willy departe de tine, îi spuse lui Edith.

— Cum? întrebă fata rigidă. O să-l trimiţi înapoi la Greenwich?

— Nu, l-am rugat pe tatăl meu să-l trimită pe Angus, un băiat de la grajduri de acolo care este foarte bun cu Willy. O să fie treaba lui să aibă grijă de câine. Ea se uită la văduvă. Am vorbit cu bucătăreasa, doamna Greene, şi cu Wilkins despre asta. Willy o să doarmă la mine în cameră, iar Angus o să stea în vechea cameră a copiilor, unde poate să-l hrănească uşor şi fără să deranjeze pe nimeni.

Femeia mai în vârstă o privi în treacăt pe Edith, cu sprâncenele arcuite. Edith îşi lăsă privirea în farfurie şi murmură:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, strigă Eliza uşurată. Noi suntem surori acum, Edith.

Dar greşi când spuse asta. Edith îşi încordă spatele şi încuviinţă slab din cap fără să întâlnească privirea insistentă a Elizei.

Ea îşi înăbuşi impulsul de frustrare. Voia atât de mult să fie cordială, dacă nu prietenoasă cu Edith, şi habar n-avea cu ce greşea. Se părea că trebuia să fie răbdătoare.

— Lady Hastings. Ea se întoarse spre soacra ei. Hugh mi-a spus că această casă n-a fost zugrăvită de ceva timp.

Chipul celeilalte femei încremeni.

— Nu, murmură ea.

— Mi-a zis că au fost chiriaşi în ultimii ani, când familia voastră nu venea în Londra. Eliza îşi păstră vocea calmă şi înţelegătoare. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o supere pe văduvă. Presupun că locuinţa s-a degradat în acel timp.

— Oh, da! interveni Henrietta. Mama tot vorbea de înlocuirea covorului din salon. Se pare că a vărsat cineva cenuşă fierbinte.

— Hastings nu şi-a dat acordul pentru covoare noi, spuse mama lor privind-o îngrijorată pe fiica ei.

Eliza era pregătită pentru asta. Ştia deja răspunsul lui – îl întrebase pe Hugh din nou noaptea trecută dacă putea să cumpere covoare noi şi draperii. „Orice doreşti”, îi spusese el.

— Poate dacă îl rugăm împreună? sugeră ea, cu un zâmbet plin de speranţă.

Surâsul contesei fu scurt.

— Poate.

Eliza întinse gem pe pâinea prăjită.

— Mărturisesc că decoraţiunile erau lucrurile mele preferate acasă. Am schimbat fiecare cameră din casă, cu excepţia biroului tatălui meu, unde îmi era interzis să intervin.

— Oh! Pentru prima dată Lady Hastings dădu dovadă de curiozitate. Tu ai aranjat salonul în care te-ai căsătorit?

— Am ales totul în camera aceea, doamnă.

— Totul? repetă Henrietta uimită. Este o cameră frumoasă!

— Mulţumesc. Mama a murit când aveam trei ani, explică Eliza. Oricând am vrut să decorez o cameră, tatăl meu mi-a dat voie.

— Şi camera de zi? întrebă Lady Hastings, aplecându-se în faţă.

— Şi pe aceea.

Femeia mai în vârstă se lăsă pe spate, studiind-o pentru o clipă.

— Ce crezi despre salonul nostru de zi, dragă?

Inima Elizei tresări.

— Nu este o cameră prea luminoasă, aşa că m-am gândit la un verde pal sau poate galben. Dar am văzut cel mai frumos brocart violet la Percival şi s-ar putea face nişte draperii extraordinare. Ar arăta minunat în combinaţie cu pereţii verzi.

Contesa deveni şi mai interesată.

— Violet sau lavandă?

— Nici una, nici alta. Ametist. Eliza sorbi ceaiul, încercând să nu pară prea nerăbdătoare. Am făcut câteva schiţe. Aş putea să vi le arăt?

Lady Hastings şovăi o clipă.

— Da, draga mea. Aş vrea să le văd.

Aceea era a doua victorie.

A treia veni mai târziu. Lady Hastings ieşise să ajusteze o rochie, iar Edith dispăruse. Eliza ciocăni la uşa Henriettei, ţinându-şi respiraţia.

— Henrietta, am nevoie disperată de ajutorul tău, spuse ea când fata deschise uşa. Pot să intru?

Încet, fata o lăsă în cameră, cu ochii zburând pe coridor, de parcă îi era teamă că le vedea cineva vorbind. Eliza avu o presimţire că fata o căuta pe Edith.

— Ce este?

— Mă simt groaznic în legătura cu asta. Eliza îi arătă săculeţul lui Edith, cel pe care îl furase Willy cu o zi înainte. Îl cususe, dar dinţii lui făcuseră o mică gaură care putea fi cârpită doar distrugând brocartul. Aş vrea să-i dau lui Edith

un cadou care să-l înlocuiască, dar nu ştiu ce gusturi are. Ai putea să vii cu mine pe Bond Street să căutăm ceva?

Henrietta sări în sus.

— Azi?

— Da. Eliza surâse pentru încurajare. Aş vrea să i-l dau în seara asta la cină.

— Ei bine… da. Pentru Edith, adăugă ea repede, ca nu cumva Eliza să creadă că era dorinţa ei proprie să meargă la cumpărături pe Bond Street.

Plecară puţin mai târziu, cu Mary urmându-le în spate. Henrietta deveni mai vorbăreaţă de îndată ce ieşiră din casă. Mărturisi că nu vizitau magazinele la fel de mult cât i-ar fi plăcut.

— Edith are nevoie de trusou, desigur, dar mama a şovăit. Bănuiesc că Hugh a certat-o că a cheltuit prea mulţi bani.

Eliza ştia că tatăl ei îi oferise o zestre enormă, pe care Hugh o avea deja. Totuşi, nu voia să facă o problemă din asta.

— Oh, Dumnezeule, nu cred că Hugh ar trebui să plătească pentru asta. Este cadoul meu pentru Edith, să plătesc pentru câinele meu obraznic. O să-mi folosesc banii de buzunar pentru el.

Ea cu greu cheltuia tot ce-i dădea tatăl şi încă avea destui.

Intrară în multe magazine, uitându-se la mănuşi, bonete, batiste, săculeţe, chiar umbrele, fără să găsească ceva care să se potrivească ochiului critic al Elizei. Ea voia ceva nu doar frumos, aşa cum spusese Henrietta despre multe bonete şi o umbrelă, ci ceva special. Şi, în cele din urmă, într-un mic magazin din capătul străzii, găsi un evantai splendid, cu beţişoare de fildeş sculptat, acoperit de dantelă şi mătase de un roz pal. Paiete mici străluceau de-a lungul beţişoarelor şi se închidea cu o încuietoare de argint gravat.

Henriettei i se tăie răsuflarea de încântare.

— Este frumos.

— Şi perfect pentru Edith, care este o zână. Eliza îl

deschise ca să studieze cât de delicat era. Crezi că i-ar plăcea?

Privirea lungă a Henriettei zăbovi cu invidie pe evantai.

— Foarte mult.

— Minunat! Eliza îl flutură în faţa ei cu un zâmbet satisfăcut. Să-l luăm?

Cumnata încuviinţă din cap cu nerăbdare, iar Eliza rugă vânzătoarea să-l împacheteze.

— În ce cont, doamnă? întrebă femeia.

— Contele de Hastings, spuse Henrietta înainte ca Eliza să apuce să vorbească. Aceasta este sora mea, contesa de Hastings.

Vânzătoarea făcu ochii mari.

— Desigur, milady.

Eliza oscila între dorinţa de a se certa cu Henrietta, când ea intenţionase să plătească evantaiul cu banii de buzunar, şi de a o cuprinde în braţe. *Sora mea* însemna mai mult decât orice pentru ea.

Henrietta veni mai aproape.

— Lasă-l pe Hugh să plătească factura, şopti ea cu un zâmbet diabolic. În plus, nimeni nu plăteşte cu monede, Eliza.

Bineînţeles. Eliza nu era obişnuită să aibă conturi în toate magazinele din Londra. Vânzătoarea aduse înapoi evantaiul, frumos împachetat, iar ele ieşiră afară la soare.

— Mulţumesc pentru sfat, Henrietta. Sper ca lui Edith să-i placă.

— Este exact pe gustul ei! Ea adoră lucrurile delicate, frumoase... Henrietta se opri din vorbă, căci un domn ieşi dintr-un magazin chiar în faţa lor. În timp ce-şi punea pălăria pe cap, el nu le văzu. Domnule Benwick, spuse Henrietta surprinsă.

El ridică privirea. Era un bărbat frumos, bine îmbrăcat, cu păr şaten ondulat şi ochii negri. La vederea Henriettei, se opri, dar când o văzu pe Eliza, încremeni. Henrietta pufni, cu mâna la gură. Pentru o clipă, încremeniră toţii – Henrietta şocată, Eliza nesigură, iar domnul Benwick

privindu-le fix pe amândouă cu o aroganţă crescândă.

— Bună ziua, domnule Benwick, spuse Henrietta şovăitoare. Pot să ţi-o prezint pe cumnata mea, Lady Hastings? Eliza, acesta este domnul Reginald Benwick. Logodnicul lui Edith.

Eliza zâmbi şi făcu o reverenţă.

— Îmi pare bine, domnule.

El deschise gura, o privi din nou în treacăt pe Henrietta, apoi se întoarse pe călcâie şi plecă fără niciun cuvânt. Eliza simţi un gol în stomac. Nu putea să fie de bun augur. Când se uită la faţa cumnatei sale, se temu ca fata să nu leşine. Henrietta privea lung spre silueta care se îndepărta, cu buzele şi mâinile strânse în pumnii.

— Henrietta. Eliza îi atinse braţul. Henrietta! Hai să nu stăm pe stradă să ne uităm. Pentru că fata nu se mişcă, Eliza îşi trecu hotărâtă braţul pe după talia ei şi o trase, ignorând orice privire curioasă. Vino, îi şopti ea. *Vino,* Henrietta!

Când ajunseră acasă, fata o rupse la fugă pe scări, mormăind o scuză. Eliza se uită spre Mary, care ridică din umeri.

Din fericire, Hugh era acasă. Ea îl găsi în birou, lucrând la registre. La intrarea ei, el ridică privirea.

— Intră, draga mea.

Ea închise uşa.

— Eu şi Henrietta abia ne-am întors de la cumpărături pe Bond Street.

El chicoti, continuând să scrie.

— Una dintre activităţile ei preferate.

— Am vrut să iau un cadou pentru Edith, după ce Willy i-a rupt săculeţul.

— Ai găsit ceva?

Hugh întoarse pagina şi scrise în continuare.

— Da, un evantai de fildeş. Eliza se încruntă. Apoi s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Nu este Edith logodită cu domnul Reginald Benwick?

Râsul lui Hugh se opri brusc. Înălţă capul.

— De ce?

— Ne-am întâlnit cu el pe stradă. Henrietta l-a salutat, iar când s-a întors să se uite la noi… Eliza îşi muşcă buza.

Nu se întâmplase când domnul Benwick se uitase la cumnata ei, ci la *ea.*

— Ce a făcut? Hugh ţâşni din scaun şi ocoli mesa încruntat. Ce ţi-a spus?

Ea se îmbujoră.

— Nimic. Niciun cuvânt. El… s-a întors şi a plecat fără vreo încuviinţare din cap sau o plecăciune.

Gura lui Hugh se strânse într-o linie severă, şi pentru o clipă păru periculos de supărat. Eliza nu-l mai văzuse niciodată aşa, dar expresia dispăru imediat. El lovi scaunul şi se duse în partea cealaltă a camerei, la fereastră.

— Micul nemernic, spuse el, părând cel mult iritat. Ce lipsă de maniere din partea lui!

— Este vreo problemă cu el şi Edith?

— Edith n-a făcut nimic să provoace asta. Benwick este greu de mulţumit.

Eliza îşi muşcă buza. Bărbatul pretinsese că nu le cunoştea, ceea ce era departe de a fi doar puţin dificil.

— Greu de mulţumit în legătură cu ce?

Hugh nu răspunse. Eliza se întrebă de ce, dar faţa lui frumoasă nu trăda nimic.

— Este o poveste complicată şi neplăcută, spuse el în cele din urmă, lăsându-se într-un fotoliu de piele uzat. Tatăl lui face vâlvă, iar Benwick e de partea lui.

— Despre contractul de căsătorie?

Eliza îl întrebase pe tatăl ei despre contractul ei de căsătorie după ce Hugh o ceruse de soţie. Ea nu dorise ca ei să ajungă să amâne nunta, nu după ce Hugh făcuse dragoste cu ea în foişor; se pregătise ca să pledeze ca tatăl ei să fie rezonabil, chiar indulgent. Dar Cross răsese şi spusese că Hastings era atât de nerăbdător, încât nu exista niciun fel de dezacord. Documentele fuseseră concepute şi semnate într-o săptămână.

— Oarecum.

Eliza veni să se aşeze pe un fotoliu lângă el.

— Hugh, ce se întâmplă? Cu Edith, cu Henrietta, iar

acum cu domnul Benwick. Se pare că... Ea îşi împreună mâinile. Nu pot să nu observ că de fiecare dată când eu intru în cameră, toată lumea tace.

El se încruntă.

— Tu ai fost doar la cumpărături cu Henrietta. A refuzat să-ţi vorbească tot drumul spre Bond Street?

— Nu, dar Edith abia îmi adresează un cuvânt.

— Câinele, îi aminti el.

Eliza îl lovi uşor nerăbdătoare.

— Este mai mult decât Willy, Hugh! De ce s-ar preface domnul Benwick că nu mă cunoaşte?

El îşi puse coatele pe genunchi şi îşi frecă faţa cu mâinile.

— Să nu-i spui o vorbă despre asta lui Edith.

Eliza clătină din cap.

— Sigur că nu.

— Benwick vrea mai mulţi bani, spuse el cu voce scăzută. Mult mai mult. Simt că ar fi necinstit să nu le dau surorilor mele zestre egală, cererea lui Benwick fiind astfel nerezonabilă.

— Dar tatăl tău n-a pus deoparte zestrea lor?

Hugh încă nu-i întâlni privirea.

— Nu atât de mult cât vrea Benwick. El este... greu de mulţumit.

Oh, Dumnezeule! Eliza se lăsă pe spate în fotoliu. Nu era de mirare.

— Asta te-a făcut să ieşi din casă în noaptea nunţii noastre? întrebă ea încet.

— Da. El înălţă capul ca să se uite la ea. Edith îl iubeşte. Încerc să ajung la un compromis echitabil, dar mărturisesc că... nu sunt sigur că o merită.

— Nicidecum, murmură Eliza.

O izbucnire de dragoste pentru soţul ei îi umplu pieptul. Hugh fusese atât de nerăbdător să se însoare cu ea, dar nu se certase deloc cu *papa.* Iar acum încerca să salveze logodna lui Edith chiar în faţa cererilor neruşinate care umbreau orice afecţiune pe care domnul Benwick pretindea că o avea pentru Edith. Ea îi atinse mâna.

— Eşti un frate extraordinar.

El tresări.

— Edith nu o să creadă aşa ceva dacă Benwick o părăseşte.

— Nu! Cu siguranţă nu ar face aşa ceva!

Eliza era înspăimântată.

— Nu ştiu, Eliza. Dar, te rog, nu spune nimănui nimic. În special lui Edith. Dacă toate eforturile mele cu Benwick dau greş, o să-i spun eu însumi.

— Sigur, murmură ea.

El zâmbi puţin aspru şi îi strânse mâna. Eliza era bucuroasă că avusese încredere în ea, chiar în legătură cu o veste atât de tulburătoare.

Dar nu putea să scape de senzaţia că el încă nu-i spunea totul.

*

Hugh era un laş şi o ştia.

Nu numai pentru că nu povestise nimănui despre cerinţele lui Benwick. După ce se gândise mai bine, îl însărcinase pe avocatul lui să-l contacteze pe avocatul lui Livingston şi să întrebe dacă doreau să continue cu o zestre a lui Edith de 14.000 de lire. Stabilise şi o dată-limită, ceea ce lăsa clar de înţeles că permisiunea lui avea să fie reînnoită la o dată ulterioară. Dacă Benwick chiar ţinea la ea, realitatea putea să-l scuture bine pe băiat ca să-şi vină în fire.

Poate că Benwick jucase pur şi simplu la cacealma, cerând ceruse 40.000 de lire. Trebuia să ştie că nu era doar insultător, ci şi complet nebunesc să ceară atât de mult. Singurele fete cu o asemenea zestre erau fiice de negustori care făcuseră sume neruşinate de bani din comerţ, iar acum erau dornici să-şi cumpere intrarea în aristocraţie. Fete precum Eliza, pe care Benwick le dispreţuia.

Dacă dădea greş, Hugh îşi jură că avea să-i dea veştile lui Edith cât de uşor cu putinţă, iar mai apoi tuturor celorlalţi. Din moment ce Benwick nu dăduse dovadă de

curaj şi cu atât mai puţin de afecţiune, Hugh începuse deja să-şi contureze discursul. El îşi dorea doar să fie în stare să spună că făcuse tot posibilul ca Edith să nu mai sufere după acel individ.

Spera că nu trebuia să spună niciodată ceva despre celălalt secret pe care îl ţinea ascuns. Eliza observase duşmănia lui Edith, iar acum Benwick se făcuse că nu o cunoştea chiar pe Bond Street. Problema era că nu ştia ce să-i spună soţiei lui. Nu avea nicio remuşcare numindu-i pe Livingston şi Benwick snobi şi bădărani, dar situaţia lui Edith era mai greu de explicat. Şi dacă Eliza descoperea că Benwick o părăsea pe Edith din cauza ei… Ba, chiar mai rău, dacă descoperea vreodată de ce se însurase el cu ea…

Nici nu voia să se gândească la aşa ceva.

Era sigur de un singur lucru, iar acesta era importanţa prezentării Elizei în înalta societate înainte ca Livingston să aibă şansa să-i ponegrească numele. El căută prin corespondenţa stivuită pe o margine a biroului lui – îl scosese la pensie pe secretarul tatălui său şi nu mai angajase unul nou din cauza sărăciei – şi descoperi multe invitaţii. I le duse mamei lui, dându-i instrucţiuni să le accepte pe toate, gândindu-se că era mai bine să o facă ea. De îndată ce devenea cunoscută de amfitrioanele Londrei, sarcina aceea avea să-i revină Elizei.

— Cât de multe sunt! exclamă Rose surprinsă.

— Dacă nu vrei să participi, o să merg singur cu ea.

Femeia studie mormanul de invitaţii.

— Nu. O să merg. Ea o atinse pe cea de deasupra. Nu aş vrea să creadă cineva că-mi este ruşine cu mireasa ta.

— Sper că nu îţi este, spuse Hugh după o clipă de uimire.

Mama lui puse scrisorile deoparte.

— A fost o mare surpriză pentru mine şi presupun că nu ai fost absolut deschis în legătură cu motivele tale, dar nu este treaba mea să fiu indiscretă. Ai dreptul să îţi alegi propria soţie.

Era cea mai fără tragere de inimă încuviinţare pe care o auzise vreodată Hugh.

— Îţi mulţumesc, mamă.

Ea ridică privirea la tonul lui sec.

— Nu, nu m-ai înţeles. Este o fată drăguţă… Ei bine, nu vreo frumuseţe, dar este grijulie, bună şi caldă. Când ţi-ai manifestat interesul, am fost îngrijorată. Nu pentru Eliza, căci nu o cunoşteam, ci pentru că ea nu făcea parte din cercul nostru, iar societatea nu este întotdeauna primitoare cu străinii.

Nici ea nu o primise prea bine, dar Hugh era recunoscător pentru orice schimbare a sentimentelor ei.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Mama lui rămase tăcută o clipă.

— Nu pot să spun că un singur lucru. Nu este cum m-am aşteptat.

„Eu aş putea să spun acelaşi lucru”, gândi Hugh cu un amestec de uşurare şi de plăcere. Eliza era de departe mai bună decât sperase el că avea să fie. Avea o sensibilitate faţă de sentimentele celorlalţi. Era grijulie şi sinceră. Şi era de departe mult mai seducătoare decât ar fi crezut prima dată când o întâlnise.

Când Hugh se gândi la doamnele din înalta societate pe care le cunoştea, femeile cu care s-ar fi însurat fără intervenţia lui Edward Cross în viaţa lui, nu reuşi să numească una singură care să-l atragă mai mult decât Eliza. Catherine Thayne, cu care sperase mama lui că avea să se însoare, era o frumuseţe, dar şi o moară stricată care vorbea numai despre ea şi despre prietenele ei. Nu putea să şi-o închipuie alergând să cumpere un evantai nou pentru Edith drept scuză. Hugh o cunoştea pe Catherine din copilărie, întrucât fratele ei era prietenul lui bun – avusese dintotdeauna aroganţa unei fete frumoase şi răsfăţate.

Dar Eliza… În fiecare zi se părea că mai găsea sau mai observa ceva atrăgător la ea. Abia aştepta să o vadă când ajungea acasă. Voia să facă dragoste cu ea în fiecare noapte… Iar ea îl dorea. Poate că se îmbujora la lucruri pe care el o ispitea să le facă, dar venea mereu în patul lor cu entuziasm şi cu pasiune. Îi plăcea pur şi simplu să-i vorbească, lucru la care nu se aşteptase. Eliza era

ascultătoare minunată, atentă şi grijulie, cu idei inteligente şi un talent de a-l face să râdă chiar şi când nu voia.

Tocmai de aceea, dacă era cinstit cu sine, se simţea un laş fricos. O minţea pe soţia lui şi bănuia că ea ştia. La un moment dat, se gândi să-i spună totul despre tatăl ei, Edith şi chiar despre Benwick. Însemna să taie răul din rădăcină, îşi spuse el. Era dureros, dar necesar, iar după ce era tăiat, avea să dispară în cele din urmă. Dar de fiecare dată respingea ideea pentru cât de mult ar fi durut-o pe Eliza să afle totul despre planul intrigant al tatălui ei, despre snobismul lui Benwick şi chiar despre dispreţul lui Edith.

Cu cât era mai adânc şi mai întunecat adevărul, cu atât se temea că propriile acţiuni aveau să o rănească tot mai mult. Tăierea din rădăcină a răului se putea dovedi letală.

Nu voia să-şi rănească soţia şi chiar nu voia să o piardă. Nu când credea că avea şanse să se îndrăgostească de ea.

Aşa că mai adăugă un punct la pactul pe care îl făcuse cu diavolul: să ascundă adevărul de Eliza cu orice preţ, spre binele ei, dar şi al lui. Cu ceva noroc, bunătatea ei înnăscută avea să o cucerească pe Edith, aşa cum vedea că se deja întâmpla cu Henrietta şi cu mama lui. Mai puţin probabil, dar încă posibil dacă Benwick avea să îşi vină în fire ori să fie destul de gentleman ca să-şi ţină gura. Iar dacă Hugh mai avea ceva noroc în viaţă, lucrurile puteau rămâne aşa cum erau dacă Eliza nu-şi dădea seama că totul începuse într-un mod atât de josnic.

Capitolul 21

Eliza începea să spere că noua ei familie prindea drag de ea.

Edith acceptase evantaiul de fildeş cu mulţumiri tăcute. Eliza surprinsese privirea nedumerită pe care i-o

aruncase mamei ei, aşa cum văzuse şi încuviinţarea cu care văduva îi răspunsese. Când îşi adusese caietul cu schiţe şi idei despre culori pentru salon, văduva o invitase în salonul ei de zi, unde luară ceaiul împreună, şi îi pusese întrebări – delicat şi politicos – despre educaţia ei. Când Eliza menţionase şcoala doamnei Upton, soacra ei zâmbise plăcut surprinsă; auzise despre şcoală, iar ceea ce ştia era măgulitor. Văduva însăşi propusese să viziteze împreună magazinul de materiale ca să vadă brocartul de culoarea ametistului care avea să arate atât de frumos în salon, apoi îi zâmbise sincer şi călduros. Fusese un moment minunat, chiar dacă îi arătase cât de rece fusese primită la început.

Eliza auzise destule de la Georgiana ca să ştie că matroanele din înalta societate îşi petreceau mult timp până să decidă ce doamnă trebuia să se mărite cu ce domn, oarecum independent de vreo dorinţă a părţilor implicate. După ce se gândi îndelung, decise că văduva îşi închipuise fiul căsătorit cu cineva precum Millicent Harlow sau Catherine Thayne, pe care le întâlnise pe Oxford Street într-o după-amiază, într-o vizită la un tapiţer. Amândouă erau doamne frumoase, pline de viaţă, îmbrăcate elegant şi prietene de multă vreme ale familiei. Erau destul de bine informate despre toate persoanele din înalta societate şi toate evenimentele despre care Eliza nu ştia nimic. Acum putea să înţeleagă de ce contesa văduvă şi-ar fi dorit ca una dintre ele să-i devină noră.

Făcuse paşi importanţi în relaţia cu Henrietta, însă numai când Edith nu era de faţă. Fata venea să se joace cu Willy şi chiar mersese cu Eliza să-l plimbe o dată în St. James’s Park, unde îi aruncase beţe pe care să le urmărească şi răsese de felul în care încercase să atace un stol de porumbei. Când venea vorba despre Willy, modă sau chiar muzică – Henrietta cânta foarte bine la pian –, discutau mult, relaxate şi deschise. Spre încântarea Elizei, cumnata ei îi spunea întâmplări de când era Hugh tânăr.

Dar, de fiecare dată când pomenea de Edith sau de orice altceva legat de ea, Henrietta fie schimba subiectul, fie se prefăcea că nu auzea. Eliza nu-şi dorea să o facă să

aleagă între ele două, dar antipatia lui Edith rămânea la fel de puternică, fiind ceva care o îngrijora.

— Habar n-am de ce, dar cred că Edith mă dispreţuieşte, îi spuse ea Georgianei într-una dintre plimbările lor în parc, pe care acum le făceau de două ori pe săptămână.

— Nu-mi place să spun ceva lipsit de generozitate despre cumnata ta, dar este puţin snoabă. Georgiana îi aruncă o privire înţelegătoare. Mă tem că legătura cu familia Livingston doar întăreşte asta.

— Oh! Eliza se încruntă. Încă nu primise o explicaţie pentru grosolănia domnului Benwick de pe Bond Street. E o familie cu istorie străveche?

Georgiana spuse batjocoritor:

— Deloc! Nu mai veche decât familia Hastings, în orice caz, iar Lord Livingston este doar viconte… Soţul tău îi este superior, indiferent cât de veche este descendenţa familiei lui.

— Atunci poate că ei se simt ofensaţi de originea mea, spuse ea încet.

Bunicul ei din partea tatălui fusese muncitor, croindu-şi drum ca şef de echipă la construcţia de canale. Tatăl ei începuse tot de acolo înainte de a primi o mică moştenire de la un unchi şi de a începe să speculeze. Mama ei fusese fiică de baronet, dar era singură la părinţi. Când bunicii Elizei muriseră, titlul îi revenise unui văr îndepărtat pe care Eliza nu-l întâlnise niciodată şi despre care nu auzise nimic.

— Sigur nu ar fi impresionaţi, spuse Georgiana cu sinceritate. Cred că domnul Benwick a venit în oraş ca să-şi caute o soţie din înalta societate – cu cât era mai înalt rangul, cu atât era mai bine. Tatăl lui este foarte pretenţios. Trebuie să fi fost foarte mulţumit că fiul lui a cucerit-o pe Edith Deveraux.

Eliza credea că nu era ceva care să o pună într-o lumină bună pe Edith dacă ea hotărâse să o urască doar pentru că tatăl logodnicului ei nu o plăcea. Desigur, cine ştie ce-i spusese domnul Benwick? Iar dacă se îndrăgostise de bărbat, avea să-i fie foarte greu să-i ignore

sentimentele.

— Care este reputaţia domnului Benwick? întrebă ea în schimb.

— Oh, este chipeş şi un dansator minunat. Georgiana dădu din mână cu nepăsare. Nu este la fel de frumos ca Sterling, desigur, adăugă ea, vorbind despre logodnicul ei. Nu e neapărat inteligent, dar este destul de amabil. Este destul de plăcut în oraş, iar multe tinere au fost extrem de întristate când a cerut-o în căsătorie pe Lady Edith. Tu ce crezi despre el?

Eliza şovăi atât de mult, încât Georgiana se opri din mers.

— Eliza, spuse ea şocată. Nu-mi spune că nu l-ai întâlnit. Urmează să se însoare cu cumnata ta în două luni!

— Serios? Aşa de curând? N-am ştiut că au ales o dată…

Conştientă că Hugh îi mărturisise că Benwick voia să renunţe la aranjamente, Eliza începea să-şi dorească să nu fi spus nimic.

— Când l-a acceptat, el a spus tuturor că o să se căsătorească la sfârşitul sezonului. Privirea lungă a Georgianei se îngustă spre ea. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Acum nu mai voia să povestească nimănui. Poate că fusese un moment trecător de furie, sau nu se simţise bine, sau… altceva, orice alt motiv în afară de faptul că nu fusese încântat la vederea ei.

— Ei bine… ei bine, nu chiar. L-am văzut o dată pe Bond Street.

Georgiana arcui sprâncenele nerăbdătoare. Eliza se îmbujoră, nevrând să mintă.

— A fost o întâmplare, nu o prezentare propriu-zisă.

— A fost nepoliticos? Expresia prietenei ei era amuzată şi uimită în acelaşi timp. Nu a decurs bine?

— Nu-i nimic, spuse Eliza îmbujorată.

— Eliza, repetă Georgiana cu asprime.

— Mi-a întors spatele şi a plecat fără un cuvânt. Coborî privirea, îndurerată. Henrietta a fost foarte şocată,

dar nu a vrut să-mi explice… Nu cred că ştie de ce.

— Ce cretin! Lady Sidlow, stând în trăsură în apropiere, îi aruncă o privire nemulţumită Georgianei. S-a făcut că nu te cunoaşte? întrebă într-o şoaptă aspră. Dintre toate lucrurile nepoliticoase, grosolane de făcut pe lumea asta! O să descopăr eu de ce.

— Nu! Eliza apucă violent braţul prietenei ei. Te rog, nu spune nimic despre asta…

— Nu o să te menţionez deloc, dar nu vreau să stau deoparte şi să nu fac nimic.

Georgiana o luă de braţ şi începu să meargă repejor, trăgând-o pe Eliza după ea. Niciun fel de protest sau de rugăminte nu o convinse să-şi retragă intenţia de a face ceva, un lucru care, se temea Eliza, avea să înrăutăţească relaţia Elizei cu Edith.

— Sincer, Eliza, rosti Georgiana în cele din urmă. Ceva ar trebui spus! Dacă tu nu poţi să ţii capul sus în faţa celor din lumea bună şi să nu priveşti în jos la bârfele şoptite şi la dispreţul lor, ei pot fi neîndurători. Trebuie să demonstrezi că ai şi tu putere şi că nu o să fii blândă în faţa grosolăniei evidente.

Eliza se opri cu sufletul la gură şi se îmbujoră din pricina mersului energic al Georgianei.

— Din cauza asta am fost un eşec groaznic în sezonul meu. Mă simt fără putere când ei vorbesc în şoaptă şi mă privesc lung.

Prietena ei râse.

— Eşti contesa de Hastings. Soţul tău s-a căsătorit cu tine pentru că te adoră, nu pentru că a fost convins de avantaje politice sau financiare, precum în multe căsătorii din înalta societate. Zeci de femei din Londra vor cu disperare să fie în locul tău.

— Dar ce ar trebui să fac? întrebă Eliza nesigură.

Gelozia nu era baza prieteniei, iar ea prefera mai degrabă să aibă prietene decât să fie invidiată.

Georgiana zâmbi.

— Din fericire, tot ce ai făcut deja este bine. Îmbracă-te frumos. Lasă-l pe Hastings să se uite cu dragoste la tine.

Fii generoasă cu cei nefericiţi şi amabilă cu persoanele timide!

Ea dădu ochii peste cap.

— Asta nu te face admirată, Georgiana. Înaltei societăţi îi place cineva cu mintea ascuţită, în special când este folosită asupra altora. Lor le plac frumuseţea, extravaganţa şi stilul, toate lucrurile care îmi lipsesc.

— Ei bine… da, recunoscu fata. Dar admiră şi femeile elegante, calme şi de caracter. Ducesa de Exeter!

Eliza nu o cunoştea pe ducesa de Exeter. Dacă nu ar fi fost Sophie, nu ar fi întâlnit niciodată în viaţa ei o ducesă. În timpul sezonului ei catastrofal, stătuse pe margine la fiecare bal, urmărind din priviri, dar nu vorbise niciodată cu persoane elegante precum ducesele şi contesele. Încă era uimită că acum devenise una dintre acele contese şi habar nu avea cum să se poarte.

— O să fiu discretă, promise Georgiana când Eliza se uită la ea nesigură. Sau ai putea să-l întrebi pe Hastings. Nu i-ar plăcea să te vadă umilită.

Ea zâmbi.

— O idee grozavă.

Eliza se întoarse acasă, simţindu-se mai neliniştită decât plecase. Îşi dorea să-l poată întreba pe Hugh – sau mai degrabă îşi dorea să creadă ce îi spusese el când îl întrebase prima dată. Edith fusese rece cu ea chiar înainte ca Willy să-i atace săculeţul, dar Hugh evitase să-i răspundă şi îi povestise, în schimb, despre domnul Benwick. Oricât de mult apreciase, asta nu explica întru totul comportamentul surorii lui.

Nu voia să-l facă pe soţul ei să aleagă între ea şi familia lui. Ştia că ţinea la ea, dar îşi iubea din inimă mama şi surorile. Văzuse prietenia frumoasă dintre ei, cel puţin când nu făcea parte din grup. Indiferent cât de mult îşi spunea că era normal, că era nevoie de timp să devină parte a familiei, era greu să vadă cum Hugh o făcea pe Edith să zâmbească şi să râdă, când faţă de Eliza fata era rece şi politicoasă.

Iar când îi spusese că-l iubeşte, el nu răspunsese. Îi

spusese o mulţime de lucruri frumoase, dar Eliza nu putea să-şi amintească o singură dată când el să-şi fi exprimat afecţiunea faţă de ea. O striga „iubito” şi îi spunea că o doreşte, dar nu era acelaşi lucru cu iubirea.

Urcă scările, scoţându-şi mănuşile. Muncitorii ajunseseră înainte ca ea să plece cu Georgiana, să înceapă zugrăvitul salonului, aşa că se îndreptă într-acolo să vadă cum mergea treaba.

— Nu face asta! spuse aspru văduva.

Eliza se opri chiar în pragul uşii deschise, doar ca să-şi dea seama că ordinul nu îi fusese adresat ei. În salon, ascunsă de priviri, văduva continua să instruiască servitorii care trebuiau să mute obiectele de artă de pe pereţi.

— Dincolo, pluti vocea ei pe coridor. Şi oglinda la fel.

Ea aruncă o privire din uşă, zâmbind în faţa scenei. Draperiile fuseseră date jos, iar servitorii împachetau lucrurile din servantă şi de pe şemineu în lăzi umplute cu paie. Ea se pregătea să plece când altă voce o opri.

— Dar de ce nu a venit el, mamă?

Eliza rămase nemişcată. Era atâta durere, atâta consternare în tonul lui Edith… atâta suferinţă! Probabil vorbea despre domnul Benwick.

— Nu ştiu, draga mea, răspunse mama ei blând.

Probabil că stăteau lângă uşă, pentru că Eliza putea să o audă perfect.

— Poate că familia lui are nevoie de timp.

— Poate, repetă Edith, pe un ton care trăda faptul că nu credea asta, dar nu voia să recunoască. Dar putea să spună! Biletul lui este aşa… aşa de scurt şi la obiect! De parcă aş fi fost o cunoştinţă, nu logodnica lui.

Văduva oftă. Eliza putea doar să îşi închipuie că o îmbrăţişa pe fiica ei, mângâindu-i părul drept alinare, aşa cum făcuse când Willy alergase după Edith.

— Bărbaţii sunt creaturi stranii, zise văduva. O cursă de cai în Richmond, un meci de box pe câmp… Am învăţat că aceste lucruri ar putea să distragă atât de mult un domn, încât să uite de toate obiceiurile lui.

— Reggie nu este aşa, protestă Edith. A trecut

aproape o săptămână, mamă! Tu nu crezi că este din cauza…

Mama ei râse.

— Este bărbat, Edith. Indiferent cât de mult iubeşte, e atras de preocupări bărbăteşti, te asigur. Nu-ţi aduci aminte când luna trecută el şi prietenii lui au plecat la Brighton pentru o săptămână? A plecat fără niciun cuvânt, iar tu erai sigură că nu-i pasă de tine, dar apoi a revenit mai devotat ca niciodată.

— Da, este adevărat, rosti Edith încet.

Eliza se simţea oribil. Voia să o prevină pe văduvă că era posibil să fie vorba despre mai mult de astă dată, că domnul Benwick era mai puţin decât devotat. I se rupea inima să audă că Edith era atât de supărată şi nedumerită din cauza unui bărbat pe care îl iubea, a unui bărbat despre care credea că o iubea, dar era rece şi distant. Până la urmă, dacă se răzgândise în legătură cu căsătoria, trebuia să fi fost destul de bărbat încât să vină şi să-i dea vestea lui Edith. Ar fi trebuit chiar să o lase să-l plesnească şi să-l facă în toate felurile.

Dar ea îi promisese lui Hugh să nu spună un cuvânt. Închise ochii şi îşi aminti asta în timp ce Edith începu să se înveselească, convingându-se singură că mama ei trebuia să aibă dreptate, că domnul

Benwick avea să vină în vizită cât de curând. Pentru prima dată, Eliza nu mai era supărată că domnul Benwick îi întorsese spatele pe Bond Street şi nu mai avea nicio reţinere să îl urască din pricina lui Edith.

— De ce stai la pândă pe coridor? murmură Hugh în urechea ei.

Eliza tresări, dar reuşi să nu ţipe. Se întoarse spre el.

— M-ai speriat!

El îi făcu cu ochiul.

— De fericire, sper. Muncitorii au scos pe toată lumea afară?

El vorbea relaxat de astă dată, apropiindu-se de uşă.

— Oh, aşteaptă! şopti Eliza imediat, dar era prea târziu.

El dădu uşa într-o parte. Mama şi sora lui chiar se îmbrăţişau, dar se despărţiră iute. Edith întoarse capul şi îşi şterse ochii pe furiş, ceea ce făcu inima Elizei să tresalte.

— Cum avansează lucrurile aici? întrebă Hugh cu mâinile în şolduri, în timp ce urmărea cum era golită încăperea.

— Foarte bine, dragul meu, răspunse văduva.

— Este o treabă serioasă, remarcă Hugh. Nu văd cum putem să primim musafiri o perioadă. Edith se uită spre el cu groază, de parcă îi interzisese deja vizitele. E clar că trebuie să ieşim mai mult. Ai o rochie de bal, Edith?

Un interes reţinut străluci în ochii ei.

— Da.

— Am acceptat nişte invitaţii, anunţă el. Sper că o să binevoieşti să mă însoţeşti. Doar dacă nu preferi praful, desigur.

Chipul surorii lui se lumină.

— Oh, da, Hugh! De parcă cineva ar putea să prefere praful. Se grăbi spre el şi îşi aruncă braţele în jurul lui. De la cine ai acceptat invitaţii?

Râzând, Hugh o sărută pe tâmplă.

— Lady Gorenson, pentru spectacolul muzical care are loc peste două nopţi, şi balul lui Lady Montgomery.

— Minunat!

Văduva zâmbi cu drag spre cei doi.

— Hugh… Edith îl trase de nasturele vestei şi o netezi. Ai vreo veste de la Reggie?

Eliza văzu schimbarea de pe chipul lui – abia vizibilă, dar grăitoare. Edith se ocupa încă de nasture şi nu observă.

— Nu de curând, răspunse absolut netulburat. I-am spus avocatului meu să scrie familiei Livingston, iar avocaţii nu fac niciodată ceva prea repede. Hugh trebui să se mişte din loc pentru că muncitorii scoteau canapeaua şi se uită la Eliza, care era în continuare la uşă. Vino, spune-mi care sunt planurile tale pentru cameră, draga mea, zise el. Acum că suntem angajaţi irevocabil în reamenajare.

Ea păşi uşor în cameră. Edith păli la vederea ei, dar îşi lăsă privirea în podea.

— Pereţi verzi, spuse Eliza, simţindu-se din nou ca un intrus într-o familie fericită. Draperii şi tapiţerii de un violet-închis.

— O să fie minunat, interveni văduva, zâmbindu-i călduros Elizei. Am vrut să decorez camera asta de când am venit în oraş.

Hugh chicoti.

— Sunt sigur că o să fie cel mai splendid salon din Londra. Am putea chiar să organizăm o serată aici.

Edith înălţă capul şi îl privi cu uimire. Văduva îşi ascunse mai bine surprinderea, dar Eliza ar fi pariat că nu era mai puţin uimită.

— Dacă vreţi, desigur, o să organizăm. Se uită la fiica ei. Edith, întâlnirea ta cu Madame de Louvier este în mai puţin de o oră. Trebuie să plecăm în curând.

— Da, mamă.

Fără să se uite la Eliza, Edith o urmă pe mama ei afară din cameră.

Muncitorii trebuiau să aranjeze canapeaua în trăsura de afară, s-o ducă la atelierul de tapiţat. Ea şi soţul ei rămaseră singuri.

— Mama este încântată. Hugh o prinse în braţe într-o mişcare generoasă de vals în camera goală. Şi-a dorit dintotdeauna draperii noi.

— De ce n-ai lăsat-o să le cumpere? Are gusturi excelente.

El o bătu uşor pe o mână.

— Erau atât de multe de făcut – debutul lui Edith, să răspundă la vizite, să revadă cunoştinţele…

— Cât costă? insistă ea.

Micile neconcordanţe şi privirile furişe se înmulţiseră până când ea nu mai reuşi să le ignore. În timpul mai multor vizite la depozite şi magazine de materiale, Eliza înţelesese că văduva fusese nerăbdătoare să redecoreze casa, dar Hugh refuzase în repetate rânduri.

Apoi, brusc el îi dăduse Elizei undă verde să facă aşa cum îi plăcea în toată casa, fără niciun comentariu despre cheltuieli.

Eliza bănuia că se cheltuia din zestrea ei, dar nu o deranja lucrul acela. Însă nu-i plăcea că soacra ei părea să nu îşi dea seama că era posibil să nu fi existat alte fonduri. Fiind de ani întregi stăpâna casei, Eliza se întreba dacă văduva oare chiar nu ştia, dar Georgiana îi spusese că multe doamne din societate nu numai că nu vorbeau despre bani, dar nu le păsa dacă intrau în datorii.

Soţul ei părea doar amuzat.

— Îngrijorată deja pentru conturile noastre?

Ea se înroşi.

— Nu. Mă întrebam de ce nu i-ai spus mamei tale că nu erau bani de covoare înainte să ne căsătorim.

Remarca şterse ironia de pe chipul lui. El se opri din dans şi îi dădu drumul, apoi trecu pe lângă ea şi închise uşa.

— Am preferat să nu îi spun, spuse el cu voce scăzută. Te satisface răspunsul ăsta? Când ea şovăi, el îi oferi un zâmbet convingător. Mi-am dat seama că soţiei mele, dacă eram atât de norocos să găsesc una, i-ar plăcea să aibă un cuvânt de spus în decorarea noii ei case. Şi s-a dovedit că am avut dreptate, spre avantajul tuturor.

— Ei bine... Ea îşi strânse mâinile în faţă. Avea sens, dar de ce nu putea să-i spună mamei lui acest lucru? Nu-mi place să înşel oamenii.

— Să înşeli! râse de ea zeflemitor, dar se opri când o văzu încruntându-se. Nu a fost o înşelătorie, ci mai mult o omisiune. Tatăl meu a ferit-o de toate grijile şi apoi la moartea lui avea inima frântă. Planificarea debutului lui Edith şi acum trusoul ei i-au adus bucurie şi au ajutat-o să treacă peste durere. Trebuia să stric asta cu comentarii despre câte lire să cheltuiască pe tapiţerii?

— Nu, dar... Eliza închise ochii o clipă, apoi continuă: Cred, de asemenea, că ar trebui să-i spui imediat lui Edith despre domnul Benwick.

Faţa lui Hugh se goli de orice expresie.

— Poftim?

— Am auzit frânturi de conversaţie, explică ea. Edith este îngrijorată şi supărată că în ultimul timp nu mai vine în

vizită. El ţi-a spus că vrea să continue aranjamentele?

El nu fu nevoit să răspundă. Expresia i se schimbă într-un aer dur şi rec, aşa cum ea îl văzuse rareori. Eliza simţi un fior de nelinişte, dar insistă:

— Atunci spune-i înainte ca ea să se facă de râs, îl îndemnă. Încă îl iubeşte şi habar n-are că urmează să o părăsească. Ar putea să spună sau să facă ceva umilitor. Trebuie să-i zici, Hugh!

El se prinse de podul nasului şi oftă.

— Dacă nu-i spui, ea o să se simtă groaznic de trădată şi supărată când o să descopere nu numai că domnul Benwick nu mai are aceleaşi sentimente, dar şi faptul că tu ştiai despre asta şi nu ai prevenit-o, adăugă Eliza încet.

Murmurând o înjurătură, el se întoarse şi se îndepărtă de ea, agitându-se în faţa ferestrelor.

— De ce eşti atât de supărată pentru asta?

Eliza flutură neputincioasă o mână.

— Crezi că greşesc? Tu îţi cunoşti sora mai bine ca mine.

Hugh se încruntă, dar nu comentă.

Ea traversă camera până la el.

— Poate să supravieţuiască pierderii domnului Benwick. Tu o să fii întotdeauna fratele ei. Vrei să rămână cu amintirea că în această perioadă ai minţit-o?

Îl traversă un fior vizibil.

— Nu.

— Deci o să-i spui? Măcar o să-i dai un indiciu că s-ar putea întâmpla? Ea păşi mai aproape şi puse mâna pe braţul lui. Ştiu că o să fie dificil…

El se retrase de sub atingerea ei. Eliza încremeni, dar Hugh se întoarse şi o trase în braţele lui, lipindu-şi obrazul de creştetul ei.

— O să fie îngrozitor, spuse el cu un oftat greu. Dar, bineînţeles, o să fac asta. Trebuie. Am plănuit să o fac, să ştii. Dar mă îngrozeşte povestea asta.

Ea îşi strecură braţele în jurul mijlocului lui. Vorbi sincer:

— Nimănui nu-i place să fie înşelat, spuse ea. Edith o

să fie bucuroasă că i-ai spus, în cele din urmă.

El nu zise nimic pentru câteva clipe.

— Dacă nu, o să primesc numai ceea ce merit.

— Nu! Ea ridică privirea. O să te ierte.

Ochii lui erau întunecaţi şi melancolici.

— O să mă ierte? Tu ai face asta?

— Desigur, strigă ea. Atât timp cât eşti sincer cu mine, eu o să te iert întotdeauna.

El zâmbi, dar era mai degrabă o grimasă.

— Sper să ai dreptate.

Capitolul 22

Hugh simţea că se cufundă în adâncurile iadului.

Avocatul lui nu primise nicio veste de la avocaţii lui Livingston. Avusese o urmă de speranţă, dar acum chiar că dispăruse, întrucât termenul lui limită trecuse. Se îmbărbătase şi se pregătise pentru coşmarul de a-i spune lui Edith, apoi Eliza venise să pună sare pe rană vorbind despre sinceritate.

La naiba cu Edward Cross! Acum Hugh ar fi vrut ca acesta să-i fi spus fiicei lui despre planul de a pune mâna pe un conte pentru ea; atunci n-ar mai fi existat minciuna care îi pătase conştiinţa, care îl măcina în fiecare zi.

O găsi pe Edith în bibliotecă împreună cu Henrietta. Împodobeau bonete, vorbeau, râdeau şi îşi arătau creaţiile una celeilalte întru aprobare. Le urmări preţ de o clipă – Henrietta brunetă şi neastâmpărată, Edith blondă şi graţioasă. Erau aşa de fericite în clipa aceea! Era mulţumit pentru asta după moartea tatălui lor, mutarea la Londra şi vestea căsătoriei lui. Dacă nu ar fi fost pe cale să distrugă totul…

Henrietta ridică privirea.

— Hugh! Ne spionezi?

Edith râse.

— Ca de obicei! Dar nu pot să înţeleg cine ar putea să

treacă neobservat cu vesta aia oribilă.

Hugh se calmă şi îşi trecu o mână pe faţă.

— Am crezut că verdele e la modă. Edith făcu o grimasă. Mă întreb ce faceţi voi de vă temeţi că sunteţi spionate, Henrietta.

— Bonete noi! Uite, nu-i aşa că e minunată?

Henrietta îşi ridică opera.

— Ca un arici, încuviinţă Hugh, primul un suspin şi o strâmbătură din nas de la sora lui.

— Ha… Pot să vorbesc ceva cu Edith?

— Hm… Oh, murmură Henrietta voioasă. Slavă Domnului că n-am nicio problemă!

Edith se încruntă, în timp ce sora ei îşi adună lucrurile şi plecă. Hugh închise uşa şi se aşeză lângă sora lui.

— Nu sunt probleme, nu-i aşa? întrebă ea cu prudenţă.

— Ar trebui să fie?

Ea se înroşi.

— Am făcut tot posibilul să fiu politicoasă cu Eliza.

Hugh îşi arcui o sprânceană.

— Sună de parcă n-ai fi reuşit.

— Nu-mi place câinele ăsta! izbucni ea cu o voce scăzută şi încordată.

— Asta este tot? întrebă el.

Ea smulse o panglică din poală.

— Reggie spune că tatăl ei este josnic.

Hugh trase adânc aer în piept.

— Despre Reggie… Edith, mi-e teamă că este un om greu de mulţumit.

Faţa ei se făcu albă ca varul.

— Greu de mulţumit? Cum adică?

Restul conversaţiei continuă aşa cum se temuse Hugh. Mai întâi Edith refuză să creadă, apoi îl acuză supărată că era neîndurător. Doar când Hugh îi spusese de cererea lui Benwick ea se lăsă pe spate în scaun, şocată şi tăcută.

— A spus că nu o să se căsătorească pentru mai puţin de 40.000 de lire? întrebă ea cu voce scăzută.

Hugh încuviinţă din cap.

— Dar… Pieptul ei se umflă. Dar *mă iubeşte!* El a spus asta! Hugh, a declarat-o de faţă cu alţii…

— Nu cred că vorbea serios, spuse Hugh. Nu chiar.

Edith clătină din cap, la început uşor, apoi mai tare.

— Nu. Nu, nu, nu! El chiar a vorbit serios, el doar… Fata îşi trase răsuflarea. Este din cauza *ei,* nu-i aşa?

Hugh minţi fără şovăială sau mustrare de conştiinţă.

— Este din cauza tatălui lui. Livingston vrea bani, i-a cerut lui Benwick să-i promită jumătate din zestrea ta. I-am spus să fie ferm şi să se gândească la tine, dar mi-a replicat că el o să aleagă familia în locul tău de fiecare dată. Iată cât de mult ţine la tine, Edith.

— Dar *urăşte…* începu ea.

— Nu spune niciun cuvânt împotriva Elizei! o avertiză Hugh. Este soţia mea. Reginald Benwick poate să o dispreţuiască oricât vrea, dar, dacă asta l-a făcut să rupă logodna, nu este demn de tine.

Ea îl privi fix, cu lacrimi licărind în ochii albaştri.

— Am fost părăsită? *Părăsită?*

— Cred că de aceea nu a venit, zise Hugh calm. Nu are decenţa sau curajul să-ţi spună asta chiar el.

— S-ar putea răzgândi…

Hugh oftă.

— Ai vrea să-l mai vezi după asta?

Drept răspuns, ea se ridică şi fugi. Hugh auzi un suspin sufocat, în timp ce deschidea uşa, apoi dispăru. Se uită la boneta pe jumătate terminată pe care o lăsase pe scaun. Fundele roz ca zmeura erau atât de inocente, de vesele, încât îl făcură să-şi dorească să arunce boneta pe foc.

Se ridică împleticit de pe scaun şi se duse să o găsească pe mama lui. Femeia supraveghea zugrăvirea salonului, dar el o trase deoparte şi îi spuse ce se întâmplase. Îngrozită, zise că trebuia să meargă imediat la Edith şi plecă în grabă.

Hugh privi cum muncitorii astupau găurile şi zgârieturile din tencuială, ca apoi să acopere pereţii cu un

verde înviorător. Totul ales de Eliza, plătit de Eliza şi planificat de Eliza ca să câştige aprobarea şi afecţiunea mamei lui. Pentru prima dată, Hugh se simţi un pervers şi, cu totul iraţional, simţi un val de furie împotriva ei. Ea era prea bună pentru ei toţi. Se părea că ei nu reuşeau să facă nimic bun. El se însurase ca să-i dea surorii lui o zestre, dar fata fusese părăsită din cauza mariajului lui. Mama lor îl venera pe tatăl lor, nu îl întrebase niciodată despre nimic, iar Joshua îi lăsase pe toţi într-o ignoranţă totală. Edith îi întorsese spatele Elizei ca să-i facă pe plac lui Benwick şi încă avea inima frântă. Şi Eliza… Tot ce făcea era să se gândească la ceilalţi şi să se ofere de bunăvoie pe sine, de la tăiatul florilor pentru nunta unei servitoare la a-şi încredinţa inima lui Hugh când el nu o merita.

Unde era ea?

Majordomul îi spuse că ieşise afară cu câinele. Hugh îşi puse pălăria şi haina şi se duse după ea, simţindu-se chiar mai rău pentru că ea trebuia să plece din casă ca să se bucure de compania lui Willy. Traversă Pall Mall şi merse în St. James’s Park, găsind-o, în cele din urmă, lângă canal. Willy alerga în jurul ei, codiţa lui alb cu negru fiind ridicată ca un steag, iar Angus, rândaşul de la grajdurile tatălui ei, fugea după el.

Ceva foarte ciudat îi umplu pieptul la vederea soţiei lui. Ea se opri să ridice o minge, iar fustele i se înfăşurară în valuri în jurul picioarelor şi şoldurilor. Se ridică şi se îndreptă de spate. Linia pieptului îi sublinie minunat silueta în timp ce azvârli câinelui mingea ca să o urmărească. Mâinile lui se încordară la amintirea acelor forme în palmele lui, a pielii ei moi sub buzele lui, a modului în care ochii ei se măreau de uimire de fiecare dată când atingea punctul culminant în braţele lui.

Era soţia pe care nu o dorise. Era fata cu care fusese şantajat să se însoare. Fusese forţat să o curteze şi să o seducă, îi câştigase dragostea prefăcându-se că simţise ceva pentru ea, iar acum picase în plasă. Acum el era cel sedus numai privind-o cum arunca mingea pe partea cealaltă a parcului pentru Willy. Acum el era cel care îşi

pierdea inima şi simţea greutatea înşelătoriei ca pe o povară pe umerii lui.

Nu-l văzu până ce nu ajunse aproape de ea.

— Oh! Surâsul ei, strălucitor şi încântat, îi lumină faţa. Nu mă aşteptam să te văd aici.

El continuă să meargă, cu privirea aţintită spre ea. La naiba cu Edward Cross! Hugh merita o lady bogată din înalta societate care să-i fi dat un moştenitor şi apoi să-şi fi luat un şir nesfârşit de amanţi. Cineva care să nu-l fi ispitit să aibă gânduri păcătoase cu ea şi să se simtă deopotrivă nedemn de ea.

Faţa ei se schimbă.

— Ce s-a întâmplat? Când Willy o zbughi cu mingea, cu codiţa fluturând, Eliza îl chemă pe Angus să vină să-l ia. Hugh, ce este? întrebă ea nerăbdătoare când ajunse lângă ea.

— I-am spus lui Edith.

Eliza fu cuprinsă de empatie.

— Sărmana fată! Cum a…?

— Nu prea bine.

— Oh, vai! Ea îşi muşcă buza. Totuşi, gândeşte-te cât de greu ar fi fost pentru ea să audă asta de la altcineva.

El ştia. Dar simţi din nou valul de furie, chiar dacă nu era nimeni spre care să-l îndrepte. Eliza avusese dreptate să pună presiune asupra lui ca să-i spună lui Edith, iar el greşise că tot amânase. Nu era mai bun decât tatăl lui, încercând să-şi protejeze mama şi surorile de orice neplăcere. Ca urmare, vestea se resimţise ca o lovitură bruscă pentru Edith. Alt lucru pe care îl făcuse rău.

— Sper că ăsta o să fie sfârşitul.

— Georgiana i-ar zice că ar trebui să iasă şi să flirteze cu alţi domni. Nimic nu distrage mintea unei fete ca un nou pretendent dedicat.

Hugh se uită la ea cu asprime. Eliza avea un mic zâmbet optimist – îl tachinase. Surâsul dispăru iute când îi văzu chipul.

— Îmi pare rău, spuse ea imediat. Nu am vrut să spun că…

— Nu, nu. Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

Willy se întoarse cu mingea, aruncând-o la picioarele stăpânei lui, indiferent la strigătele lui Angus, care îl chema la el. Hugh se aplecă şi luă mingea, o aruncă apoi cât de tare putu. Willy fugi lătrând vesel. Mingea ateriză în canal. Prin iarbă, Angus făcu o săritură şi o luă pe urmele lui Willy, care sări în apă şi goni zgomotos raţele din calea lui.

Hugh râse.

— Acum o să aibă nevoie de o baie.

Eliza nu răspunse. El se uită la ea – îl urmărea îngrijorată, cu ochii ei verzi întunecaţi.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am înşelat? întrebă ea încet. În privinţa lui Edith?

El se încruntă.

— Nu.

— Eşti supărat pe mine pentru că te-am îndemnat să vorbeşti cu ea?

La naiba cu toate, da! Absolut fără niciun fără motiv sau vreo justificare.

— Nu.

Ea nu îl crezu. Era prea perspicace pentru el. Brusc, Hugh îşi dori să poată să ia totul de la capăt. „Gata cu minciunile!”

— Da. Îmi displace asta, recunoscu el cu asprime. Nu pentru că am crezut că te-ai înşelat, ci pentru că ştiam că ai dreptate. N-am vrut să-i zdrobesc inima surorii mele. Tot speram ca Benwick să-şi revină şi să fie rezonabil. M-ar fi scutit de misiunea grea de a-i spune lui Edith. Aş fi fost mulţumit în laşitatea mea dacă *el* ar fi fost cel care să-i spună că nu mai vrea să se însoare cu ea.

— Pentru că o iubeşti. Eliza se întinse spre el. Sigur că nu vrei să o răneşti.

— Voiam să o protejez, aşa cum ar fi făcut tatăl meu. Hugh scoase un râset sec la ironia aceea. Îşi puse mâinile în şold, evitând subtil atingerea ei. În schimb, doar am înrăutăţit lucrurile.

— Nu! Domnul *Benwick* le-a făcut oribile, spuse ea hotărâtă. El este ticălosul aici – o cere de soţie, îi spune că

o iubeşte şi apoi se răzgândeşte. Tu ai fost corect şi răbdător, dar el este cel care i-a zdrobit inima lui Edith, nu tu.

— Eliza! El trase adânc aer în piept, îi luă mâna şi îşi strecură degetele printre ale ei. La urma urmei, îi spusese că l-ar fi iertat dacă ar fi fost onest cu ea. În parte, răzgândirea lui Benwick a avut legătură cu tine. El – sau mai degrabă tatăl lui – îl dispreţuieşte pe tatăl tău. Am înţeles că au avut o afacere nefericită la un moment dat.

Toată culoarea din obrajii ei se risipi. Făcu un pas înapoi şi se trase din prinsoarea lui, dar Hugh refuză să-i dea drumul.

— Din cauza asta mă urăşte Edith, şopti ea.

— Cel mai probabil, încuviinţă el. Ceea ce o pune într-o lumină proastă. Credeam că o să-şi dea seama când o să te cunoască mai bine. Credeam că Benwick ţine la ea suficient ca să-l contrazică pe tatăl lui. Credeam… El tăcu, dându-şi seama ce stupid sunau scuzele lui. Nu am vrut să te rănesc, spuse el.

„Am vrut să te protejez şi pe tine”.

— Hugh, spuse ea îndurerată. Cum ai putut să nu-mi spui asta? Aş fi vorbit cu ea…

— Şi ce să-i spui? Din nou, el se opuse încercării ei de a se elibera. Livingston a fost iraţional. Benwick îl alege pe tatăl lui în detrimentul lui Edith. Asta înseamnă că minte când spune că o iubeşte, iar dacă o tratează aşa, este mai bine ca ea să afle acum, înainte să devină soţia lui şi să fie legată de el pentru totdeauna. În orice caz, Edith ar trebui să se simtă uşurată.

— Bineînţeles că nu o să se simtă aşa! protestă Eliza. Nu când inima ei este zdrobită…

— Dragostea ei a fost irosită pe el.

„Exact cum a ta a fost irosită pe mine până acum”.

Ea îl privi cu reproş, dar încheie cearta.

— Sărmana fată, spuse ea uşor. Cât trebuie să o fi durut!

Hugh răsuflă uşurat. Chiar şi după tot ce îi spusese, chiar şi după felul în care o tratase Edith, ea simţea

empatie şi bunăvoinţă pentru sora lui. Sentimentul că era prea bună pentru el explodă din nou înăuntrul lui.

— Chiar dacă el venea la mine în genunchi, n-aş fi lăsat-o să se mărite. S-a dovedit inconstant şi dur, iar sora mea merită ceva mai bun. „Ca şi tine”. Iar acum că am terminat cu discuţia despre Reginald Benwick, ai o rochie pentru teatru?

Ea clipi.

— Da, dar Edith…

— Edith o să-şi revină. Tu mi-ai spus asta, îi aminti el. În seara asta, aş vrea să-mi duc soţia la teatru, dacă o să accepte să meargă cu mine.

O îmbujorare discretă îi coloră obrajii.

— Desigur.

El zâmbi şi îi ridică mâna pentru un sărut înflăcărat. Îi privi chipul în timp ce buzele lui îi atinseră încheieturile; buzele ei se întredeschiseră, iar ochii îi deveniră dulci şi calzi. Era îndrăgostită de el. Conştiinţa lui Hugh îl mustră dureros. Ar fi trebuit să-i spună tot adevărul acum şi să implore mila ei. În clipa aceea, el merita o furtună de lacrimi şi reproşuri… Urmate, spera el, de iertare.

Dar Willy veni în pas alergător şi aruncă mingea pe fusta Elizei, iar ea se trase înapoi cu o exclamaţie şi dădu să se elibereze din strânsoarea lui Hugh. O privi cum îşi certa câinele şi îi spunea să stea, înainte de a-i da mingea lui Angus şi a-i trimite din nou pe amândoi la alergat.

În clipa în care Eliza se întoarse, el nu fu aşa de hotărât.

„Când o să fiu demn de ea, atunci o să-i pot spune. De îndată ce o să plătesc pentru minciunile pe care i le-am zis de la bun început. De îndată ce o să-mi dau seama ce simt cu adevărat pentru ea, o să fie mai uşor de explicat”.

Aşa că nu îi spuse nimic.

Capitolul 23

Eliza găsi mai multe pretexte pentru faptul că Hugh nu-i spusese adevărul. Nu era o minciună sfruntată, pur şi simplu era o scăpare. El nu voia ca ea să fie rănită, îşi spuse; şovăiala lui fusese reală. Dacă antipatia domnului Benwick era întru totul provocată de tatăl ei, oricum ea nu putea să facă nimic ca să rezolve situaţia.

Dar, în timp ce putea să înţeleagă alegerea lui Edith de a rămâne de partea bărbatului cu care intenţiona să se mărite – bărbatul despre care credea că o iubea –, Eliza nu putea nega durerea că Edith reacţionase cu atâta convingere. Îi întorsese de bunăvoie şi rapid spatele miresei fratelui ei, chiar dacă îl adora pe Hugh şi el o adora pe ea. Georgiana îi spusese că Edith era o snoabă, iar Eliza se simţea oribil gândindu-se că trebuia să fie un pic de adevăr în spusele ei.

Încerca să fie blândă şi înţelegătoare cu cumnata ei. Ar fi fost neplăcut să-i răspundă lui Edith cu aceeaşi monedă, dar nu reuşi să se abţină să nu urmeze câteva dintre sfaturile Georgianei. Avea să ţină capul sus şi să fie puternică şi nu intenţiona să se lase intimidată de niciun gest plin de dispreţ. Era contesă acum, contesa lui Hugh – încă nu-i venea să creadă – şi trebuia să se ridice la înălţimea statutului.

Totuşi, exista un singur lucru pe care putea să-l facă şi care nu necesita tărie de caracter sau curaj.

— *Papa,* ai făcut vreo afacere cu Lord Livingston? îl întrebă ea pe tatăl ei când el veni în vizita săptămânală.

Era mai sigur aşa, când toată lumea era plecată de acasă printr-un noroc formidabil.

— Livingston! Tată ei păru surprins. De ce vrei să ştii despre el?

— Deci ai făcut. Ea bău din ceai, privindu-l peste marginea ceştii. Ce a mers prost?

El făcu o grimasă.

— N-am spus niciodată că-l cunosc.

— Dar nici n-ai negat, sublinie ea. Te cunosc, *papa.* Cu

ce l-ai supărat?

— Hastings te-a pus să faci asta?

— Nu, de ce ar face-o? întrebă ea speriată. Dar apoi înţelese. A vorbit şi cu tine despre Livingston, nu-i aşa?

Hugh ar fi încercat totul ca să salveze logodna surorii lui.

Tatăl ei flutură o mână în aer.

— O dată. I-am spus că nu a fost nimic important, iar el a lăsat-o baltă.

— Nu a fost nimic important, repetă ea. Fiul lui Lord Livingston era logodit cu Lady Edith.

— Ştiu.

— Lord Livingston te urăşte.

— Idiotul, murmură tatăl ei.

— *Papa!*

— Ce altceva pot să spun? Încruntat, puse jos ceaşca de cafea. Livingston a investit într-o mină de cositor – una dintre afacerile lui Grenville. Când ea îl privi cu reproş, bărbatul oftă. Mina de cositor s-a închis după un an. Livingston probabil şi-a pierdut investiţia. Asta vrei să auzi?

— Vreau să aud adevărul. Era partea ta de investiţie?

— Eu nu l-am împins să o cumpere, zise Cross. El a venit la mine. A fost foarte insistent şi mi-a oferit ceva în plus. Trebuia să refuz?

Ochii Elizei se îngustară.

— Aşadar, domnul Grenville te-a convins să investeşti într-unul dintre planurile lui ţicnite, apoi Lord Livingston ţi-a propus un mod uşor de a face profit.

Papa părea exasperat.

— Aşa se fac afacerile, Lilibeth.

Ea se încruntă. Putea să înţeleagă de ce Livingston era supărat, dar nu părea că tatăl ei îl înşelase. Era vicontele pur şi simplu răzbunător?

— Ce s-a întâmplat cu mina?

El bătu o clipă cu degetele pe braţul canapelei.

— Nu ştiu de ce-ţi baţi capul cu asta. Investiţiile merg şi rău din când în când. Nu este diferit de jocurile de noroc, să ştii, iar uneori pierzi. Oricine nu înţelege asta ar trebui

pună banii la bancă pentru patru procente şi să-i lase acolo. Acum, înainte să mă acuzi de inducerea în eroare a lui Livingston, adăugă el fluturând din deget spre ea, i-am spus că era o tranzacţie riscantă. Grenville credea că a descoperit un nou mod de a extrage minereu din minele vechi, dar se extrăgeau doar cantităţi foarte mici. Livingston nu a ţinut cont de avertismentul meu. A vrut să-şi asume riscul la gândul că era ceva care o să dea roade, iar eu l-am lăsat. Asta-i tot.

Eliza şovăi.

— A fost aşa de supărat pentru asta, încât a anulat logodna fiului său.

Papa îşi arcui sprâncenele.

— Şi tânărul a fost de acord cu asta? Un peţitor nu prea devotat.

— Da, murmură ea.

— Înţeleg că lucrurile sunt diferite cu nobilimea – fii ţinuţi sub papucul taţilor şi alte lucruri de acest gen –, dar anularea din ură a unei căsătorii avantajoase este o idioţenie, continuă *papa.*

Eliza îşi drese glasul.

— A propus să se însoare cu ea pentru o înţelegere financiară mai mare.

Papa pufni cu dezgust.

— Proastă negociere. Să fixezi preţul înainte de a face oferta.

— Dar acum inima bietei Edith este distrusă, zise Eliza uşor. Ea îl iubeşte.

— Atunci îmi pare foarte rău pentru ea, răspunse el blând. Dar un bărbat trebuie să se ţină de cuvânt. Dacă este genul care nu şi-l ţine, mai bine să o termine cu el.

Eliza încuviinţă, dar nu putea să înţeleagă de ce Lord Livingston se simţea atât de înşelat încât să anuleze mariajul fiului lui cu o tânără eligibilă.

— Pare iraţional…

— De aceea n-am pierdut prea mult gândindu-mă la Lord Livingston şi refuz să o fac acum. *Papa* îşi ridică apoi ceaşca, iar Eliza îi turnă mai multă cafea. Când o să am un

nepot să-l ţin pe genunchi?

Eliza se înroşi din cap până în picioare.

— *Papa!*

El clipi.

— Răbdarea nu este punctul meu forte. Făcu o pauză, devenind mai serios. Eşti fericită, Lilibeth? Hastings este un soţ bun?

— Da. Colţurile buzelor ei se arcuiră în sus. Foarte fericită. Dacă nu i se întâmpla asta lui Lady Edith… M-a acuzat pentru anularea logodnei.

Mâhnirea cuprinse chipul bărbatului.

— Pare un lucru fără temei. Lady Henrietta şi mama ei sunt amabile şi primitoare?

— Da, spuse ea încet. Cel puţin ele devin mai calde cu mine.

— Nu au fost de la bun început?

Expresia lui deveni neîndurătoare.

— Cred că Lady Hastings avea pe altcineva în minte pentru căsătoria lui Hugh, mărturisi ea. Dar este amabilă şi comunică cu mine. Redecorăm salonul împreună. Şi Henrietta… La început, a copiat-o pe sora ei, dar este o fată minunată. Devine tot mai încântată de Willy.

— Şi Hastings? insistă tatăl ei. Este bun cu tine?

— Da, *papa.* Ea îl privi în semn de avertizare. Nu te duce să-l terorizezi!

— De ce aş face asta? Cross se prefăcu surprins. De ce trebuie terorizat?

— Pentru nimic. Eliza voia să spună că ea avea să rezolve orice problemă din mariajul ei. Nu este treaba ta.

El o privi cu o îngrijorare afectuoasă.

— Treaba mea este să mă asigur că eşti fericită. Dacă Hastings nu te respectă…

— Mă respectă, spuse ea hotărâtă. Nu ar fi fost bine să-i spună despre grijile ei, fiindcă doar l-ar fi speriat. Să nu îndrăzneşti să faci ceva!

— Reacţionezi de parcă nu aş fi de încredere.

El schiţă o expresie rănită, iar ea ştiu că era doar prefăcătorie.

— Reacţionez aşa pentru că te cunosc, spuse ea hotărâtă, dar cu un râset. Ştiu că-ţi place să intervii, dar ajutorul tău nu este de dorit în cazul ăsta.

— Dacă ai nevoie de ajutor… începu el.

— Nu! Puse jos ceaşca de ceai cu zgomot. Nu am nevoie de ajutor. Dacă am, o să ţi-l cer.

Un zâmbet se ivi pe chipul lui.

— Asta-i fata mea. Ei bine, atât timp cât Hastings te face fericită, o să-mi văd de treabă.

*

Hugh aproape că îşi ţinu răsuflarea în prima seară când ieşiră, dar nu trebui să-şi facă griji.

Nu numai că Eliza arăta foarte bine în rochia de un verde aprins care îi făcea ochii să strălucească, ci părea echilibrată şi sigură pe ea. O văzuse timidă şi nesigură la început şi îi fusese frică să nu redevină astfel în faţa duşmăniei lui Livingston. În schimb, ea intră la serata muzicală de la familia Gorenson cu capul sus, cu diamantele strălucind la gât şi în urechi, de parcă era o prinţesă din familia regală.

Fără îndoială, o ajuta faptul că prietena ei se afla acolo. Lady Georgiana o luă de braţ şi o conduse în sală, prezentând-o fiecărei doamne importante de la eveniment. Hugh le lăsă să plece, dar rămase cu ochii pe ea.

— Ce remarcabil să ai asemenea prieteni, observă mama lui de lângă el.

Hugh îşi ridică sprâncenele.

— De ce?

— De ce… Ele sunt aşa… Femeia făcu o pauză. Sunt destul de diferite. Lady Georgiana este atât de plină de viaţă! Eliza este mult mai tăcută. Mi-am făcut griji că este teribil de timidă când ai invitat-o la ceai.

Doar că nu era. Hugh ştia că nu şovăia să-şi spună părerea când simţea ceva în legătură cu vreun subiect. Nu era timidă nici în pat. Poate că nu era deloc timidă, ci doar prudentă în situaţiile noi.

— Îţi doreşti să mă fi însurat cu cineva ca Lady Georgiana? întrebă el, fiind surprins să simtă un fior la gândul acela.

Lady Georgiana era frumoasă şi plină de viaţă, aşa cum spunea mama lui. La fel ca Fanny Martin şi Catherine Thyne. Mama lui ar fi fost încântată să o vadă ca mireasă a fiului ei pe fiecare dintre ele. Pe vremuri, el crezuse că avea să se căsătorească cu cineva ca ele, dar numai acum îşi dădea seama cât obositor ar fi putut să fie.

Contesa avu nevoie de timp să răspundă. În cele din urmă, el o privi în treacăt, întrebându-se dacă încerca să admită că îşi dorise asta. În schimb, părea surprinsă.

— La un moment dat, da, am vrut, spuse ea. Dar acum… Eliza a fost o alegere minunată. Nu este deloc cum m-am aşteptat să fie soţia ta, este mult mai bună.

Acum el se simţi surprins.

— Chiar aşa?

La tonul lui, ea îl privi cu reproş.

— M-am înşelat mai devreme, când am încercat să te conving să nu o curtezi. Şi am greşit că nu am primit-o mai călduros. Ea zâmbi cu tristeţe. Ai ales mai bine decât aş fi făcut eu, şi sunt aşa de mândră de tine pentru asta!

Hugh se uită din nou la soţia lui. O asculta pe Lady Clapham cu un zâmbet pe chip. Lady Georgiana interveni şi spuse ceva care le făcu pe toate trei să râdă. Faţa Elizei strălucea de fericire. Înalta societate putea să nu o considere niciodată frumoasă, dar Hugh îşi dădu seama că el o credea foarte frumoasă. Era ceva în felul în care zâmbea. În felul în care pieptul ei se înălţa şi cobora când râdea. În felul în care i se luminau ochii cu un plus de strălucire când ridica în treacăt privirea şi îl surprindea cum se uita la ea, iar privirile lor lungi se uneau pentru o mică eternitate. Restul încăperii păru să pălească în jurul lui, iar Hugh se trezi zâmbindu-i propriei soţii ca un îndrăgostit. Făcu o plecăciune uşoară spre ea, încă zâmbind; ea se înroşi, apoi îi făcu cu ochiul, o clipire ştrengărească ce îl făcu să-şi dorească să o ascundă într-un salon privat, unde putea să o sărute nebuneşte şi s-o tachineze pentru că îl

ispitea să facă lucruri desfrânate cu ea la o serată muzicală.

El voia să râdă.

Da, se descurcase de minune. Chiar dacă nu fusese alegerea lui de la bun început, nu exista altă femeie pe lume pe care şi-o dorea acum. Şi cu acel gând, traversă încăperea spre ea.

*

Eliza credea că se ameţise sau visa cu ochii deschişi ori poate că suferise o lovitură la cap şi se bucura acum de o iluzie minunată.

Aceleaşi matroane care niciodată nu binevoiseră să privească în direcţia ei în timpul sezonului ei ratat îi zâmbeau în seara aceea, în vreme ce Georgiana o târa de colo-colo prin sală. Georgiana, desigur, cunoştea şi era cunoscută de toată lumea, fiind tratată cu mult respect de toţi. Eliza nu se aşteptase la o asemenea primire, dar încă era uluitor să vadă efectele farmecului hotărât al prietenei sale – şi poate al noului ei titlu, de femeie care făcea parte din nobilime.

Lady Clapham îi lăudă rochia. Lady Reynolds o invită la ceai. Altcineva – Eliza nu mai ştia cine era – îi admiră bijuteriile. Reuşea cu greu să reţină toate numele şi feţele noilor cunoştinţe.

După câteva minute, Lady Sidlow o trase pe Georgiana deoparte şi o lăsă pe Eliza cu Lady Gorenson. Gazda lor era foarte prietenoasă, o prezentase mai multor persoane, dar Eliza era uşurată să observe că Hugh îşi croia drum prin mulţime spre ea, chiar dacă agale, în timp ce era oprit de fiecare persoană pe lângă care trecea.

— Iată aici pe cineva pe care ar trebui să-l ştii, spuse Lady Gorenson veselă, întrerupându-i gândurile. Dacă nu îl cunoşti deja pe domnul Benwick. Să înţeleg că s-ar putea ca în curând să deveniţi rude?

Ea îi zâmbi provocator.

Eliza se întoarse să-l vadă pe Reginald Benwick privind-o cu aroganţă. El trase aer în piept, pregătit pentru

un răspuns tăios. Dar Eliza nu îi dădu ocazia.

— Cred că te înşeli, Lady Gorenson, spuse ea încet, dar clar. Nu doresc să fac cunoştinţă cu acest domn.

Ea se întoarse şi îşi văzu de drum, cu capul sus.

Lady Gorenson alergă după ea.

— Dumnezeule, Lady Hastings, sunt uimită! Am auzit că este logodit cu Lady Edith.

Eliza se opri şi puse mâna pe braţul gazdei.

— Sper că pot să am încredere în tine.

Lady Gorenson clipi, apoi încuviinţă din cap nerăbdătoare. Eliza privi în jur, dar se aflau într-un colţ relativ liniştit, protejate de un mare grup de tinere care vorbeau şi râdeau.

— Domnul a vizitat-o pe Lady Edith, dar s-a dovedit foarte nepotrivit, iar Hastings l-a respins.

Ochii celeilalte femei păreau gata să-i iasă din orbite.

— Nu! spre ea pe nerăsuflate. Dar este foarte eligibil…

Eliza scoase un sunet subtil de dezacord.

Lady Gorenson îşi ţinu respiraţia.

— Nu!

Coborând şi mai mult vocea, Eliza se aplecă mai aproape:

— Înţeleg că situaţia financiară a tatălui lui nu este în totalitate clară. Se pare că o curta pe Lady Edith doar în speranţa de a pune mâna pe zestrea ei.

— Ea le-a spus oamenilor că era îndrăgostită de el! izbucni Lady Gorenson în şoaptă.

Eliza îşi muşcă buza.

— A înşelat-o făcând-o să creadă că o iubea. Şi cine nu ar fi crezut? Edith este aşa de frumoasă şi atât de fidelă! Pentru acea cruzime, eu nu pot să-l iert niciodată şi nu-mi doresc să fac cunoştinţă cu el. Singura mea consolare este că Hastings şi-a dat seama de asta înainte ca orice altceva să fie aranjat, iar acum i-a interzis domnului Benwick să ne treacă pragul. Dar nu trebuie să spui nimănui despre asta, adăugă ea în grabă, de parcă nu avea de gând să o spună. Nu vreau să provoc o scenă cu domnul Benwick sau cu

familia lui atât timp cât el nu poate să o rănească pe Edith mai mult decât a făcut-o deja.

— Desigur. Lady Gorenson făcu ochii mari. Habar nu aveam!

— Trebuie să înţelegi că noi nu vorbim despre asta, murmură Eliza. Aş prefera să nu afle nimeni, de dragul lui Edith.

— Desigur, spuse iar gazda ei. Te înţeleg întru totul!

Ea zâmbi drept mulţumire şi îi apăsă uşor braţul, apoi se întoarse ca să se ducă să-l întâlnească pe Hugh. Îi tremurau genunchii şi credea că era mai bine să-l anunţe ce anume spusese. Dar nu făcu mai mult de doi paşi înainte să dea nas în nas cu Edith, cu faţa pământie şi ochii mari.

Ea încremeni, cu inima grea. „Oh, nu!” Edith se aflase tot timpul în grupul de fete din spatele ei.

— I-ai spus lui Lady Gorenson că domnul Benwick era practic un vânător de zestre, spuse Edith cu vocea abia perceptibilă.

Eliza îşi muşcă buza şi se întrebă ce trebuia să spună. Întotdeauna părea să aleagă greşit când venea vorba despre Edith.

— N-am putut să suport să îi fiu prezentată politicos după ce a făcut.

— De ce? întrebă Edith uluită.

Eliza se uită la ea – era atât de tânără, atât de frumoasă şi atât de încăpăţânată!

— Ceea ce a făcut este îngrozitor, spuse ea fără oprelişti.

— Dar… Dar eu… Edith clătină uşor din cap, cu sprâncenele încruntate. De ce?

Ea atinse uşor braţul lui Edith.

— Nu mai contează ce justificare am oferit. Felul în care te-a tratat este de neiertat. Aş crede asta fără să conteze cine a fost biata fată şi nu pot să-l admir pe domnul Benwick pentru că a fost atât de bădăran şi de crud.

Gura lui Edith tremură.

— Nu, încuviinţă ea. Şovăi, apoi adăugă foarte încet: îţi mulţumesc mult.

Fără vreun alt cuvânt, Edith se strecură înapoi în rândul grupului de domnişoare în care fusese până atunci. Judecând după conversaţia şoptită pe care o aveau şi privirile furişe pe care le aruncau spre Eliza câteva fete, ea bănui că vorbeau despre felul în care îl pusese la punct pe domnul Benwick.

— S-a întâmplat ceva? murmură Hugh, atingându-i uşor cu degetele încheietura, într-o mângâiere afectuoasă, care îi făcu inima să salte.

Eliza îl privi în treacăt.

— Nu. Ea îşi drese glasul. S-ar putea să-i fi sugerat lui Lady Goreson că domnul Benwick este un vânător de avere fără scrupule şi că tu i-ai interzis să mai vină la noi.

— Poftim?

El părea speriat.

— Iar Edith a auzit asta.

Eliza îndrăzni să o privească pe furiş pe cumnata ei. În timp ce făcea asta, Edith ridică privirea şi îi întâlni ochii. Spre surprinderea şi încântarea Elizei, fata încuviinţă uşor din cap înainte să se întoarcă spre prietenele ei. Împotriva voinţei ei, Eliza surâse doar ca să observe că Hugh o privea insistent. Ea îşi reveni.

— Sper că n-am…

— Nu, spuse el repede. Cred că ai făcut exact ce trebuie. Din acest moment, domnul Benwick nu mai are acces în casa mea, aşa că nu este nici măcar o minciună.

Ea îi zâmbi fericită, cu recunoştinţă. Nu se aşteptase că acţiunile ei să-i displacă, dar era extrem de liniştitor să-l audă spunând asta.

— Habar n-aveam că Benwick o să fie aici în seara asta. El înălţă capul şi privi prin sală. Ar trebui să o anunţ pe mama, să văd dacă vrea să plece.

— Nu crezi, începu Eliza şovăitor, că ar trebui să rămâneam?

— Să rămânem! El se încruntă. Şi să-i dau şansa să fie crud în persoană cu Edith?

— Nu, să-i dai lui Edith şansa să le arate tuturor că ea nu mai tânjeşte după el.

Ea se uită din nou la Edith. Acum era un zâmbet pe chipul ei şi chiar strâmba din nas şi râdea de ceva ce îi spunea prietena ei.

Hugh continuă să se încrunte.

— Nu-mi place asta.

Pe Eliza n-ar fi deranjat-o să se ducă acasă. Salonul era supraaglomerat şi înfierbântat, spre deznădejdea tuturor, iar Georgiana, singura ei prietenă de acolo, se afla în altă parte. Dar ceva ce îi spusese Georgiana, să ţină capul sus ca bârfele să nu devină necruţătoare, îi răsuna insistent în minte în seara aceea. O făcuse, nu dăduse înapoi, pretinzând că avea curajul unei regine a amazoanelor şi nervii unui circar – şi se părea că funcţiona. Părea prostesc să plece acum şi să arunce tot efortul acela pe apa sâmbetei.

— Dacă Edith iese din încăpere în clipa în care domnul Benwick apare, ce o să creadă oamenii?

Ea putea să-l vadă, stând într-o parte a sălii şi sorbind din vin cu o expresie îmbufnată.

— Cred că este de departe mai bine ca el să fie cel care suportă orice ruşine sau dezaprobare decât Edith.

— Lady Hastings. Hugh îi ridică bărbia până când ea se uită la el. Eşti o femeie remarcabil de înţeleaptă!

Ea se înroşi.

— Oh, nu…

Aflase într-un mod neplăcut ce se întâmpla când cineva era tăcut şi retras şi nu făcea nimic ca să alunge zvonurile josnice.

— Eşti, insistă el, cu ochii negri şi hotărâţi aţintiţi spre ea. Şi dacă nu ne priveau o sută de oameni, te-aş fi sărutat pentru asta.

Inima ei tresări, se cutremură şi prinse aripi. Orice fusese nevoită să îndure – de la duşmănia lui Edith la pierderea companiei lui Willy ca să fie prezentă la evenimente de societate precum acela –, toate meritaseră. Graţie iubirii lui Hugh. El văzuse dincolo de persoana ei timidă, obişnuită, exact în adâncurile inimii ei, şi o iubea aşa cum era. Eliza îi zâmbi, sigură că arăta ca o

îndrăgostită prostuţă, dar nu-i păsa câtuşi de puţin.

— Poate că m-am pripit în privinţa dorinţei de a rămâne pentru restul seratei muzicale…

El râse pur şi simplu, uşor şi senzual, în timp ce o trase lângă el şi o cuprinse de braţ.

— O să recuperăm timpul pierdut la noapte, Lady Hastings. Poţi să fii sigură de asta.

Capitolul 24

Săptămâna fu atât de minunată, încât Hugh, fără să vrea, căzu pradă convingerii seducătoare, dar înşelătoare că nu îi putea spune niciodată adevărul Elizei.

Felul în care îl pusese la punct pe Benwick nu rămăsese fără repercusiuni. A doua zi după serata muzicală de la familia Gorenson, primele zvonuri ajunseseră la urechile lui. Benwick plecase valvârtej de la serată, într-o dispoziţie proastă, iar Hugh nu fusese deloc surprins să audă că Livingston le spunea tuturor de la club că Hugh se însurase doar pentru bani, că primise ceea ce merita – o parvenită nepoliticoasă şi arogantă drept soţie.

El era chiar surprins de reacţiile apărute. Mama lui pălise când auzise şi făcuse imediat un tur al saloanelor din Londra, asigurând pe toată lumea că Eliza era cea mai încântătoare fată, că Hugh îi văzuse adevărata valoare şi că Benwick acţiona din duşmănie după ce nu i se permisese să o curteze pe Edith. Când Edith îi explicase ce anume spusese Eliza, gestul acela pecetluise loialitatea văduvei faţă de nora ei.

Dar cel mai surprinzător lucru, care părea a şterge toate problemele şi tensiunile pe care le provocase iniţial căsătoria lui, fusese mărturisirea lui Edith. Ea îl oprise într-o zi din drumul lui spre uşă şi dorise să-i vorbească. El o urmase în salonul de zi şi sperase să nu fie ceva legat de câine. Abia dacă îl văzuse pe Willy şi ştia că Elizei îi era dor să îşi aibă în preajmă animalul de companie.

— Vreau să-mi cer scuze, spuse Edith când el închise uşa. Îşi împreună mâinile. Pentru toate lucrurile care le-am spus despre Eliza.

— Ah!

Hugh rezistă impulsului de a mai spune altceva.

Edith îşi muşcă buza.

— Am crezut că era important să-i fiu credincioasă lui Reg… domnului Benwick. L-am crezut când a spus că tatăl ei e groaznic. Ea se uită în podea. Şi m-am simţit cam superioară.

— Acum, presupun că nu mai este cazul.

Edith înălţă capul, iar Hugh fu surprins să vadă lacrimi în ochii ei.

— Nu. Eliza m-a apărat şi a minţit-o pe Lady Goreson când ar fi putut să confirme că fusesem… părăsită. Când Hugh se îndreptă spre ea, Edith făcu un pas înapoi. Am fost o idioată să-l ascult pe Reggie. Iar el a spus multe minciuni despre ea şi despre alte lucruri.

— Aşa este.

Fata îşi înăbuşi lacrimile.

— Îmi pare foarte rău. Am vrut să-ţi spun asta.

— Mă bucur că ai făcut-o, zise Hugh.

Sora lui trase adânc aer în piept.

— Ai fost foarte inteligent să te căsătoreşti cu ea.

Remarca îl prinse pe picior greşit.

— Aşa crezi?

Ea încuviinţă din cap.

— Credeam că nu o să aibă bun gust, dar are. Credeam că o să fie crudă şi stângace, dar nu este. Ea privi prin cameră cu ochii umflaţi de lacrimi. Şi am bănuit că i-ai dat mamei permisiunea să decoreze casa pentru că te-a convins ea, ceea ce a făcut-o pe mama atât de fericită.

— Îţi mulţumesc, Edith, spuse el repede. Dar poate că ar trebui să-i spui aceste cuvinte amabile Elizei.

Zâmbetul ei şovăi.

— I-am spus şi ei, chiar după micul dejun. Am vrut să-ţi spun şi ţie, din moment ce m-am purtat atât de urât.

Hugh simţi că o greutate mare i se ridică de pe umeri.

Mama lui o iubea pe Eliza. Henrietta îi adora pe ea şi pe câinele ei. Acum chiar Edith recunoştea că se înşelase şi era de acord cu Eliza. Avu din nou sentimentul absolut salvator că urma să scape de toate problemele şi se duse să-şi găsească soţia.

Era în salon, cu o băsmăluţă pe cap şi un şorţ peste rochie. Pereţii fuseseră văruiţi cu un verde-deschis, podeaua proaspăt lustruită şi dată cu ceară, iar ea îi îndruma pe slujitorii care atârnau draperiile din satin de un violet intens, bogat strălucitoare, în camera recent renovată. Hugh se opri lângă ea şi îi urmări cum fixau bagheta grea în cârlige.

— Ce părere ai? întrebă ea.

— Cred că arăţi foarte atrăgător.

Ea se înroşi.

— Mă referem la draperii.

— Bărbaţii nu se gândesc la draperii, ei se gândesc cum să-şi dezbrace soţiile. El savură felul în care roşeaţa se răspândi în jos, spre gâtul ei, către decolteu. Vino cu mine!

— Unde? Hugh!

Ea se împotrivi, în timp el îi scoase băsmăluţa de pe cap.

— Deja ai făcut destul. „Pentru casă, pentru familie, pentru mine”. Hai să fugim de aici pentru o zi!

— Să fugim… unde?

— Oriunde, spuse el, dar avea un loc anume în minte. Plecăm într-o jumătate de oră. Se opri, când să iasă din cameră. Adu-l şi pe Willy.

Plecară cu Angus în spatele trăsurii şi cu Willy aşezat între picioarele lor.

— Dar unde mergem? întrebă Eliza pentru a patra oară.

— Departe de oraş.

Departe de matroanele bârfitoare, de logodnele distruse şi de salonul cu draperii noi. Departe de orice îi amintea ce făcuse şi de minciunile pe care le spusese. Din nou, îşi zise că avea să o ia de la capăt cu ea şi să profite de acea evadare.

O luară spre nord, ocoliră agitaţia din Piccadilly, apoi merseră în sus, pe Portland Street, spre Islington Road. Eliza exclamă când ajunse la terenurile neîngrijite ce aveau să devină Regent’s Park, dar trecură de ele. Nu se opriră până ce nu ajunseră pe colina care se înălţa deasupra viitorului parc. Willy sări din trăsură cu un lătrat vesel şi se repezi după un stol de vrăbiuţe care ciuguleau iarba, trimiţându-le spre cer într-o ploaie de ciripeli.

Hugh coborî şi întinse braţele. Eliza îi dădu mâna, dar el o prinse în braţe şi o ţinu lipită de el. Iar ea îi zâmbi, atât de încântător de mulţumită, încât el se hotărî să facă asta mai des.

— Primrose Hill, spuse el, arătând cu o fluturare din mână. Cu o privelişte uluitoare spre Londra şi totuşi fără niciuna dintre neplăcerile oraşului.

— De ce suntem aici?

Ea se uită în jur, cu sprâncenele arcuite, cu adevărat nedumerită.

— Nu pot să te am doar pentru mine în oraş.

Eliza se înroşi.

— M-ai vrut doar pentru tine?

Da, o dorise. Nu îşi dăduse niciodată seama de asta, dar…

— Da, spuse el cu sinceritate.

— Ca să vezi. Ea îşi drese glasul. N-ai mai spus niciodată asta.

„N-am gândit niciodată aşa”.

— Astăzi o spun.

El fluieră brusc. Departe din iarbă, Willy înălţă capul – briza îi învolbura blana, iar capul îi era precum coama unui leu. Hugh fluieră din nou şi câinele veni înapoi spre marginea aleii cu un băţ în gură. Hugh se luptă să ia băţul şi îl aruncă, provocându-l pe Willy să o ia la fugă după el.

— N-ar trebui să fiu în stare să-mi fur soţia pentru o zi?

Faţa ei se făcu trandafirie.

— Oh… ba da, dar pare atât de brusc. Şi este în mijlocul zilei. Nu e…

„Tipic pentru tine”, voia să spună. El nu încercase să petreacă timp cu ea. După nunta lor, continuase să aibă aceleaşi obiceiuri şi pur şi simplu profita de momentele când erau împreună. Pieptul lui fu cuprins de stânjeneală.

— Poate că nu, dar am simţit că trebuie să fac asta azi.

Eliza nu mai auzise niciodată nuanţa acea deosebită în vocea lui. Părea că i se strecura în inimă şi trimitea un val de fericire caldă înăuntrul ei. El nu îi spusese vreun cuvânt de dragoste, dar erau tot mai apropiaţi. Poate că era tot ce avea să facă el vreodată. Georgiana o avertizase că, de obicei, domnii cu rang şi titlu nu îşi exprimau sentimentele profunde sau emoţiile. Hugh îi arătase atâta afecţiune încât ea se simţea stupid pentru că îşi dorea ca el să spună două cuvinte neînsemnate. Oricine putea să rostească acele vorbe, până la urmă, însă Hugh chiar *dovedise* că îi păsa de ea. Poate că nu era un lucru pe care cuplurile aristocratice să şi-l spună unul altuia.

O vreme, aruncară băţul pentru Willy, până când căţelul ajunse să scoată limba. Hugh putea să arunce foarte departe, lucru care îl încânta nespus. Eliza se aşeză pe iarbă şi îl lăsă să sară neobosit în poala ei. Willy o linse pe faţă până când ea râse şi se ridică pentru a scăpa.

— Gata, Willy! spuse ea, ştergându-şi faţa cu o batistă.

Angus se ocupă de cai, în timp ce ei se jucau cu câinele, apoi plecă împreună cu Willy ca să exploreze pădurea învecinată.

— Este greu să-l condamni, remarcă Hugh, privind-o cu braţele încrucişate. Poate că o să fac şi eu la fel.

Eliza râse.

— Vrei să-mi lingi faţa?

— Poate că vreau, spuse el cu un zâmbet scandalos. Vino aici…

Cu un ţipăt, Eliza fugi, dar el o prinse în doar câţiva paşi.

— Eşti a mea, spuse el, luând-o în braţe. A mea cu totul!

O sărută apăsat pe gură.

— E mult mai bine decât dacă să mă lingi, spuse ea, cu obraji trandafirii.

— Nu-i aşa? Zâmbind larg, el o sărută din nou. O să fac mai multe după ce mâncăm.

Hugh scoase o pătură şi un coş din trăsură. Întinse pătura pe iarbă, iar Eliza deschise coşul şi descoperi căpşune proaspete, şuncă rece, felii de pâine, sos picant şi o sticlă de şampanie.

— Un regal! exclamă ea cu surprindere.

El îşi întinse picioarele şi se tolăni pe pătură lângă ea.

— Precum ceaiul de la ora cinci.

Eliza ridică o căpşună, iar Hugh o mâncă din degetele ei.

— Cu excepţia lipsei ceaiului, a prăjiturilor şi a unui cadru cuviincios.

— Din cauza asta am fugit de acasă pentru o zi, ca să scăpăm de bunele maniere. O privi. Te superi?

— Nu.

Eliza se gândi că ar fi făcut orice i-ar fi cerut el, dar nu o spuse.

— Bun. Eu… O încruntare îi străbătu chipul, zăbovi pentru o clipă şi apoi dispăru. Am vrut să te răsfăţ. Se întinse după şampanie şi o deschise. Ai muncit din greu pentru salon. Ştii, i-ai cam cucerit inima mamei.

— Serios? Eliza se îndreptă, zâmbind fericită. Oh, sper să fie aşa. De fapt, sper că are o părere bună despre mine.

Hugh umplu un pahar de şampanie şi i-l dădu. Eliza luă o înghiţitură mică, încântată de efervescenţa bulelor. Şampanie în toiul zilei!

— Chiar foarte mult. Au fost luate prin surprindere când am început să te vizitez, dar au reuşit să treacă peste asta. O privi mâhnit. Mi s-a spus de multe ori că este greşeala mea că le-am luat prea tare prin surprindere.

Eliza credea că era mai mult de atât. Bău şampania şi urmări o frunză care căzu pe pătură lângă ea.

— Presupun că ele sperau că o să te căsătoreşti cu o lady.

— Se aşteptau probabil la asta, încuviinţă el, cu toate că nimeni nu mi-a spus-o vreodată. Dacă a fost ceva, mama şi-a exprimat speranţa că toţi copiii ei se vor căsători cu cineva la care puteau să ţină. Ea l-a adorat pe tata şi nu voia nimic mai prejos pentru noi.

Iată din nou sugestia că o iubea. Eliza încercă să-şi reprime dorinţa ca el să o spună pe şleau. „Prostuţo!”, se certă în gând. Faptele vorbeau mai mult decât vorbele, iar el o dusese acolo, departe, pentru un picnic romantic, doar ei doi – plus Willy, care nu se punea la socoteală –, dar ea era tristă. Ce nătăfleaţă era!

— Şi părinţii mei s-au iubit, spuse ea, alungând gândurile mohorâte. Mereu am sperat întotdeauna să trăiesc ceva asemănător.

— Hm. Hugh se uită la ea, cu paharul suspendat între degete. Mama ta a murit când erai mică?

— Da. Nu aveam nici patru ani. Ea şi fratele meu mai mic.

— Trebuie să te fi simţit singură să creşti doar cu tatăl tău.

O spuse pe un ton plat, dar Eliza nu putea uita ce îi spusese despre tatăl ei.

— N-am ştiut niciodată ce înseamnă să ai mamă, aşa că nu i-am dus dorul. Tata m-a trimis la şcoală când aveam opt ani, aşa că am putut să învăţ toate lucrurile pe care le-aş fi învăţat de la ea. Acolo le-am întâlnit pe Sophie şi pe Georgiana, care au devenit ca surorile mele. Zâmbi nesigură. Am fost foarte încântată să câştig nişte surori adevărate când ne-am căsătorit.

— Aşa sunt? Ca nişte surori adevărate?

Eliza trase adânc aer în piept. Cu siguranţă, nu merseseră toate ca pe roate, dar…

— Da, spuse hotărâtă. Henrietta este minunată. Iar Edith era într-o situaţie imposibilă. Domnul Benwick a fost îngrozitor cu ea, şi sunt atât de fericită că a trecut peste povestea cu el!

— Tu l-ai pus la punct, zise Hugh cu un zâmbet larg. Şi ai făcut foarte bine.

— Sunt foarte bucuroasă că a funcţionat, mărturisi ea. Mă temeam că o să aibă urmări, iar furia lui Edith sau supărarea mamei tale…

Hugh pufni.

— Mama şi-ar fi dorit să-şi dea singură seama. Şi Edith… Făcu o pauză. Tu i-ai arătat adevărata graţie şi decenţă şi ai făcut-o, pe bună dreptate, să-i fie ruşine de felul în care s-a comportat.

— Şi-a cerut scuze.

Edith avea lacrimi în ochi când îi mărturisise cât de prosteşte crezuse în acuzaţiile domnului Benwick. Elizei îi păsa mai mult de promisiunea că aveau să o ia de la început şi să se cunoască mai bine.

— Deşi eu nu cred că o să-i placă vreodată de Willy aşa cum îi place Henriettei.

Hugh zâmbi.

— Probabil că nu.

— Am vorbit cu *papa,* să ştii, să văd ce a făcut cu Lord Livingston.

Eliza nu-i spusese lui Hugh despre acea conversaţie, crezând că era bine să-l menţioneze pe *papa* doar dacă era absolut necesar, dar acum exista un aer de intimitate sinceră între ei. Nu îi scăpase faptul că Hugh nu vorbea niciodată despre tatăl ei, nici de vreun posibil minereu găsit la Rosemere, ce păruse atât de important înainte de nunta lor. Era greu să nu se întrebe dacă problema cu Lord Livingston îi stricase părerea lui Hugh despre tatăl ei. Noua ei viaţă ar fi fost absolut perfectă dacă relaţiile dintre *papa* şi noua ei familie puteau fi îndreptate.

— A recunoscut că a făcut afaceri cu Lord Livingston, dar într-un mod cinstit.

Zâmbetul lui Hugh păru un pic rigid.

— Nu prea mai contează acum. Am pierdut orice urmă de respect pentru Livingston şi nu m-aş mira să descopăr că este un mincinos.

— Aş vrea ca tu şi *papa* să vă înţelegeţi mai bine, spuse ea fără să se gândească.

— Eu şi tatăl tău ne înţelegem perfect unul pe celălalt,

spuse el, dar nu era acelaşi lucru. Dar sunt uimit că te-a trimis să studiezi departe de casă! Pare mult mai protector.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi îl lăsă să schimbe subiectul.

— Îmi pare bine că a făcut-o. A fost minunat acolo, cu alte fete de vârsta mea şi tot felul de lecţii. Şcoala doamnei Upton este cea mai bună şcoală pentru domnişoare din Anglia, iar doamna Upton a fost atât de amabilă şi de încurajatoare! *Papa* voia ca eu să fiu o adevărată lady.

Hugh o privi gânditor.

— Şi a reuşit.

Eliza se îmbujoră.

— N-am crezut niciodată că o să fiu contesă! Asta sfidează convingerile tuturor.

— Contează? Puse jos paharul şi o trase ca să se întindă lângă el. Eşti nefericită în calitate de contesă?

— Nu!

— Atunci ce este? Se sprijini într-un cot deasupra ei. A fost numai visul tatălui tău? *Tu ce* voiai?

Ea se înroşi sub privirea lui scrutătoare.

— Eu… nu îmi doream ceva în mod deosebit. Doar să găsesc pe cineva amabil şi răbdător, care să nu fie deranjat de Willy, presupun. Asta este tot ce-am sperat.

— Hm. Soarele din spate ascundea expresia de pe chipul lui. În schimb, te-ai ales cu mine.

— Poftim? Oh… oh, nu! exclamă ea alarmată. N-am vrut să spun… Trebuie să ştii că eşti mai mult decât am visat vreodată. Nu-mi venea să cred când ai venit să-mi ceri să mă vizitezi… Am crezut că era o nebunie sau o greşeală, sau poate un semn că ţi-ai pierdut minţile. Dar eu… îşi lipi o mână pe obrazul lui. Am fost fericită dincolo de cuvinte, încheie ea uşor.

Pentru o clipă, el nu se mişcă.

— Întotdeauna reuşeşti să mă tulburi, Eliza.

— Ce vrei să spui?

— Asta faci. Era tot ce putea Hugh. În sensul cel mai bun al termenului. Mâncăm?

Mâncară şuncă şi pâine cu sos, o specialitate a

bucătăresei. Ciuguliră căpşune şi terminară şampania. De parcă el era hotărât să destindă atmosfera, îi spuse întâmplări din tinereţea lui, inclusiv câteva nebunii pe care el şi prietenii lui le făcuseră în şcoală. Eliza îi povesti cum Sophie şi Georgiana deveniseră ca nişte surori pentru ea la Şcoala doamnei Upton, inclusiv cum Sophie fusese aproape dată afară în prima zi pentru că încercase să o înveţe pe Eliza să calculeze cu un pachet de cărţi.

Când Angus se întoarse cu Willy pe urmele lui, Hugh se ridică în picioare.

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă pe Eliza.

Ea încuviinţă din cap, apoi îl lăsară pe băiat să strângă resturile picnicului, iar câinele se întinse pe iarbă.

În depărtare, jos în vale, Londra se întindea tăcută şi frumoasă. Eliza îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi spre Greenwich, dar soarele era prea strălucitor. În acea zi totul era strălucitor şi atât de departe de viaţa pe care o avusese până atunci încât nu-şi mai amintea cum arătau lucrurile de la Greenwich.

— Să intrăm în pădure? sugeră Hugh în timp ce ea îşi tamponă fruntea. Soarele este prea fierbinte?

— Da, haide!

Recunoscătoare, Eliza îl urmă la umbra copacilor. Merseră până ce ajunseră la un pârâu, apoi urmară cursul spre amonte până când pământul începu să se înalţe sub paşii lor.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi să îmi pun nişte ghetuţe mai rezistente, spuse Eliza după un timp, gâfâind, în timp ce trecu peste un fag prăbuşit la pământ, cu crengile înecate în curenţii grăbiţi ai pârâului.

Hugh râse.

— Poate că îmi placi când eşti înfierbântată după mişcare. Scoate-ţi pelerina!

— Oh, nu îmi este *atât* de cald, dădu ea să spună, dar el veni în spatele ei şi îşi lipi mâna pe partea de jos a spatelui ei.

— O să-ţi fie, şopti el, cu obrazul pe obrazul ei.

Braţul celălalt o cuprinse pe după umeri şi îi dezlegă

funda bonetei.

Ea se aprindea de fiecare dată când o atingea. Îşi desfăcu nasturii.

— Ce ai de gând să faci?

El îi scoase boneta de pe cap ca să-i atingă gâtul gol.

— Ce o să-mi permiţi să fac?

„Orice. Totul”. Credea că el ştia deja, dar asta o făcu să se simtă mai puternică, un lucru nou şi interesant pentru ea. Se eliberă din îmbrăţişarea lui şi se îndepărtă ca să-şi scoată pelerina.

— Depinde cum mă rogi, bănuiesc…

El o urmă şi îi atârnă boneta de ramura joasă a unui copac. Aruncă peste ea pelerina, iar Eliza simţi cum sfârcurile i se întăresc când ochii lui se aţintiră spre pieptul ei.

— Să implor? El căzu într-un genunchi. Să mă închin la picioarele tale?

Cu ochi strălucitori, o cuprinse de gleznă.

Eliza se îmbujoră.

— Nu pare necesar să te închini.

— Serios? Mâna lui se strecură în sus. Bărbaţii se închină la tot felul de lucruri, cele mai multe dintre ele nedemne. Lasă-mă să-ţi arăt ceva care o să te facă să te simţi în al nouălea cer.

— Ce?

Emoţionată, Eliza privi în treacăt prin jur. Nu se vedea nici urmă de om prin zonă, dar erau afară, unde oricine putea să treacă şi să-l vadă în genunchi înaintea ei, cu mâna… acum cu ambele mâini sub fusta ei.

— Acum, trebuie să ai încredere în mine. Încet, îi dădu mâinile la o parte când ea făcu un efort slab de a-şi ţine fustele în jos, în timp ce el le ridică deasupra jartierelor. Vrei?

— Da, dar…

Tresări când palmele lui alunecară în sus pe coapsele ei până când degetele lui ajunseră la crăpătura pantalonaşilor.

— Bun.

Cu o privire mistuitoare, împinse fustele mai sus şi îşi apăsă gura pe locul unde se aflau degetele lui. Elizei i se tăie răsuflarea, iar el râse uşor în timp ce îi desfăcu picioarele – o desfăcu pe ea – şi o sărută din nou acolo.

Ea habar nu avea ce făcea el, dar fu aproape să leşine. Se lipi cu spatele la copac, braţele ei încercând să se apuce de scoarţă. Uşor, delicat, atât de moale şi umed… Ştia că el îşi folosea limba şi că ar fi trebuit să fie îngrozită, însă îşi relaxă genunchii, ca el să poată face mai mult. Când se ridică şi o strânse în braţe, abia dacă mai putea să-şi ţină echilibrul.

— Ia-mă de gât, şopti el.

Tremurând, Eliza se supuse. El o ridică, apoi o pătrunse. Eliza îşi ţinu respiraţia. Hugh îi apucă posteriorul cu o mână şi îi înclină şoldurile, penetrând mai adânc.

— Să nu-mi dai drumul, mormăi el.

El se mişcă, îşi puse un picior pe o rădăcină proeminentă a copacului, iar Eliza îşi ridică din instinct genunchii în jurul mijlocului lui. Acum Hugh răsufla printre dinţi, iar ea simţi o euforie sălbatică la gândul că putea să-i provoace o asemenea dorinţă.

El se mişcă uşor, cu un braţ sprijinit pe o ramură pe lângă capul ei şi o mână sub coapsă, ţinând-o, sprijinind-o, mutând-o aşa cum îşi dorea. Eliza se agăţă de el, cu toate simţurile trezite la viaţă şi încordate – erau departe de casă, cu Angus şi cu Willy prin apropiere, dar când Hugh se uită la ea cu o privire plină de dorinţă, crezu că avea să ia foc dacă el nu făcea dragoste cu ea chiar sub un copac din pădurea St. John’s. O tulbura când o atingea, dar când se uita la ea de parcă abia aştepta să o aibă, devenea o desfrânată, complet lipsită de ruşine sau de pudoare. Şi îşi permise să se bucure de acea senzaţie.

Lăsă capul pe spate, în timp ce trupul ei începu să tremure. Incoerentă, îl îndemnă, încercând să se mişte în ritm cu penetrările lui. Hugh gemu, iar gura lui coborî cu putere peste a ei.

— Uită-te la mine, îi porunci el, cu buzele peste ale ei. Deschide ochii, Eliza, şi uită-te la mine…

Ea se chinui să deschidă pleoapele, abia reuşind să mai respire. Părul lui se desena în valuri de cerneală, ochii îi ardeau mocnit asemenea cărbunilor, strânsoarea lui era aproape dureroasă. Apoi scoase un geamăt de dorinţă. Un zâmbet sălbatic lumină faţa lui Hugh în timp ce se mişcă mai tare şi mai repede, apoi atinseră culmile plăcerii. Pentru o clipă, toată greutatea lui se sprijini pe ea, ţintuind-o de copac, astfel încât scoarţa i se imprimă în umeri şi părul i se încurcă printre nervuri, dar Eliza îl ţinu strâns, fericirea curgându-i în voie prin vene. „Te iubesc”, îi spuse ea în gând cu nespusă înflăcărare. „Chiar dacă tu n-o să-mi spui niciodată asta”.

— Te iubesc, şopti el cu vocea aspră.

Eliza tresări, gândindu-se că trebuie să fi vorbit cu voce tare.

— Poftim?

— Te iubesc, repetă el, zâmbind. Nu m-ai auzit prima dată?

— Nu, eu… Ea se opri înainte să spună ceva stupid. În schimb, îşi trecu mâinile prin părul lui şi îi trase faţa spre ea, sărutându-l apăsat, cu toată gura şi din toată inima. El o sărută înapoi, cu mâinile aspre pe ea. Te iubesc şi eu, îi spuse ea sfioasă.

— De asta te-am vrut doar pentru mine, murmură el.

— Nu trebuie decât să-mi spui, îi promise ea cu un surâs, în timp ce inima îi ajunse în al nouălea cer.

El îi atinse nasul, cu un zâmbet galeş.

— Am de gând să o fac deseori.

Iar Eliza simţi că nu avea să cunoască niciodată mai multă fericire decât în clipa aceea.

Capitolul 25

Seara la balul Montgomery începu splendid, fără să prevestească în niciun fel cât de urât avea să se termine.

Eliza purtă una dintre rochiile ei noi, dintr-o mătase de

un vişiniu aprins. Îi plăcuseră dintotdeauna culorile aprinse şi se simţea, în sfârşit, liberă să le poarte în voie. Georgiana o încurajase cu entuziasm să comande modelul acela, chiar dacă decolteul era mai adânc ca de obicei şi avea o puzderie de mărgele din agat pe corsaj.

— Eliza! exclamă Henrietta cu răsuflarea întretăiată când ea coborî scările. Rochia ta!

Încetini, apoi coborî hotărâtă. Ce nu era în regulă cu rochia ei? Oh, Dumnezeule, avea să facă pe toţi să întârzie dacă trebuia să se schimbe!

— Da? Îşi lipi un zâmbet strălucitor şi speră să nu pară neliniştită. Ce se întâmplă cu rochia mea?

— Este splendidă! Cu ochii mari, Henrietta se învârti în jurul ei. Străluceşte când te mişti.

Eliza îşi trecu o mână peste corsaj. Era un lucru rău că strălucea? Poate că nu pricepuse toate subtilităţile modei din lumea bună. Aruncă o privire spre Edith, care părea şi ea uimită.

— Străluceşte prea mult?

— Nu, nu! răspunse surprinsă Edith. Am de gând să copiez modelul pentru viitoarea mea rochie, dacă mama îmi permite să fac asta.

— De îndată ce o să vadă cât de frumos stă pe Eliza, sunt sigură că o să accepte. Henrietta ridică privirea. Asemenea surorii ei, purta o rochie minunată, într-o nuanţă de roz pastelat, pe care Georgiana îl numise odată „îmbujorare feciorelnică”. Mamă, ai văzut rochia Elizei?

— Oh, Dumnezeule, nu! spuse văduva, în timp ce ieşi din salonul de zi. La fel ca fiicele ei, o privi pe Eliza cu admiraţie. Este o minune!

Eliza se îmbujoră de încântare.

— Mulţumesc. N-am vrut să fac pe nimeni de râs astă seară.

— Dumnezeule! Văduva zâmbi uşor. Ne eclipsezi pe toate, draga mea!

Ştia că nu era adevărat. Văduva încă era o femeie frumoasă, iar rochia ei de culoarea salviei se potrivea minunat cu tenul ei deschis. Rochia roz a Henriettei îi

punea în evidenţă părul negru, iar Edith era frumoasă ca un înger în rochia albă, cu buclele aurii aranjate după ultima modă şi o brăţară de coral la încheietură. Şi – spre surprinderea ei – evantaiul ivoriu pe care i-l oferise ea.

Uimită, întâlni privirea lui Edith. Tânăra se înroşi, dar îşi deschise evantaiul.

— Cum mi se potriveşte? Aşteptam ocazia să-l folosesc.

Edith acceptase cadoul cu mulţumiri tăcute, dar nu îl folosise niciodată. Eliza îşi dădu seama că, fără să vrea, îl căutase de fiecare dată când cumnata ei ieşea. Să-l vadă la încheietura ei în seara aceea îi făcu inima să-i crească. Părea o dovadă că făcea cu adevărat parte din familie.

— Se potriveşte perfect cu rochia ta, zise Eliza.

Zâmbetul lui Edith fu recunoscător.

Abia auzi paşii pe scările din spatele ei, înainte ca Hugh să se ivească lângă ea.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, spuse el, încă trăgându-şi mănuşile pe mâini. O să fiu subiect de invidie pentru fiecare bărbat de acolo, ajungând la braţ cu patru femei frumoase.

Apoi se întoarse spre Eliza.

Nu mai văzuse niciodată expresia aceea pe chipul vreunui bărbat când se uitase la ea – uluire şi surprindere care se transformară iute în ceva înflăcărat şi plin de dorinţă. Ea se îmbujoră sub privirea lui, dar nu de stânjeneală.

— Haideţi, fetelor! spuse văduva în spatele ei. În trăsură.

Eliza abia dacă le auzi plecând într-un foşnet de rochii, urmate de majordom şi de lacheu. Hugh o luă de mână şi îşi apăsă buzele pe încheietura ei.

— Lady Hastings, murmură el, o să iştii o furtună în seara asta.

În loc să chicotească emoţionată şi să se împotrivească, ea îşi arcui sprâncenele.

— Crezi? Oh, Dumnezeule! Eu am vrut să atrag atenţia unui singur bărbat.

— Norocos bărbat! Mâna lui se strecură pe după mijlocul ei şi o trase mai aproape. Ce ai plănuit să faci cu el, de îndată ce o să fie fermecat fără cale de întoarcere?

— Să dansez cu el. Poate să cinez alături de el. Să provoc un mic scandal privindu-l toată noaptea. Ea îi atinse lavaliera şi îi îndreptă acul cu perlă. Apoi, să-l aduc acasă cu mine şi să facem dragoste până când nu mai poate.

Sophie îi zisese că nu era greşit să-i spui soţului tău lucruri pasionale, înflăcărate. Sfatul lui Sophie se dovedi din nou a fi potrivit când Hugh trase întretăiat aer în piept şi îşi coborî capul până când buzele lui îi atinseră urechea.

— Eşti ispititoare, îi şopti el. Exact ceea ce speram să spui, iar acum gândul ăsta o să mă chinuiască toată noaptea. Parfumul lui îi îmbătă simţurile; mâna lui pe spatele ei alunecă şi zăbovi o clipă peste posteriorul ei. Bănuiesc că nu putem să lăsăm baltă balul şi să facem dragoste.

Ea zâmbi chiar dacă inima îi bătea nebuneşte, iar trupul reacţionase la atingerea lui. Trebuia să fie declarat o crimă felul în care putea să o transforme într-o creatură desfrânată numai prin modul în care o privea cu ochii lui înflăcăraţi şi întunecaţi.

— Mama şi surorile tale ne aşteaptă, spuse ea repede.

— Ceea ce nu are nimic de-a face cu întrebarea mea. Încet, îi dădu drumul. Nădăjduiesc că o să-ţi respecţi promisiunea… de a dansa cu mine.

Îmbujorată, ea zâmbi încântată.

— Nu-mi încalc niciodată cuvântul dat.

*

Familia Montgomery închiriase mai multe săli publice de evenimente pentru balul lor, căci erau menite pentru sărbătorirea logodnei fiicei lor cu moştenitorul ducelui de Wamford. Era prezentă elita de seamă a societăţii londoneze, iar Eliza se simţi ameţită, de parcă şi aerul fusese aurit, mult prea rafinat pentru a fi respirat de ea. Şi Georgiana participa, chiar dacă Eliza nu o vedea. Trebuia să

o caute în continuare, căci nu-şi dorea să-şi petreacă seara ca o fată bătrână.

Dar, spre amuzamentul ei, gentleman după gentleman o invitară la dans. Toţi erau prietenii lui Hugh, aşa că acceptă şi se trezi că promise să danseze cu doi conţi, un viconte, fratele unui duce şi moştenitorul unui marchiz. Unul după altul, o luară de lângă soţul ei, chiar dacă, în cele din urmă, Eliza îşi dădu seama că el nu dansă decât câte o suită cu fiecare dintre surorile ei.

— Cu cine ar trebui să dansez? zise el când ea îl întrebă la cină. Singura femeie cu care vreau să dansez şi-a promis deja fiecare dans.

Ea răsuflă întretăiat.

— Tu m-ai încurajat să o fac! Sunt prietenii tăi!

— M-am înşelat, spuse Hugh. Sunt cu toţii nişte bestii invadatoare. S-ar putea să-l provoc pe Fairfield la duel pentru felul în care se uita la tine.

Niciodată un bărbat nu se uitase la ea senzual, nici măcar Lord Robert Fairfield. Hugh se purta prosteşte. Totuşi, se simţi cuprinsă de un iureş de fiori la auzul cuvintelor lui.

— Sper că n-o să faci asta, îi zise ea. M-a rugat să păstrez un dans pentru el mai târziu.

Soţul ei păru enervat.

— Poate că o să fie dezamăgit. Te vreau.

Îşi şopti ultimele cuvinte apăsat.

Eliza se înroşi din cap până în picioare.

— Hugh!

— Vreau să te fac să-mi spui numele toată noaptea, rosti el pe nerăsuflate, la fel de cuviincios ca orice altceva, cu excepţia lucrurilor desfrânată pe care le rosti în vreme ce se întoarseră în sala de bal. Vreau să te fac să gemi, să urli şi să mă implori…

— Încetează!

Cu faţa roşie ca racul, ea îl lovi uşor cu evantaiul.

— Nu o să mai spui asta de îndată ce ajungem în pat, continuă el pe tonul lui catifelat şi indecent.

Eliza o ştia. Chiar şi când o şoca, nu îşi dorea ca el să

înceteze să o adore, să o dorească, să o iubească. Dar acum trebuia să zâmbească şi să danseze cu altcineva, gândindu-se la toate modurile delicioase în care Hugh avea să facă dragoste cu ea când ajungeau acasă.

— N-o să reuşesc în veci să termin următorul dans, îi spuse ea cu o voce înăbuşită.

— Ce noroc că următorul tău partener sunt eu!

El îi aruncă o privire grăitoare lui Lord Carrington, căruia îi promisese primul dans de după cină, iar prietenul lui se întoarse supus pe loc şi plecă.

Elizei i se tăie răsuflarea.

— Ce faci?

— Este foarte simplu. Hugh se opri, îi prinse mâna într-a lui şi o puse pe braţ. Am descoperit că nu-mi place să-mi împart soţia.

— Este doar un dans, replică ea.

El o trase mai aproape, în vreme ce muzicienii începură să-şi acordeze instrumentele. Următorul dans trebuia să fie un vals.

— Nu este un simplu dans, spuse el dintr-odată serios. Este o ocazie să te ţin aproape, să simt cum te mişti în braţele mele. O ocazie ca Londra întreagă să ştie ce noroc am că sunt soţul tău. O şansă să te fac să râzi pentru că îţi place la nebunie să dansezi. N-aş vrea să ratez un asemenea moment.

Nu era posibil să iubeşti pe cineva mai mult decât îl iubea ea pe el în clipa aceea.

— Nu, şopti ea, şi se uită lung în ochii lui întunecaţi.

Nici ea nu voia să rateze un asemenea moment cu el.

Muzica începu. Hugh o luă de mână şi o ţinu indecent de aproape în timp ce dansară. Eliza se simţi uşoară ca un fulg, de parcă plutea deasupra podelei, în braţele lui. Atenţia lui Hugh nu se abătu nici măcar o secundă de la ea, iar zâmbetul cu subînţeles de pe chipul lui făcea să pară că erau singuri în sala de bal. Ai fi zis la fel de bine că erau – Eliza abia dacă îi mai observă pe oaspeţii din jurul ei.

— Ştii, spuse ea sfioasă, prima dată când ai dansat cu mine a fost clipa în care am început să mă îndrăgostesc de

tine.

— Da? Interesul se aprinse pe chipul lui. La balul Thayne.

Ea încuviinţă din cap.

— Nimeni nu m-a mai invitat la dans în seara aceea. Oh, Dumnezeule! Părea destul de penibil. Eu şi *papa* nu cunoşteam pe nimeni, adăugă ea în grabă. A fost frumos, dar mă aşteptam să stau pe margine toată noaptea până în clipa în care ai apărut tu.

Hugh îşi încleştă maxilarul.

— Tu nu ar trebui să-ţi petreci niciodată toată noaptea stând pe margine.

— Nu mă deranja lucrul acesta. Ea îi zâmbi. Drept să spun, nu-mi doream cu adevărat să dansez cu nimeni.

O expresie vag satisfăcută îi traversă chipul.

— Nu?

— Am dansat cu suficienţi gentlemeni în sezon ca să ştiu de ce îşi doreau să danseze cu mine. Aş fi preferat să stau pe margine.

Pe vremuri, ar fi fost umilitor să recunoască de faţă cu oricine că bărbaţii dansau cu ea doar pentru că vânau averea tatălui ei. Acum părea că toate dansurile şi balurile acelea ciudate fuseseră ca ora de dinaintea ivirii zorilor, când speranţele ei la un viitor de femeie măritată până la adânci bătrâneţi fuseseră obscure. Dar în seara aceea, când toate visurile ei se îndepliniseră, fiecare seară solitară fusese răsplătită întru totul.

Hugh se încruntă.

— De ce voiau să danseze cu tine?

Ea se îmbujoră. Iarăşi subiectul acela interzis – banii.

— Nu pentru farmecul sau frumuseţea mea, răspunse ea. N-am avut niciodată nici prea mult farmec, nici frumuseţe, aşa că poate ar trebui să fiu recunoscătoare că ţie pare să nu-ţi pese de asta.

Preţ de câteva clipe, el nu spuse nimic.

— Numai cei care te cunosc pot să aprecieze cât farmec şi câtă frumuseţe ai.

„Sau sunt prea amabili să spună altceva”, se gândi

ea, dar nu o zise cu voce tare. Chiar şi aşa, cuvintele lui îi treziră fiori calzi pe piele, care nu aveau legătură cu efortul din timpul dansului.

— Dar tu nu mă cunoşteai atunci, sublinie ea. Şi tot m-ai invitat la dans, şi nu o dată, ci de două ori.

— Şi asta ţi-a câştigat inima? o întrebă aproape îngrijorat.

— Ei bine... Eliza îşi întoarse privirea, ştiind că se înroşise. M-ai şi sărutat...

Hugh nu spuse nimic. Când, în cele din urmă, ea ridică privirea, întrebându-se dacă spusese ceva greşit, el o privea cu ochi întunecaţi, aproape visători.

— Te-am sărutat, da. Acela a fost momentul în care am ştiut că o să mă însor cu tine.

Buzele ei se întredeschiseră de încântare.

Expresia lui se relaxă. Un zâmbet senzual îi arcui buzele.

— Desigur, cu acordul tău. Am fost peste măsură de uşurat când ai acceptat.

De parcă ar fi putut să spună nu. De parcă o fată ca ea ar fi putut să refuze un conte ca el, chiar dacă nu ar fi fost îndrăgostită nebuneşte şi scandalos de atrasă de el.

— Te-ai gândit vreodată că nu o să accept?

Zâmbetul lui pieri.

— N-am vrut să te consider un lucru ce mi se cuvenea.

Ea simţi un nod în gât. Fusese întotdeauna fata tăcută de pe margine, cea care chicotea de emoţie şi nu spunea niciodată nimic spiritual. Niciun alt bărbat nu îi mai complimentase frumuseţea sau farmecul şi nici nu îi sugerase că le avea măcar. Dar Hugh... Oh, Hugh o luase prin surprindere, zăbovind ca să se uite cu adevărat la ea şi să îi vadă inima, dărâmând zidurile de apărare pe care ea le construise cu timpul. Nu ar fi putut să viseze în veci la un soţ mai potrivit.

Valsul se încheie. Mâinile lui Hugh zăboviră pe corpul ei.

— Cui ai mai promis un dans? murmură el.

— Oh… Domnului Jennings, lui Lord Edward Rivers şi… altcuiva, spuse ea încurcată. De ce?

— Mă simt foarte gelos în seara asta. El îi făcu cu ochiul şi, în cele din urmă, îi dădu drumul, continuând să o ţină de mână ca să o conducă de pe ringul de dans. Ai vrea nişte şampanie?

O conduse într-un colţ mai liniştit din spatele încăperii.

Ea scoase un chicot stânjenit.

— Ştii, cred că mai întâi o să vizitez camera de toaletă.

El zâmbi larg.

— Desigur. Eu mă duc să iau şampanie şi te găsesc când te întorci.

Capitolul 26

Eliza îşi croi drum prin saloanele aglomerate în căutarea camerei de toaletă. Voia să-şi pună o batistă umedă pe frunte şi să îşi lase emoţiile dezlănţuite să se liniştească. Dacă ar fi fost crescută ca o lady din înalta societate, cu siguranţă ar fi fost în stare de asta şi nu ar fi permis să i se înmoaie genunchii şi inima să-i bată nebuneşte în piept. Eliza Cross cea banală şi sfioasă îşi dorea să bea o ceaşcă de ceai într-un colţ liniştit şi să se minuneze de ceea ce devenise viaţa ei, dar contesa de Hastings trebuia să-şi revină şi să se întoarcă în sala de bal, pregătită pentru privirile fierbinţi şi pasionale ale soţului ei şi încă în stare să danseze şi să discute cu înflăcărare.

Dar camera de toaletă era la fel de aglomerată ca sala de bal. O tânără lady îşi rupsese rochia şi suspina deznădăjduită, în timp ce două slujnice se chinuiau să o repare. În fundul încăperii, trei doamne în vârstă stăteau împreună şi discutau în largul lor; una dintre ele stătea cu piciorul ridicat pe o pernuţă. Alte câteva doamne erau ocupate cu slujnicele care le aranjau părul şi le tamponau fruntea, în încăpere fiind aproape la fel de mult zgomot ca în sala de bal. Eliza îşi luă propria batistă rece şi îşi

tamponă faţa. Ochii îi erau strălucitori şi obrajii roşii, iar buzele îi erau arcuite într-un zâmbet continuu şi fericit. Zâmbi la vederea reflexiei din oglindă. Arăta aşa cum era: o femeie îndrăgostită.

Când reveni în sala de bal, aceasta era şi mai aglomerată. Îmbrâncită din stânga de un grup de filfizoni, abia strecurându-se printre nişte domnişoare îmbrăcate în alb care chicoteau din toată inima, ea încercă să-l găsească pe Hugh. Erau atâţia bărbaţi înalţi cu părul negru, în redingote şi pantaloni negri, încât nu era aşa de uşor să-l vezi. Dar îl zări în colţul opus al încăperii, de cealaltă parte a dansatorilor. Vorbea cu Henrietta, care zâmbea strălucitor, şi cu un tânăr chipeş care îi ţinea mâna lipită pe braţul lui. Văduva stătea lângă fiica ei, zâmbind graţios. În ochii tuturor, părea că tânărul îi cerea lui Hugh permisiunea de a o vizita pe Henrietta. Gândul aproape că o făcu pe Eliza să suspine de încântare.

Aproape ajunse lângă el când cineva o strigă pe nume. Ea se întoarse şi văzu că un bărbat pe care nu îl cunoştea făcu o plecăciune adâncă.

— Nădăjduiesc că o să mă iertaţi că mă prezint singur, Lady Hastings, spuse el. Sir Richard Nesbit, la dispoziţia dumneavoastră. Voiam să vă felicit.

Eliza deveni neliniştită.

— Pentru ce, domnule?

— Pentru căsătorie. Îl cunoşteam foarte bine pe răposatul tată al soţului dumneavoastră şi l-am văzut pe Hastings crescând încă de mic.

El îi făcu cu ochiul, cu un zâmbet cu subînţeles.

— Oh! Eliza se relaxă şi chiar îi zâmbi. Un vechi prieten de familie. Ce frumos din partea dumneavoastră, Sir Richard. Mulţumesc.

— Bătrânul Hastings – socrul dumneavoastră – a fost un om măreţ, extraordinar. Ar fi fost mai mult decât încântat să-şi vadă fiul însurat atât de bine.

Eliza şovăi, dintr-odată încurcată. Nimeni nu ar fi numit-o o partidă splendidă; nu era eligibilă, nici frumoasă sau în orice alte feluri care făceau ca fetele să fie partide

avantajoase. Cu excepţia unui singur lucru. Amintindu-şi sfatul Georgianei, ea se îndreptă de spate şi răspunse politicos:

— Sunt sigură că nu înţeleg, domnule.

El râse.

— Ba da, ba da! Tatăl dumneavoastră a pus totul la cale, nu-i aşa? Trebuie să fie încântat să vadă că planurile lui au dat roade.

Zâmbetul îi dispăru de-a binelea de pe buze. Eliza se uită lung la el, cu chipul încremenit, şi nu spuse nimic.

Sir Richard nu se lăsă descurajat. Se aplecă mai aproape.

— Înţelegeţi acum… da, înţelegeţi! V-a găsit o partidă extraordinară, şi nu pot să spun că-l condamn. Hastings ar fi fost partida sezonului dacă n-ar fi fost îngropat în datorii, aproape la un pas de groapă. O să recunosc asta în faţa lui Edward Cross – nu ratează niciodată o şansă. Un titlu vechi, un tânăr decent, iar toate astea pentru o datorie nu foarte importantă.

El clătină din cap, continuând să zâmbească larg.

— Ce vreţi să spuneţi? Eliza îşi auzi vocea şi i se păru străină şi stridentă. De ce anume îl acuzaţi pe tata?

— Să-l acuz? pufni Richard. A reuşit! Ştiu asta pentru că eu însumi i-am vândut un vechi bilet de plată. Nu m-am gândit că o să se aleagă ceva de el după ce tânărul Hastings mi-a spus că n-avea niciun sfanţ şi nu o să plătească decât cele mai apăsătoare datorii. Ei bine, i l-am vândut lui Cross! Toată lumea a făcut asta. El a cumpărat fiecare bilet de plată şi datorie de onoare în contul lui Hastings. Ce altă alternativă să fi avut băiatul decât să se însoare cu singura fiică a omului? El chicoti din nou. Cross l-a cumpărat pentru dumneavoastră. Ce afacere bună a făcut, nu? O contesă!

Muzica şi discuţiile din jurul ei se amestecară într-un vuiet neclar. Eliza se simţi amorţită. Voia să-i spună domnului Richard că era un mincinos, voia să-şi ducă mâinile la urechi şi să fugă, voia să nu se mai gândească la faptul că vorbele lui aveau atât de mult sens. Un conte

frumos, eligibil. O afacere bruscă a tatălui ei, când *papa* făcea rareori afaceri cu nobilii. Atâtea întâlniri şi vizite când *papa* lipsea de acasă. Insistenţa lui că un conte putea să se însoare cu fiica lui dacă îşi dorea.

Încă aflat în faţa ei, domnul Robert spuse ceva prin care se scuză. Continuând să zâmbească asemenea unei pisici care găsise bolul de lapte, făcu o plecăciune şi plecă. Eliza îl privi, încremenită şi copleşită.

Casa uşor dărăpănată, nepotrivită pentru a fi reşedinţa unui conte. Lipsa de fonduri pentru draperii noi. Felul în care Hugh apăruse la teatru după ce *papa* o împiedicase să o invite pe Georgiana. Răceala mamei lui faţă de ea… Dispreţul Henriettei şi al lui Edith, chiar şi felul în care el o sedusese atât de curând după ce o ceruse de soţie, asigurându-se că nu avea să se răzgândească.

Eliza îşi duse mâna la gură pe măsură ce fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare gest aparent îndrăgostit i se desenă în minte în culori noi şi sinistre. Tatăl ei îl cumpărase? *Papa* o tot tachinase că va găsi un nobil fără niciun sfanţ care să se însoare cu ea. Dar ea nu crezuse că Hugh nu avea niciun sfanţ; o făcuse să creadă că îi păsa cu adevărat de ea.

Totul fusese o minciună?

— Eliza! Edith îi atinse braţul. Zâmbetul strălucitor de pe chipul ei păli când Eliza se smuci şi aproape că se feri de braţul ei. Te simţi rău? întrebă fata îngrijorată.

— Nu, eu… Eliza îşi apăsă mâinile la tâmple. Se putea să fie adevărat? Ce anume voiai, Edith?

— Mama m-a trimis să te caut, spuse cumnata ei. Într-o anumită măsură, entuziasmul îi reveni. Lord William Parker-Jones a cerut permisiunea de a se întâlni cu Henrietta. Mama vrea să ţi-l prezinte.

Papa fusese dintotdeauna un spectator. Îi spusese să nu intervină în căsnicia ei. El întreba despre nepoţi de fiecare dată când venea în vizită, de fiecare dată când Hugh, mama şi surorile lui nu erau acasă. Era o coincidenţă? Hugh nu spusese niciun cuvânt despre *papa* de la nuntă, chiar dacă fusese atât de implicat în afaceri cu

el înainte de a se căsători, încât fusese nevoit să vină la Geenwich de mai multe ori.

Putea să fie adevărat? Toate lucrurile legate de căsnicia ei erau o minciună?

— Eliza? întrebă Edith îngrijorată. Pari albă la faţă. Lasă-mă să-l chem pe Hugh.

— Nu! Ea o apucă pe Edith de încheietură. Nu… eu… mă doare capul. Groaznic, mă tem. Poţi o să mă ajuţi să mă duc acasă?

— Oh, nu, lasă-mă să-l chem pe Hugh! începu să spună fata.

Eliza o strânse de încheietură.

— Nu, nu… nu pot să mai aştept. Neliniştită, fata se uită lung la ea, cu ochii mari. Eliza încercă să zâmbească. Nu vreau să stric seara tuturor, spuse ea. Nu când Henrietta are asemenea veşti fericite. Te rog să le spui doar… că am plecat acasă. Sunt convinsă că o să mă simt mai bine după o ceaşcă de ceai şi odihnă.

— Chiar cred…

— Edith! Ea o strânse din nou de mână, mai tare. Te rog să mă ajuţi! Vreau să-mi fie chemată trăsura.

— Hugh o să te ducă acasă, îi şopti fata, părând speriată.

Eliza nu-l voia pe Hugh, nu acum. Dacă îl vedea, se putea să spună ceva ce avea să regrete sau, mai rău, ce va regreta chiar atunci. Dacă o lăsa pe Edith să plece, fata se ducea să-i spună.

— Vino cu mine, te rog, îi spuse ea lui Edith. Apoi, poţi să te duci să-i spui lui Hugh. Trebuie să plec acasă.

Edith încuviinţă încet din cap. Eliza răsuflă uşurată, dar când făcu un pas spre uşă, aproape că se prăbuşi. Stătuse atât de încordată, încât i se tăiară genunchii când încercă să se mişte. Uluită, Edith o cuprinse pe Eliza de mijloc şi o susţinu.

— Doamne, Eliza, eşti sigură că reuşeşti să ajungi până acasă?

— Nu am unde să mă întind aici, zise Eliza.

— Camera de toaletă…

— Este aşa de aglomerată şi atâta zgomot acolo, că durerea mea de cap o să se înrăutăţească.

Îşi fixă ochii spre uşa cu arcadă, flancată de pilaştri cu ghirlande de iederă şi flori de mătase. Lady Montgomery nu se uitase la bani în seara aceea. La fel ca Hugh, de îndată ce pusese mâna pe fondurile din zestrea ei. De îndată ce *papa* îi achitase toate datoriile.

Edith nu mai spuse nimic până când ajunseră în hol. Apoi îi ceru unui lacheu să cheme trăsura familiei Hastings şi altuia să-i aducă Elizei pelerina.

— Rămâi cu mine, o rugă Eliza cu tremur în voce.

— Da, îi promise Edith, părând îngrijorată. Pot să trimit un lacheu după doctor…

— Nu cred că este nevoie. Se uită la Edith, care o detestase atât de mult şi fusese părăsită din cauza ei şi care acum părea atât de îngrijorată pentru ea. Edith ştia? Eliza eliberă braţul fetei şi schiţă un zâmbet. Este doar o durere de cap. Nu sunt obişnuită cu balurile, ştii… Am dansat prea mult şi este atât de mult zgomot! Pur şi simplu, am nevoie să mă duc acasă. O să-i spui tu lui Hugh, nu-i aşa?

Chipul lui Edith fu luminat de un zâmbet larg şi uşurat.

— Desigur! Eu… Pentru o clipă, am crezut că nu voiai să-i spun. Ce prostie din partea mea, nu-i aşa? Ştii că o să vină imediat după tine, indiferent ce-i spun eu, nu? Ea zâmbi sfioasă, clătinând din cap. Aş putea să-i spun că ţi-ai pierdut o cataramă de la pantof şi tot ar veni după tine acasă. Îţi este devotat ca un căţeluş.

Ca un căţeluş. Dacă domnul Richard avea dreptate, Hugh o minţise aproape din prima clipă în care se cunoscuseră.

Eliza urcă în trăsură şi se prăbuşi pe banchetă. Îi făcu semn lui Edith, care o privea de pe trepte, iar fata o salută, zâmbind din nou.

— Să te faci bine! strigă Edith în clipa în care vizitiul îndemnă caii să o pornească la drum. Finch, să mergi încet, îi zise ea vizitiului.

Eliza se lăsă legănată de trăsură; nu voia să

gândească sau să simtă în clipa aceea. Poate că totul era greşit. Poate că domnul Richard era un mincinos sau înţelesese greşit cuvintele lui *papa* despre intenţia de a cumpăra biletul de plată de la tatăl lui Hugh. Poate că Hugh nici măcar nu ştia că *papa* cumpărase datoria. Nu auzise niciodată nici de la Hugh, nici de la familia lui ceva despre domnul Richard, chiar dacă bărbatul susţinuse că era un vechi prieten. Şocul cuvintelor lui o făcuse să fugă, dar poate că, de îndată ce găsea ceva spaţiu, ceva timp ca să se gândească la toată povestea, avea să găsească o explicaţie rezonabilă.

Dar el plantase deja o sămânţă care încolţea într-o liană infamă, spinoasă şi vicleană, iar singurul mod de o ucide era să o scoată cu rădăcini cu tot.

Ajunsese numaidecât pe St. James's Street. Wilkins fu surprins să o vadă singură, dar ea îi spuse că avea o durere de cap. Mary se grăbi să îi prepare o ceaşcă liniştitoare de ceai, iar Eliza se duse în camera ei.

Willy tresări şi lătră cu ardoare când o zări. Angus trebuia să se fi dus la culcare dacă Willy era deja în coşul lui de lângă şemineu. Inima Elizei se înduioşă la vederea lui; câinelui i se permitea să intre noaptea în camera ei, căci îşi petrecea restul zilei afară, alături de Angus. Se aplecă, iar Willy se aruncă spre ea şi o linse pe faţă până când fu nevoită să râdă.

— Ce să cred, Willy? şopti ea, odihnindu-şi obrazul pe blăniţa lui fină, alb cu negru. *Papa* ar face aşa ceva?

Willy se retrase şi o privi curios, cu limba pe afară. Lătră spre ea.

— Ai dreptate, spuse ea încet. Ar face-o. Dar Hugh ar intra într-o asemenea intrigă?

Câinele îi linse din nou faţa. Nici el nu ştia.

Se gândi la Hugh, la soţul ei, care îi declarase că o dorea pentru el pentru o zi şi o dusese la Primrose Hill. Care făcuse dragoste cu ea şi îi spusese că o iubea. Se putea ca bărbatul acela să o fi minţit? Închise ochii şi îşi aminti primul lor vals, când o scosese afară, în burniţa de pe terasa lui Lady Thayne, şi o sărutase atât de pasional, ca un

iubit. Atunci o dorise; îşi amintea cu însufleţire senzaţia corpului lui excitat pe al ei…

Dar a-şi dori nu era acelaşi lucru cu a iubi. Şi îi spusese că o iubea sau că măcar îi păsa de ea la ceva timp după ce se căsătoriseră.

Poate că nu o iubise când o ceruse de soţie, dar de atunci se îndrăgostise de ea. Chiar dacă începuse ca un neadevăr, acum totul era real. Eliza îşi dorea cu disperare să creadă că jurămintele de iubire ale soţului ei nu fuseseră simple minciuni sau măcar minciuni pe jumătate. Putea să ierte minciunile vechi, se gândi înverşunată, atâta vreme cât vorbise serios când îi spusese că o iubea în seara aceea…

Dar, dacă ea credea că *papa* putea să fi cumpărat toate datoriile şi îl obligase să se însoare cu ea, era greu de crezut că Hugh l-ar fi iertat atât de uşor şi de repede.

Parcă în transă, Eliza se ridică şi apucă lampa. Willy o urmă prin cameră, fluturând din coadă. Nu îi spuse să şadă. Deschise uşa şi traversă coridorul, întâlnindu-se cu Mary, care ţinea o tavă în mâini.

— V-am adus ceai, milady, spuse speriată camerista ei. Nu vreţi să-l beţi în cameră?

— Hm? Oh, ba da, o să fie minunat în camera mea, Mary. Eliza zâmbi absentă. Mă duc doar să iau o carte din biroul Excelenţei Sale.

Îl văzuse pe Hugh în biroul lui, la masa de scris. Ţinea registrele pentru el. Dacă datoriile lui erau uriaşe, aşa cum susţinea Sir Richard, Hugh trebuia să fi făcut plăţi care trebuiau să fie înregistrate în registre. Avea doar să se uite peste ele. Dacă nu existau datorii, atunci Sir Richard o minţise. Nu era nevoie să îl confrunte pe *papa* sau pe Hugh în legătură cu nimic. Urma să stea liniştită în pat, sorbind din ceai, când devotatul ei soţ avea să vină şi s-o vadă.

Biroul era întunecat şi cufundat în tăcere, făcând-o să se simtă ca un tâlhar. Aşeză lampa pe birou. Unde erau registrele? Dulapul părea locul evident; examină rafturile şi găsi mai multe registre. Erau ţinute în ordine, inclusiv pentru anii de dinainte. Numai în unul era scrisul de mână

al lui Hugh. Îl puse pe birou.

Avu nevoie de câteva minute să-i descifreze notiţele. Ea păstrase registrele gospodăriei la Greenwich, dar contesa văduvă avea registrele aici. Eliza nu era obişnuită cu activităţile moşiei unui conte, dar începu să le desluşească. Erau menţionate plăţi ale slujitorilor, chitanţe de la croitoreasă, de la măcelar, de la potcovar. Eliza întoarse paginile, studiind cât putea de iute.

Prima o făcu să clipească; ipoteca pe Rosemere. Era o sumă mare. Henrietta îi spusese că fusese lăsată arendaşilor, ceea ce nu era un lucru tocmai bun, fiindcă toţi iubeau moşia din Cornwall. Mai erau o ipotecă pe o proprietate – Norcross Hall, reşedinţa familiei Hastings din Essex. Acum că ştia ce anume să caute, începu să identifice numaidecât datoriile. Buzele Elizei se mişcară în tăcere când încercă să adune sumele plătite şi să ghicească ce rămânea din datorie. Renunţă când suma trecu de 30.000 de lire.

Willy îşi puse capul în poala ei, iar Eliza îl mângâie, uitându-se absentă la paginile din faţa ei.

Ei bine, o mulţime de proprietăţi erau ipotecate. Georgiana spusese că fratele ei le scria mereu bancherilor, negociind noile credite. Doar pentru că Hugh avea datorii nu însemna că avea necazuri. Cei mai bogaţi nobili aveau venituri de zeci de mii de lire pe an, mai mult decât suficient ca să-şi plătească ipotecile. Totuşi, dacă era adevărat, venitul trebuia recuperat de altundeva.

— Am nevoie de registrul curent, şopti ea. Willy îşi înclină capul, iar ea încuviinţă hotărâtă. Da. Dacă totul a continuat după nunta noastră aşa cum se întâmpla înainte, înseamnă că n-a schimbat nimic căsnicia noastră.

Îi căuta scuze lui Hugh şi se detesta pentru asta.

Registrul curent nu se afla pe rafturi alături de celelalte. Eliza se întoarse spre fotoliul mare din piele şi deschise un sertar de la birou. Nimic. Un alt sertar – tot nimic. În cel de-al treilea sertar se afla un registru pe care îl mai văzuse. Îl scoase cu mâini tremurânde. În timp ce îl deschise, un teanc de hârtii se prăbuşi pe podea.

În primul rând, recunoscu scrisul de mână al tatălui ei. Era doar cuvântul Hastings scris în mâzgăliturile de pe exterior, dar asta o făcu să tresară. Încet, despături hârtiile ca să vadă ce îi dăduse tatăl ei lui Hugh. Poate că era o recomandare pentru cizmarul lui sau o listă de vinuri bune…

„Plătit integral”, scria sus – un bilet de plată pentru 2000 de lire. „Plătit integral” scris pe o chitanţă mare de la căruţaş. „Plătit” pe un total al facturilor de la negustorul de vinuri. „Respectat integral” pe un contract de la proprietatea din Essex.

Eliza duse mâna la gură. „Plătit integral”. „Plătit integral”. Fiecare pagină din teancul de hârtii, zeci de chitanţe, credite şi bilete de plată, toate marcate ca fiind plătite. Le lăsă să-i alunece printre degete – o avalanşă de dovezi blestemate care arătau că tatăl ei cumpărase datoriile lui Hugh, exact aşa cum susţinea Sir Richard Nesbit. Încordată, deschise registrul curent, rugându-se să dea peste vreo notă care să arate că Hugh îi restituia tatălui ei banii, că poate *papa* o făcuse ca o dovadă de bunătate faţă de viitorul lui ginere.

Nu exista niciuna. Văzu adnotaţii clare ale unor dintre fonduri din zestrea ei, puse în diferite conturi. Hugh nota absolut totul, până în cele mai mici detalii. Dar nu exista nicio plată către alte credite sau ipoteci de când Hugh începuse să vină în vizită la Greenwich.

Iar Eliza ştiu, în adâncul sufletului, că Nesbit îi spusese adevărul.

Capitolul 27

Hugh începuse să se întrebe unde se dusese Eliza.

În camera de toaletă, îi spusese. Având două surori, Hugh ştia că era ceva care putea să presupună o mare întârziere, aşa că nu fu surprins când ea nu se întoarse repede. Îşi salută prietenii, îşi umplu din nou paharul de vin

şi reuşi să nu dea nas în nas cu Lord Livingston, care se întreţinea cu admiratorii lui într-un colţ al încăperii.

Henrietta îl găsi, venind spre el cu un tânăr înalt la braţ. Hugh îl cunoştea pe William Parker-Jones, fiul cel mic al marchizului de Downes, dar tot tresări când auzi că tânărul îi cerea permisiunea să o viziteze pe Henrietta. Sora lui strălucea de fiecare dată când tânărul se uita la ea, iar Hugh îşi dădu seama că sora lui cea mică nu mai era o fetiţă.

— După expresia de pe chipul Henriettei, trebuie să accept, îi spuse tânărului. Dar trebuie să-ţi mai spun că am hotărât să-şi facă debutul şi să participe la sezon anul viitor.

— Desigur, spuse Lord William cu căldură. Nu a fost niciodată intenţia mea să previn acest lucru. Aruncă o privire spre Henrietta, care era roşie în obraji şi strălucea de bucurie. Totuşi, sper să fur startul în faţa celorlalţi domni care, cu siguranţă, îţi vor cere permisiunea să vină în vizită anul viitor.

Hugh chicoti.

— Poţi să-ţi dai toată silinţa. Henrietta o să fie cea care o să decidă dacă reuşeşti.

Contesa văduvă li se alătură, iar Henrietta îi împărtăşi vestea cea bună. Rose se bucură şi continuară să discute o vreme. Edith veni şi ea şi fu prezentată noului pretendent al surorii ei, dar se făcu nevăzută când mama ei îi şopti ceva. Când Lord William se duse să-şi informeze propria mamă, Rose îi trimise marchizei omagiile ei.

— Henrietta, draga mea, cât de minunat! Este un băiat fermecător, dintr-o familie aşa de bună!

Rose îşi strânse fiica de mână.

— Chiar eşti mulţumită, mamă? Eşti de acord? Fără să mai aştepte un răspuns, ea se întoarse spre Hugh. Ai vorbit serios, Hugh, când ai spus că eu decid?

— De ce să nu vorbesc serios? întrebă el prefăcându-se jignit. Ai de gând să nu alegi bine?

Ea râse, apoi deveni numaidecât serioasă.

— Nu! Doar că este ceva foarte nou faptul că domnii

vor veni să mă viziteze, să mă curteze şi să încerce să mă seducă. Totul părea aşa de interesant şi de romantic când era vorba despre Edith, iar eu aproape că am murit de invidie, dar acum... O să-mi spui dacă ţi se pare că fac o greşeală, nu-i aşa?

Adică asemenea lui Benwick, voia să spună.

— Da, îi promise el. Vreau să te văd fericită.

Ea oftă şi zâmbetul îi reveni pe buze.

— Unde este Eliza? Abia aştept să-i spun.

— Nu ştiu.

Hugh înălţă capul şi scrută încăperea din priviri. Nu o vedea şi deja era plecată de ceva vreme. În cealaltă parte a camerei, îl zări pe Lord Livingston, care discuta cu fiul lui şi cu domnul Richard Nesbit. Vicontele era cu faţa spre el, iar când Hugh aruncă o privire în direcţia lui, privirile li se întâlniră. Buzele lui Livingston se arcuiră şi îşi ridică paharul spre el într-un salut zeflemitor. Hugh se încruntă şi întoarse privirea.

— Am trimis-o pe Edith s-o cheme, spuse mama lui. Voiam să i-l prezint pe Lord William. Mă întreb de ce întârzie atât.

Hugh se încruntă. Nu o vedea nici pe Edith. Poate că erau amândouă în camera de toaletă, dar însemna că Eliza nu se simţea bine. Trebuia să fi trecut deja o jumătate de oră de când plecase.

— Mă duc să le caut, le spuse mamei şi surorii lui şi porni să traverseze încăperea.

O întâlni pe Edith la uşa cu arcadă a încăperii.

— Oh, Hugh, iată-te! exclamă ea pe un ton evident de uşurare. Eliza m-a rugat să te găsesc.

— Ce s-a întâmplat? Deveni îngrijorat într-o clipită. Se simţise bine când plecase. Unde este?

— S-a dus acasă cu trăsura.

— Poftim?

Edith ridică mâinile la auzul întrebării lui tăioase.

— Am vrut să vin după tine, dar a insistat să plece imediat. Finch o s-o ducă acasă în siguranţă, aşa că am lăsat-o să plece.

— De ce a vrut să plece? întrebă el.

Dumnezeule, dacă Livingston îi făcuse ceva…

— A spus că o doare capul, că este prea mult zgomot aici şi că a dansat prea mult.

Încruntarea de pe chipul lui Hugh se adânci. Era posibil, dar părea neobişnuit pentru Eliza.

— Părea că îi este foarte rău?

Edith şovăi, apoi îi mărturisi:

— Da. Sau poate nu că îi era rău, ci s-a purtat foarte straniu. Avea o privire distantă şi cred că nu a reţinut nici jumătate din ce i-am spus. Se gândea la altceva. Părea ameţită.

La naiba! Fu cuprins de o furie fierbinte şi violentă. Trebuia să fi fost Livingston sau Benwick, nemernicul fără caracter. Se gândi la rânjetul maliţios al lui Livingston. Puneau la cale represalii împotriva felului în care Eliza îl pusese la locul lui pe Benwick sau poate a campaniei de apărare duse de mama lui prin saloane.

— Mă duc acasă să mă asigur că este bine.

Edith zâmbi larg.

— I-am spus eu că aşa o să faci.

O duse pe Edith înapoi la mama lor şi îi spuse că urma să trimită trăsura după ele.

— Desigur, dragul meu, îi spuse ea. Dar, Hugh… îl trase un pic mai departe de surorile lui. Să fii blând, îi atrase ea atenţia. Se poate ca plecarea ei bruscă să aibă motive întemeiate.

— Sunt convins, mamă, zise el. Eliza nu este grăbită sau impulsivă.

— Nu. Ea ridică o sprânceană. Un motiv *foarte* întemeiat. Când unei tinere proaspăt măritate i se face rău… Ea făcu un gest delicat cu mâna. Să fii blând, spuse ea din nou şi începu să zâmbească.

El rămase cu gura căscată. Da, desigur, ar fi trebuit să se gândească. Tensiunea lui se risipi, fiind înlocuită de uluire. Se putea ca Eliza să aştepte un copil? Ar fi preferat să-i fi spus chiar ea, dar mama lui avusese copii, iar el nu; sigur ştia despre ce vorbea dacă îl îndemna să fie blând şi

înţelegător.

— O să fiu, îi promise mamei lui şi se îndreptă din nou spre uşă, de astă dată trecând nerăbdător prin mulţime.

Nu se mai deranjă să aştepte pe cineva ca să vadă dacă Finch se întorsese. Îi lăsă instrucţiuni vizitiului lui când acesta se întoarse şi plecă pe jos. Nu era departe şi ajungea mai repede dacă mergea pe jos, din moment ce strada era înţesată de trăsuri. Spera ca Eliza să fi plecat acasă pentru un motiv fericit; un copil! Şi atât de repede după ce se căsătoriseră! Poate că fusese într-adevăr Livingston, dar mări pasul când şi-o închipui pe Eliza însărcinată. Ţinând în braţe copilul ei, cântând dulce. O fetiţă cu ochi verzi şi un zâmbet sfios.

— Unde este Lady Hastings? îl întrebă pe majordom când trecu pragul uşii de la intrare, deja scoţându-şi pelerina şi mănuşile.

Wilkins făcu o plecăciune.

— S-a retras în cameră, milord.

Hugh era deja la jumătatea scărilor.

— Excelent.

Trebuia să cheme un doctor care să o examineze? Trebuia să-şi fi întrebat mama. Zâmbi larg, urcând câte două trepte. Avea să o întrebe pe Eliza.

Dar ea nu era în cameră. Mary, camerista ei, se afla acolo, aranja un ceainic şi alte lucruri pe masa de lângă şemineu.

— Lady Hastings? întrebă el, uşor nerăbdător.

Sigur trebuia să se fi dus în pat.

— A spus că vrea să ia o carte din biroul dumneavoastră, milord, spuse fata.

Hugh se opri. Din biroul lui?

— Foarte bine, spuse el, dar entuziasmul îi fu risipit de un fior brusc. De ce să se fi dus Eliza acolo să caute o carte? Biblioteca era mică, dar avea o colecţie frumuşică de romane graţie mamei şi surorilor lui. În biroul lui nu exista nimic nici măcar pe jumătate de interesant.

Dar, când deschise uşa biroului, ea nu alegea o carte. Stătea în fotoliul din spatele biroului, cu capul plecat. La

intrarea lui, Willy se ivi de după birou şi traversă bucuros încăperea ca să-l întâmpine. Hugh îl mângâie între urechi, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Eliza?

Ea înălţă capul. Chipul îi era alb ca varul, aşa că el înaintă îngrijorat, doar ca să se oprească brusc când ea se ridică în picioare.

— Sunt aşa o proastă! spuse ea încordată şi se sprijini cu mâinile pe birou.

El se încruntă.

— Nu. Ce vrei să spui?

Drept răspuns, ea întinse mâna şi împrăştie nişte hârtii mototolite pe birou. Hugh simţi un gol în stomac când văzu despre ce era vorba.

— Le-a cumpărat pe toate, nu-i aşa? întrebă ea, părând hipnotizată de datorii, cuvântul „plătit” ieşind în evidenţă pe una dintre ele, de parcă era marca furiilor iadului.

El se cutremură din nou. Trebuia să fi ars biletele acelea, e adevărat, dar, ca ea să le găsească, fusese nevoită să caute prin biroul lui. Eliza nu era genul care să o facă dintr-un capriciu. Cineva îi spusese. Era ceea ce făcuse Livingston? Dar de unde să fi ştiut Livingston?

— Da, spuse el, mai aspru decât avea de gând.

Ea încuviinţă din cap, o mişcare încordată.

— Cel puţin 50.000 de lire.

— Aproape 80.000.

Eliza tresări.

— N-am fost niciodată bună la calcule. Ea ridică privirea. Sunt o grămadă de bani.

El nu spuse nimic. Cine naiba îi spusese? El nu mărturisise absolut nimănui, nici mamei, nici avocatului, nici măcar unui prieten. Singurul om care ştia toată povestea era tatăl ei. Totuşi, de ce Dumnezeu îi spusese Cross? Mai ales acum, când erau căsătoriţi până când moartea avea să-i despartă, când el se îndrăgostise de ea şi când se putea ca ea să poarte în pântec copilul lui?

Despre asta era vorba? Cross insistase în mod special

să păstreze legătura cu nepotul lui. Trebuia să fi observat că Hugh nu era atât de dornic să se supună. Poate că era intriga lui, menită să-i despartă…

Hugh închise ochii preţ de o clipă. Nu despre asta era vorba. Fusese atât de încântat de ideea de a avea un copil în scurtul drum spre casă, încât începuse să creadă că era adevărat. Dar Eliza nu se întorsese acasă pentru că i se făcuse rău din cauza unei sarcini; probabil nu exista niciun copil. Ea plecase de la bal pentru că îşi dorise să caute prin biroul lui.

Soţia lui se îndreptă de spate. Colţurile gurii i se arcuiră în jos şi păru nefericită pentru un moment. Trase adânc aer în piept şi se întoarse spre el, cu bărbia ridicată şi ochii în flăcări.

— Totul a fost o minciună?

Gura lui făcu o grimasă cinică.

— Întreabă-l pe tatăl tău.

— A existat vreodată minereu pe moşia din Cornwall?

Hugh şovăi, dar ce rost mai avea să mintă acum? Era limpede că ştia, după tonul întrebării ei. Singurul care putea să-i fi spus totul era Cross sau cineva căruia îi povestise, iar dacă propriul ei tată încălcase jurământul de tăcere pe care îl obţinuse de la Hugh, nu mai avea de ce să nu-i răspundă.

— Nu, din câte ştiu eu.

— Chiar aveai de gând să-l laşi să sape în ideea că poate dădea de minereu?

— Nu.

— Ne-am întâlnit din întâmplare la teatru şi la balul Thayne?

— Nu.

Ea se cutremură, parcă străfulgerată.

— Ştiai că tata era plecat când mă vizitai în Greenwich.

— Deseori. Da.

Bărbia ei se mişcă în sus şi în jos, încuviinţând vag din cap când el îi confirmă ceea ce ea probabil ştia deja.

— Ai fi venit vreodată la Greenwich dacă tata n-ar fi făcut asta?

Ea făcu un semn spre datorii.

Dintr-odată, el fu copleşit de frustrare şi de furie, la fel de puternic ca prima dată când se dusese la reşedinţa lui Cross, încordat de spaimă şi de nelinişte din cauza motivelor care îl determinaseră pe bărbatul acela să cumpere datoriile pe care le avea. Când Cross îi dăduse de veste că era agăţat ca un păstrăv în cârlig, indiferent cât de mult se agitase, cârligul era atât de adânc înfipt încât nu se mişcase din loc.

— Nu, spuse el pe un ton încordat.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

— Totul a fost o minciună?

— O minciună? Nu. Trecu cu privirea peste silueta ei, peste sânii generoşi şi catifelaţi, peste mijlocul subţire, peste linia şoldurilor, apoi reveni spre chipul ei, care devenise atât de frumos şi drag lui. Când te-am sărutat, nu a fost o minciună. Când am făcut dragoste cu tine, nu a fost o minciună.

— Dar nu pentru că ţi-a păsat de mine, nu atunci.

Mâinile lui erau încleştate în pumni. „Gata cu minciunile!”

— Nu aşa cum îmi pasă acum.

— Acum? Ea apucă în grabă chitanţele datoriilor şi le aruncă spre el. Te aştepţi să cred orice, nu-i aşa? M-ai lăsat să cred că-ţi pasă de mine, chiar că mă iubeşti!

— Nu ţi-aş spus niciodată asta, sublinie el, dacă nu aş vorbi serios.

— Nu, îl contrazise ea cu amărăciune. N-ai spus niciodată asta. Mi-ai făcut complimente ca să plec urechea şi să nu-mi dau seama. Mi-ai trimis nişte afurisite de *flori,* iar eu, ca o idioată, am căzut în plasă. Mama ta a ştiut, nu-i aşa? De aceea a fost aşa de rece când am venit la ceai. Făcu ochii mari. Tu ai pus-o să mă invite, nu-i aşa? Să o orbeşti pe ciudata fată bătrână ca să se îndrăgostească stupid, cu disperare.

Hugh tresări. Era exact ceea ce făcuse.

— Îmi pare rău pentru asta.

— Nu m-am aşteptat niciodată ca un bărbat să se

îndrăgostească de mine şi să fie copleşit de pasiune, spuse ea cu o voce uşor mai calmă. Trebuia să fi ştiut. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Dar este adevărat, spuse el pe o voce scăzută. Acum.

— Acum. *Acum.* Ea plângea, iar lacrimile i se prelingeau pe obraji. De ce aş crede asta? *Papa* mai flutură vreo momeală prin faţa ta?

Hugh îşi pierdu cumpătul. Ştia că merita furia ei, dar tatăl ei – iubitul ei *papa* – era cel care provocase toată povestea, iar ea nu spusese niciun cuvânt împotriva lui.

— Ar trebui să-l întrebi, spuse el tăios. Întreabă-l pe iubitul tău *papa* de ce a făcut asta! Întreabă-l ce condiţii a impus târgului pe care mi l-a oferit – să nu-ţi spun, să-ţi fac curte cum se cuvine, să-ţi câştig inima –, condiţii cărora n-am avut cum să mă împotrivesc din moment ce deţinea suficiente datorii încât să ne distrugă pe mine şi pe familia mea. Iar înainte să protestezi că nu ar fi făcut aşa ceva, adăugă el aproape mârâind, când ea deschise gura indignată, află că a spus că o să mă dea pe mâna magistraţilor dacă suflu un cuvânt despre planul lui. Îmi invidiezi alegerea? Să mă duc la închisoare sau să fac curte unei fete.

Se uitară lung unul la altul, Eliza cu faţa palidă şi furioasă, iar Hugh răsuflând violent.

— Am fost de acord cu asta doar pentru că tu nu ştiai, spuse el, temperându-şi furia. Tu erai bună şi minunată, iar eu credeam că există o şansă…

— O şansă să fiu suficient de naivă ca să cad în capcană.

O şansă să ajungă să-i pese de ea. Numai Dumnezeu ştia ce în ce se transformase şansa aceea. O iubea la nebunie. Dar acum ea se uită lung şi cu dispreţ la el, iar o parte din inima lui muri. După cum spusese Eliza, era prea frumos ca să fie adevărat.

— O şansă să fim fericiţi împreună, spus el încet. Du-te şi întreabă-l pe tatăl tău.

El se întoarse pe călcâie şi plecă.

Capitolul 28

Eliza rămase şocată, cu răsuflarea întretăiată, în vreme ce soţul ei se îndepărtă. El nu negase nimic. Paşii lui răsunau în timp ce se îndepărtă, până ce bufnitura uşii îi spuse că ieşise din casă.

Willy se împinse în mâna ei şi scheună. Eliza tresări şi se întinse să-şi aline căţelul fără să se mai gândească.

Dumnezeule, totul era adevărat! *Papa* îl constrânsese pe Hugh s-o curteze şi să se însoare cu ea. Chiar dacă acum îi păsa de ea, totul fusese o minciună. Fusese păcălită, trasă pe sfoară, trădată, considerată o proastă.

De propriul ei tată.

Nu conştientiză că se mişca, dar cumva urcă scările spre dormitorul ei, cu Willy după ea, şi o chemă pe Mary. Când fata se ivi, Eliza stătea la măsuţa de toaletă şi îşi scotea acele din păr.

— Adu-mi rochia din gabardină albastră, spuse ea.

— Acum? se bâlbâi camerista uluită. Credeam că nu vă simţiţi bine, milady…

— Mă simt perfect. În afară de rana groaznică din inima ei. Adu-mi rochia! Ies.

— Dar… Protestul lui Mary se risipi când văzu privirea aruncată de Eliza. Nu v-a plăcut ceaiul? se aventură ea.

Eliza nici nu se atinsese de el.

— Nu este nimic în neregulă cu ceaiul. Poţi să-l aduci aici.

Mary se grăbi spre tavă şi umplu ceaşca.

— Te rog să îmi piepteni părul şi să mi-l prinzi ca de obicei.

Putea să-şi vadă camerista în oglindă. Mary era confuză şi supărată în timp ce o pieptăna, desfăcând împletiturile şi prinzând şuviţele care arătaseră atât de frumos mai devreme.

— Nu te nelinişti, Mary, spuse ea, şi se întinse după

ceai. Trebuie să mă duc undeva şi vreau să călătoresc mai comod.

— Aşa de târziu, milady?

Mary îi prinse părul în coc, aşa cum îl purta în fiecare zi.

— Trebuie să plec numaidecât, răspunse ea încet.

Nu putea să doarmă în patul ei – în patul lui Hugh – fără să ştie exact ce făcuse tatăl ei. Exagerase Hugh? Îi spusese totul sau rămăsese ceva şi mai rău nespus?

Totuşi, cel mai mult îşi dorea să ştie *de ce* tatăl ei îi făcuse aşa ceva. De câte ori îi spusese că erau doar ei doi pe lume? De câte ori îi promisese să o protejeze mereu, să nu o rănească niciodată, chiar şi când rana era ceva atât de banal precum o tulpină ruptă a florilor pe care le culegea? Chiar fusese în stare să îi fure şansa de a avea un soţ, să îl constrângă pe Hugh să o mintă şi să o facă să pară cea mai prostuţă fată din toată Anglia? Inima o duru până ce avu senzaţia că se sfâşie.

Îmbrăcată în rochia groasă albastră, fără mătase şi bijuterii, coborî şi trimise lacheul să închirieze o birjă.

— Milady? întrebă el nesigur.

Ea se chinui să schiţeze un zâmbet.

— Trebuie să plec în noaptea asta, Thomas. Ştii că Finch le aşteaptă pe doamne să se întoarcă de la bal. Nu o revină decât peste ore bune.

Exista un lucru bun când erai contesă; slujitorii nu discutau poruncile date. Thomas încuviinţă din cap şi îşi puse pălăria pentru a se duce să facă rost de o trăsură.

Cu câtă disperare îşi dorea ca Sophie sau Georgiana să fi fost acolo! Ele fuseseră mereu cele care conduseseră, mereu cele curajoase şi cutezătoare. Ele ar fi ştiut cum să procedeze şi ar fi făcut-o cu atâta hotărâre şi inteligenţă! Dar Sophie era la Chiswick, bucurându-se de viaţa la ţară alături de soţul ei care îi era sincer devotat, iar Georgiana încă se afla la balul Montgomery, fără îndoială dansând în braţele lui Lord Sterling în clipa aceea, încântător de sigură de dragostea lui. Şi ea se simţise aşa cu doar câteva ore înainte. Neliniştită, se grăbi să-i scrie câteva rânduri

Georgianei şi îi spuse lui Wilkins să trimită scrisoarea la prima oră a dimineţii. În funcţie de felul în care mergeau lucrurile, se putea să aibă nevoie de o prietenă.

Trăsura sosi. Thomas o ajută să urce, iar Eliza îi spuse vizitiului să o ducă la Greenwich. Avea de gând să afle adevărul de la tatăl ei.

*

Hugh intră în clubul Vega încă clocotind de furie.

Cât de repede şi de haotic se putea schimba viaţa unui om, se gândi el înfuriat. În doar câteva minute, decăzuse din graţiile soţiei lui şi poate că pierduse şi iubirea ei. La naiba cu Cross şi cu gura lui slobodă! Chiar când Hugh îşi dăduse seama cât de norocos fusese şi îşi oferise inima Elizei, ea îi aruncase totul în faţă. Şi, chiar dacă o merita, norul de disperare era negru şi dens şi îl făcea să-şi dorească să lovească pe cineva.

Comandă un coniac mare. În mod normal, nu bea mult la Vega, dar era necesar în seara aceea. Îl bău fără să-l savureze şi fără să-i simtă gustul, privind morocănos o partidă înflăcărată de zaruri. Jocul cu zaruri era nebunesc. El nu juca niciodată un joc atât de lipsit de strategie.

Totuşi, era iscusit la alte jocuri.

80.000 de lire. Cross îl cumpărase pentru suma aceea. Hugh bău restul de coniac şi se gândi cum ar fi fost să câştige atât. Nu avusese nevoie să parieze de când începuse să o curteze pe Eliza. Conturile lui erau pline acum, graţie zestrei ei şi ştergerii obligaţiei de a plăti vechile datorii. Începuse să facă planuri pentru a spori venitul proprietăţilor, care încă erau şocant de mici pentru un conte. Era nevoie de timp ca să-şi repună moşia pe picioare, dar ar fi fost imposibil fără Eliza.

Dar, dacă reuşea să-i înapoieze banii lui Cross…

Era ceva ce putea alunga vina pentru ce făcuse. Era ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru a-i demonstra Elizei că banii tatălui ei îl motivaseră la început, dar nu mai era cazul. Puse paharul jos şi se îndreptă spre mesele fără

limită impusă, acolo unde oamenii jucau mizele mari, şi îşi găsi un loc să joace. Cel mai bine juca poker, iar fără limită impusă, putea să facă o avere.

Desigur, putea să şi piardă, dar de data asta Hugh nu avea de gând să piardă.

Începu bine. Avea norocul de partea lui în seara aceea, în mod ironic, şi câştigă 5.000 de lire în scurt timp. La un moment dat, Robert Fairfield se strecură pe scaunul de lângă el.

— Te-ai întors, Hastings? întrebă el în vreme ce se făceau din nou cărţile. N-ai mai trecut pe aici de săptămâni întregi.

Pentru că încercase să o câştige pe Eliza. Hugh îşi luă cărţile.

— Am fost ocupat.

Fairfield râse.

— Desigur! Acum că ţi-ai asigurat soţia, poţi să revii la vechile îndeletniciri.

Se afla acolo doar pentru că nu putea să fie cu ea. Avea nevoie de mult timp ca să uite expresia de pe chipul ei, şocată, dezgustată şi profund rănită. Hugh aruncă o serie de jetoane în joc.

— Ar trebui să stai liniştit acolo dacă ai venit pregătit să pierzi, Fairfield.

Prietenul lui izbucni în râs şi îşi anunţă miza.

— Vedem noi, vedem!

Hugh câştigă aproape 3.000 de lire înainte ca fostul lui coleg de şcoală să se ridice de pe scaun.

— Nu glumeai, zise Fairfield în barbă. Absolut ucigător, Hastings.

— Abia aştept să mai joc cu tine.

Fairfield ridică mâinile în semn de capitulare şi plecă, încă râzând. Hugh îşi studie jetoanele. Aproape 10.000 de lire. În mod normal, i s-ar fi părut o seară bună şi s-ar fi dus acasă. Dar era doar o zecime din cât avea nevoie.

— Ce bucurie să te revăd aici, Hastings! spuse o voce alunecoasă din spatele lui.

El ridică privirea şi văzu cum Robert Grenville se

aşază în locul lui Fairfield. Făcu un efort să nu se ridice şi să nu plece. Ultima dată când jucase cu Grenville fusese noaptea dezastruoasă în care lăsase ca 13.000 de lire să-i scape printre degete.

Acum că se gândea, în aceeaşi noapte îl abordase Edward Cross.

Amintirea nu îi trezi o senzaţia prea caldă sau plăcută în piept.

— Grenville, spuse el pe un ton politicos.

Celălalt bărbat râse.

— Hai, nu poţi să-mi porţi pică! Pentru ultimul nostru joc vreau să zic, spuse el când Hugh se uită tăios la el. Grenville se aplecă mai aproape şi îşi coborî vocea: Totul e corect la mesele din Vega, nu?

Hugh nu se gândise niciodată la altceva. Şi totuşi, în tonul bărbatului exista ceva care îl puse în gardă.

— Nu toate, Grenville, spuse el cu o aroganţă atipică. Un gentleman ştie. Ridică o mână, opri crupierul şi nu luă cărţile împărţite. Nu mâna asta.

Chipul lui Grenville se întunecă. Îşi luă cărţile şi aruncă vreo câteva jetoane în mijlocul mesei.

— Ţi-ai pierdut gustul pentru risc?

— Nu, spuse neutru Hugh. Pentru companie.

Acum bărbatul se încruntă evident, chiar dacă încruntarea dispăru repede.

— Nu contează. El jucă, aruncând dama de pică pe masă şi câştigând mâna. Pentru stimulentul potrivit, ai sta la masă cu oricine, la fel ca noi toţi. Nu-i aşa?

— Nu.

Hugh se lăsă pe spate în scaun, mişcând paharul de coniac între degete. Nu băuse nimic în afară de un pahar când intrase valvârtej în club, vibrând de furie şi angoasă în urma confruntării cu Eliza. Nu obişnuia să bea când paria. Acum îl privi pe Grenville, încercând să-şi dea seama dacă îl detesta deoarece câştigase cu atâtea nopţi în urmă sau pentru că era un măgar înfumurat.

— Nu? Grenville purta pe buze urma unui zâmbet straniu. Poate că nu. Nu de când ai pus mâna pe

moştenitoarea ta şi îţi permiţi să fii din nou pretenţios.

— N-o menţiona pe soţia mea, rosti Hugh foarte încet.

Antipatia lui faţă de Grenville deveni ură când bărbatul îi rosti numele.

Grenville mai puse o carte jos şi câştigă runda.

— Când o cunosc de o viaţă? O să vorbesc de ea când am eu chef, Lord Hastings.

Paharul lui se opri. Hugh răsuflă pe nas.

— De o viaţă?

— Exact. Zâmbetul lui Grenville deveni arogant şi răzbunător. Ce fetiţă dulce era! Şi a devenit o lady foarte plăcută. Potrivită să fie contesă. El râse, dar nu mai râse nimeni altcineva. Tatăl ei mereu spunea asta.

Hugh putea să-şi audă bătăile nebuneşti ale inimii, care stătea să iasă din piept. Grenville şi Cross erau prieteni. Desigur. Nu pusese niciodată cap la cap detaliile. Cross spusese că nu juca niciodată împotriva lui Grenville, iar Hugh crezuse că se referise la faptul că îl displăcea pe bărbat, ceea ce era absolut greşit.

— O cunoşti de o viaţă? Încercă să păstreze un ton neutru şi doar uşor curios. Nu ştiam că eşti prieten aşa de bun cu familia.

Grenville se întoarse cu faţa spre el, fără vreo urmă de râset sau remarcă cinică.

— Da, răspunse el cu o ameninţare subtilă. Eu şi Cross ne cunoaştem de ani întregi.

— Nu ştiam, murmură Hugh, de parcă fusese luat prin surprindere de acea coincidenţă. Ai putea să-mi dai un sfat. Eu şi el nu ne-am împrietenit deloc.

— Un sfat? Grenville îl privi cu un uşor dispreţ. Să nu uiţi că el joacă mereu ca să câştige. Nu se opreşte până când nu obţine ce vrea. Alungă-ţi frustrarea şi obişnuieşte-te cu el!

Fără să arate ce gândeşte, Hugh nu spuse nimic. Se trase mai în faţă pe scaun şi îşi examină jetoanele. Era timpul să plece, cu cele 9 800 de lire afurisite. Avea să se întoarcă a doua zi, atent să-l evite pe Grenville, şi să câştige din nou. Numai gândul de a-i arunca banii în faţă lui

Cross avu un efect liniştitor asupra minţii lui.

Jocul la masă devenea animat. Bărbatul din faţa lui Hugh, Lord Talbot, exclamă dezgustat în timp ce juca. Grenville râse – un sunet ameninţător în urechile lui Hugh. Alt bărbat mai ceru să i se aducă vin, exact aşa cum făcuse George Alderton cu câteva săptămâni înainte, şi îi spuse slujitorului să le toarne tuturor celor prezenţi la masă. Un tip subţiratic şi taciturn, pe nume Southbridge, deschise jocul cu o miză neobişnuit de mare, smulgând câte o înjurătură de la mai mulţi jucători.

Era ceva straniu pe care Hugh nu putea să pună degetul; nu se grăbi să-şi adune câştigurile şi se uită la joc. Mâna se termină, Talbot fiind nevoit să plătească potul, ceea ce şi făcu, scoţând o înjurătură. Era o masă obişnuită de poker, cu mize mari şi pierderi zdrobitoare, până ce cărţile se făcură din nou. Cel care împărţea era Southbridge, iar dacă Hugh nu ar fi fost aşezat lângă Grenville, ar fi ratat detaliul: Southbridge îi dădu o carte în plus. Iar Grenville o păstră, ascunzând-o cu atâta nonşalanţă în mânecă, încât Hugh îşi dăduse seama că o aşteptase.

El ridică o mână, iar slujitorul făcu un pas mai aproape.

— Cheamă-l pe Dashwood, îi murmură în şoaptă, numindu-l pe proprietarul clubului. Dă-mi şi mie cărţi, îi spuse el lui Southbridge când se termină mâna.

— Ţi-ar recăpătat curajul? întrebă Grenville cu un rânjet.

Hugh zâmbi alene.

— Da. N-am mai văzut niciodată jucători atât de slabi. Ar fi o prostie din partea mea să nu câştig ceva din banii voştri.

Toată lumea izbucni în râs, în vreme ce Southbridge împărţi cărţile şi începură să joace din nou. La un moment dat, Hugh văzu cu coada ochiului cum domnul Dashwood apare în dreptul lui, la fel de tăcut ca o fantomă. Dashwood nu întrerupea niciodată jocul. Ar fi stat acolo şi o jumătate de oră, aşteptând până ce clientul decidea să discute cu el.

Perfect.

Pe parcursul fiecărei mâini, Hugh îl înţepă intenţionat pe Grenville. Nu îi stătea în fire, dar în seara aceea îi ieşi fără vreun efort. Grenville nu se lăsă uşor tulburat, dar Hugh simţi o satisfacţie răzbunătoare la fiecare privire enervată şi strângere din buze. Şi, în cele din urmă, în ultima rundă a jocului, Grenville greşi. Îşi amestecă o dată cărţile şi se întinse după paharul de vin, iar mâneca i se căscă pentru o clipă.

— Grenville, spuse Hugh, se pare că ai o carte de rezervă în mânecă.

Celălalt bărbat încremeni o fracţiune de secundă.

— Cum îndrăzneşti? spuse el cu un aer de insultă indignată. Pare că-mi spui că sunt un trişor.

— Eu am remarcat pur şi simplu că ai o carte în mânecă. Hugh îşi arcui o sprânceană. Bănuiesc că este cartea în plus pe care ţi-a dat-o Southbridge.

Grenville inspiră apăsat. Southbridge, care avea şarmul unei bufniţe, clipi.

— Domnule, mergi prea departe!

Aplecându-se în scaun, Hugh făcu semn spre Grenville.

— Uită-te în mâneca lui. Pot să văd marginea.

— Este o acuză serioasă, Lord Hastings, zise domnul Dashwood.

Hugh îşi lăsă cărţile rămase să cadă pe masă.

— Dacă mă înşel, poţi să-mi interzici să mai intru în club. Ridică privirea spre proprietar. Dar dacă am dreptate…

Nicholas Dashwood îl privea atent pe Robert Grenville, care stătea pe scaun într-o furie încordată.

— Vrei să-ţi întorci mânecile, domnule?

Capul lui Grenville se lăsă pe spate.

— Şi dacă refuz?

— Pot să-ţi interzic şi ţie să mai vii la clubul meu.

Dashwood vorbi calm, dar cu o voce tăioasă.

Grenville se ridică. Trase de haină şi scoase cartea din mânecă. Uluit, Lord Talbot înjură în barbă. Capul lui

Southbridge coborî între umeri.

— Nu te deranja, spuse Grenville cu răceală spre domnul Dashwood. Flutură cartea spre Hugh. M-am săturat!

Se întoarse şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşă.

— Sir David, îi spuse Dashwood lui Southbridge. Tu i-ai dat cartea aceea?

Bărbatul îi aruncă lui Hugh o privire întunecată.

— Trebuie să o fi făcut fără să-mi dau seama.

Neîncrezător, Dashwood scoase un uşor sunet gutural.

— Să ai grijă să nu mai împărţi din nou din greşeală, domnule.

Două pete de culoare ardeau pe chipul lunguleţ al lui Southbridge.

— Sigur.

Cu încă o privire grăitoare, Dashwood plecă. Mesajul fusese auzit; Southbridge avea să fie urmărit cu atenţie de acum înainte şi dat afară la cea mai mică abatere. Ba chiar mai rău, avea să se ducă vorba că trişase şi fusese dat afară. Aproape dintr-o singură mişcare, toţi ceilalţi jucători de la masă, în afară de Hugh, se ridicară şi plecară.

Southbridge se aplecă în faţă, duşmănia licărindu-i în ochi.

— Frumos lucrat, Hastings.

— Când am stricat un joc trucat? Hugh îşi ridică jetoanele. Sunt mândru de asta.

— Idiotule! zise Southbridge dispreţuitor. Dacă cineva ar trebui să-şi ţină gura, tu eşti acela.

Hugh ridică pur şi simplu o sprânceană în semn de dispreţ.

Southbridge se ridică în picioare. Cu o mână, îşi dădu părul pe spate.

— Pariez că nu ţi-ai dat seama când Grenville ţi-a făcut-o. Când pierde, un bărbat poate fi deschis spre oportunităţi care întrec cu mult nişte pagube meschine la masa de joc.

Mâinile lui Hugh se opriră când asimilă înţelesul cuvintelor. Ar fi putut să ghicească.

— După cum spui, zise el calm, a funcţionat în avantajul meu. Cred că asta a fost intenţia lui Cross.

Southbridge pufni.

— Era mai mult decât meritai. Ned Cross a fost mai prost decât mi-am închipuit când te-a ales pe tine.

Bărbatul îşi luă jetoanele şi plecă.

Hugh rămase nemişcat ca o statuie. Era ultima lovitură, singurul lucru dorit în toată minciuna aceea mizerabilă. Cross îi întinsese capcana de la bun început, spunându-i lui Grenville – şi lui Alderton? – să se asigure că pierdea. „Nu toată lumea ştie cum să facă faţă unei pierderi” Dar Hugh ştia. Nu îşi ieşise din minţi şi pierduse onorabil, chiar graţios, fără să se fi gândit vreodată că fusese păcălit, iar drept răspuns, Cross îi aruncase în faţă toate datoriile şi îl împinsese în capcana întinsă.

Îl durea pieptul. Nu se putea ca Eliza să fi ştiut. El îşi cunoştea soţia, iar ea nu ar fi fost niciodată de acord cu trişatul, darămite cu înşelatul cuiva doar pentru a vedea cum se descurca în urma unei pierderi zdrobitoare.

Şi cum naiba putuse Cross să facă aşa ceva? Se simţi dintr-odată cuprins de mânie. Cum îndrăznea omul acela să îşi respecte atât de puţin fiica încât să creadă că era nevoie să distrugă, să prindă în capcană şi să constrângă un bărbat ca să o curteze? Orice om cu scaun la cap s-ar fi îndrăgostit de ea dacă şi-ar fi petrecut numai câteva zile în compania ei. Cross ar fi putut să-şi umple casa de oaspeţi, să-şi cumpere o afurisită de casă în inima Londrei şi să o lase să-şi găsească perechea ori s-o fi lăsat pur şi simplu să petreacă timp alături de Lady Georgiana, fiindcă ar fi întâlnit nenumăraţi bărbaţi eligibili la braţul uluitoarei ei prietene. Măcar unii dintre ei ar fi fost suficient de deştepţi încât să-şi dea seama de valoarea Elizei – nu în lire sterline, ci în inimă, în simţământ, în bucurie, chiar în frumuseţea ei, tăcută şi discretă. Impulsul de a-i face o vizită lui Cross îi ardea pieptul.

Iar el îi spusese să se ducă să-şi întrebe tatăl. Inima lui Hugh se cutremură în piept când îşi dădu seama ce greşeală făcuse. O trimisese la persoana care provocase

toate durerea ei, dar şi la persoana cel mai puţin dispusă probabil să-i spună adevărul despre ceea ce făcuse. Persoana care recunoştea deschis că nu era prietenul lui, care promisese că, dacă se dovedea un soţ nepotrivit, avea să facă orice ca să regleze conturile.

O trimisese direct la persoana care putea să-i distrugă căsnicia şi să o întoarcă pe Eliza împotriva lui pentru totdeauna.

Traversă salonul. Lumina dimineţii se strecura prin ferestrele din holul de la intrare. Forbes, administratorul clubului, veni după el.

— Îmi pare rău pentru probleme de astă seară, milord…

— E-n regulă. Aruncă jetoanele în mâinile directorului uimit. Pune-le în contul meu. Eu trebuie să mă duc la Greenwich.

Capitolul 29

Eliza ajunse la reşedinţa tatălui ei din Greenwich, hotărâtă să fie calmă şi rezonabilă. Trebuia să existe o explicaţie pentru toate.

Nu era vorba de faptul că se îndoia de Hugh. De ce i-ar fi spus lucrurile acelea dacă nu erau adevărate? Dacă era să recunoască sincer, ar fi spus că el chiar o iubea acum, exact aşa cum spusese şi el. Totuşi, durerea provocată de lucrurile pe care le făcuse înainte era prea adâncă şi prea acută ca să fie ignorată. Trebuia să ştie de ce, cum şi ce anume urmărise tatăl ei.

Papa. Ea îşi înghiţi un suspin. Cum putuse să îi facă aşa ceva?

Majordomul se uită la ea uluit când deschise uşa.

— Domnişoară Cross, exclamă el. Pardon, Lady Hastings.

El făcu o plecăciune.

— Nu este nicio problemă, Roberts. Îi permise să-i ia

pelerina. *Papa* este acasă?

— Nu, doamnă, dar a spus că n-o să fie plecat mult timp.

Era deja târziu. Eliza încuviinţă din cap.

— O să aştept.

— Desigur. El se grăbi să o urmeze în salonul de dimineaţă şi aprinse iute lămpile. O să-i spun că sunteţi aici de îndată ce ajunge.

— Mulţumesc, Roberts.

Ea zâmbi spre omul acela drag, care le era majordom de când fusese doar o mică.

— Să trimit după ceai?

Eliza ştia că bucătăreasa şi slujitoarele de la bucătărie probabil se duseseră deja la culcare.

— Nu, te rog să nu o trezeşti pe bucătăreasă. O să fiu bine.

— Cum vreţi, doamnă.

El mai făcu o plecăciune şi închise uşa.

Eliza trase aer în piept. Era ciudat să fie din nou acolo, unde se simţise acasă pe vremuri. În câteva săptămâni, acel *acasă* se mutase din conacul elegant al tatălui ei în casa lui Hugh din St. James’s Square, mai mică, mai întunecată şi în disperată nevoie de renovare.

„Ce puteam să fac?” răsună vocea lui în mintea ei. „Să ajung la închisoare sau să curtez o fată”. Fusese obligat, dar o făcuse cu atâta eleganţă! Îşi aminti atingerea uşoară a mâinii lui pe a ei; felul în care o privise când îi spusese că îşi dorea să o sărute. Aşteptase încurajarea ei de fiecare dată. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ea l-ar fi refuzat şi i-ar fi descurajat atenţiile.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Hugh ar fi acceptat situaţia. Nu putea să creadă nimic altceva, nu după felul în care încercase să-şi protejeze sora de suferinţă. Ba, mai mult decât atât, felul în care încercase să-i ascundă totul. El avea toate motivele să-l deteste pe tatăl ei; un bărbat meschin i-ar fi spus totul a doua zi după nuntă, când nu mai era nimic de făcut, decât să-i dispreţuiască pe amândoi. Totuşi, Hugh era bun, decent, pasional şi chiar se

îndrăgostise de ea. Iar ea îl credea.

Huruitul unor roţi pe pietriş răsună afară. Ea se şterse la ochi, nevrând să-şi înfrunte tatăl copleşită de gânduri. În câteva minute, uşa se deschise larg, iar bărbatul intră în cameră, încruntat şi încă purtând mantia şi pălăria.

— Eliza, ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce eşti aici?

Ea se retrase din calea lui când se întinse să-i pună mâinile pe umeri.

— Nu sunt bolnavă, spuse ea. Am descoperit ce ai făcut.

— Poftim? Încă încruntat şi îngrijorat, el o apucă de bărbie. Eşti palidă.

Chipul lui încremeni înfricoşător de brusc. Nu îl mai văzuse niciodată aşa.

— Ce ţi-a spus Hastings? întrebă el cu o voce uşor ameninţătoare.

Nu. Nu era drept să înceapă cu Hugh. Ea îşi împinse bărbia în faţă.

— Este adevărat că ai cumpărat toate datoriile lui Hugh ca el să nu aibă de ales şi să se însoare cu mine?

— Aiurea, spuse tatăl ei cu o grimasă. Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Am găsit biletele de plată, răspunse ea. Ştiu că ai făcut asta.

Papa se opri, cu o expresie de necitit pe chip.

— Chiar am cumpărat unele dintre datoriile lui Hastings. Ca o investiţie, nimic mai mult.

— Când? Îl văzu şovăind din nou. Când le-ai cumpărat, *papa?* Înainte să vină în vizită prima dată? Dacă nu o să-mi spui, o să mă duc la toţi creditorii lui şi o să-i întreb.

El bătea uşor darabana cu degetele pe coapsă.

— Înainte.

— De ce?

El oftă.

— Mi-am încercat norocul, Lilibeth. Părea un individ de treabă şi m-am gândit că, dacă ajunge să te cunoască şi tu să-l cunoşti pe el, ar putea să-ţi placă.

— Şi cu alegerea *lui* cum rămâne? exclamă ea.

Papa ridică brusc o mână, părând înfuriat.

— A avut de ales! N-am spus niciodată că *trebuia* să se însoare cu tine… Niciodată, repetă el hotărât. Am negociat condiţiile înţelegerii. Dacă îl refuzai, totul se încheia acolo. De fapt, a pariat pe o sumă de bani în cazul în care curtatul îi era refuzat. Dacă mă întrebi pe mine, nu este o victimă.

— Ce a cerut?

Eliza îşi simţi inima grea în piept, de parcă stătea să se frângă în piept.

— A vrut o compensaţie dacă tu îl refuzai. A cerut 10.000 de lire. O compensaţie substanţială pentru câteva vizite, nu crezi?

Elizei i se tăie respiraţia pentru o clipă, apoi îşi dădu seama de ce Hugh îşi dorise cele 10.000 de lire. „Edith”. Domnul Benwick o curta pe Edith, iar Hugh avusese nevoie de o zestre pentru ea cât mai repede. Aproape că i se tăiară picioarele când înţelese ce făcuse soţul ei nu pentru el, ci pentru familia lui.

— Nu a fost ceva ce nu meritai, i-o întoarse ea tatălui ei.

El oftă nerăbdător.

— Desigur! Mă aşteptam… mă aşteptam la asta. Dar să nu-i permiţi să-ţi spună că l-am obligat să facă ceva!

Ea clătină din cap.

— *Papa,* tu ştii foarte bine. I-ai cumpărat toate datoriile şi l-ai ameninţat că îl dai pe mâna magistraţilor. L-ai constrâns, indiferent de sentimentele sau de interesul lui. Dacă îi făcea curte altei lady?

— M-am asigurat că nu era aşa.

Ea se uită lung la tatăl ei, încă o dată fără cuvinte.

— *Papa…*

El se încruntă din nou, cu aceeaşi expresie mânioasă, refuzând să recunoască faptul că greşise.

— Tot ce am vrut a fost ca tu să te uiţi la cineva. Ca un bărbat – un bărbat de familie bună, decent – să se uite la tine. Am ştiut că o să vadă cât de mult valorezi, aşa cum am crezut că o să te îndrăgosteşti de el. Îi refuzai pe toţi cei

care veneau la tine în timpul sezonului…

— Pentru că voiau doar banii mei! ţipă ea îngrozită. Cei mai mulţi dintre ei nici nu-şi mai aminteau cum mă chema!

El făcu un semn.

— Iar Hastings a reuşit. Mi-ai spus acum câteva zile că te-a făcut fericită. *Foarte* fericită, tu mi-ai spus, adăugă el când ea îl privi uluită. Poate că nu eşti de acord cu metodele mele, dar am avut dreptate. Ridică din umeri. Cred că investiţia mea a dat roade.

Eliza nu mai reuşi decât să se uite şocată la el.

— I-ai spus că trebuia să mă curteze cum se cuvenea, şopti ea. Că trebuia să-mi câştige inima şi să nu-mi spună niciodată că l-ai manipulat să facă asta.

Gura tatălui lui se schimonosi, dar nu spuse nimic.

— Şi cu alegerea mea cum rămâne? Ea se lovi uşor cu pumnul în piept. Cum rămâne cu sentimentele mele?

— Îl iubeşti.

— Când m-am îndrăgostit, el doar juca un rol la ordinul tău. Ridică o mână ca să nu o întrerupă. A fost o căsătorie aranjată, doar că eu nu am ştiut de asta. Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

— Lilibeth, spuse el, am vrut să fii fericită. Dacă te lăsam de capul tău, ţi-ai fi petrecut toată viaţa aici, ocupându-te de trandafiri şi având grijă de câinii de pe stradă. Aveai nevoie de ceva care să te facă să te desprinzi.

Poate că avea dreptate. Eliza nu îşi mai dorise niciodată alt sezon la Londra. Dar, în vreme ce ar fi reuşit să-şi ierte tatăl că o manipulase ca să cunoască un gentleman, era mult mai greu să-l ierte pentru Hugh. Chiar şi îngropat în datorii, Hugh fusese o partidă eligibilă – orbitor de chipeş, fermecător şi decent, în floarea vârstei şi având un titlu străvechi şi ilustru. Ar fi putut să curteze şi să se însoare cu nenumărate moştenitoare sau femei bogate din Londra.

— Poate, spuse ea, şi îşi alese cuvintele cu grijă, că ai avut dreptate în privinţa mea. N-am ştiut că te deranja atât de tare că nu eram măritată. Am luat toate tachinările tale

ca pe... ei bine, ca pe nişte tachinări. Dar nu ai avut niciun drept, absolut niciunul, *papa,* să-i faci asta lui Hugh.

— Lucrurile nu au ieşit atât de rău, mormăi bărbatul.

Eliza îşi acoperi urechile cu mâinile.

— Nu vreau să mai aud un cuvânt! M-ai minţit, *papa.* M-ai păcălit şi nu ai spus nimic, în timp ce mă îndrăgosteam de un bărbat care mă vizita doar pentru că tu l-ai obligat să o facă. Ai idee cât de stupid mă simt? Cât de îngrozită m-am simţit când Richard Nesbit, un necunoscut, mi-a spus că *ai cumpărat* un soţ pentru mine?

— Nesbit!

Expresia de pe chipul tatălui ei deveni furioasă.

— Mi-a spus că şi el ţi-a vândut anumite datorii, adăugă ea cu voce tremurândă.

— Nemernicul naibii! Ar fi trebuit să-şi ţină gura. O să mă ocup eu de el, să vezi, jură el pe un ton răzbunător.

Iar Eliza renunţă. Lui nu i se părea nimic greşit în ce făcuse. Ea se îndrăgostise de Hugh, iar Hugh se îndrăgostise în cele din urmă de ea, astfel că totul devenea acceptabil în ochii lui. Chiar dacă nu le-ar fi păsat unul de celălalt, ea rămânea o femeie măritată, o contesă, şi poate că era tot ceea ce îşi dorea tatăl ei. Simţea o durere ascuţită în piept, de parcă o fisură adâncă îi frânsese inima în două.

— La revedere, *papa,* spuse ea încet.

Trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă.

— Lilibeth, strigă el şi o luă pe urmele ei. Stai o clipă! Eliza!

Ea continuă să meargă.

— Elizabeth, spuse el hotărât. Ascultă-mă!

— Te-am ascultat, i-o întoarse ea. Ceea ce mi-ai spus m-a ofensat.

— Dar am fost bine intenţionat, se plânse el. Am vrut doar să fiu un tată bun. Mama ta ar fi fost îngrozită dacă nu aş fi făcut nimic. Ce altceva era să fac?

Eliza clătină din cap şi continuă să meargă. Birja închiriată în Londra încă aştepta, iar vizitiul moţăia.

Tatăl ei trecu valvârtej pe lângă ea şi bătu cu mâna în

portiera trăsurii.

— Nu pleci de aici cu asta, spuse el încordat. La ce s-a gândit Hastings când te-a lăsat să iei o birjă amărâtă de închiriat?

Eliza răsuflă cutremurată.

— *Eu* am ales-o.

El mormăi.

— O să-l laşi pe William să te ducă acasă de dimineaţă. Scoase o guinee din buzunar şi i-o aruncă vizitiului. Du-te, omule!

Eliza îşi dorea să ţipe la el. Măcar Hugh nu-i ignora fiecare cuvânt pe care îl spunea. Hugh asculta ce avea de spus şi îi respecta sentimentele. El, cel puţin, fusese onest când ea îl înfruntase.

— Intră înapoi în casă, îi spuse tatăl ei pe un ton poruncitor. Rămâi peste noapte în fosta ta cameră. Mâine dimineaţă, poţi să mai ţipi puţin la mine, aşa cum făcea mama ta, şi îţi promit că o să te ascult cuminte.

Ea nu voia aşa ceva, dar avea nevoie de timp ca să se gândească. Fără să mai spună vreun cuvânt, se întoarse în casă. Tatăl ei părea să îşi dea seama că era cel mai bine să nu vorbească, aşa că o lăsă să plece liniştită.

Revenită în camera copilăriei, Eliza se plimbă neliniştită. Cine putea să îi dea un sfat? Pentru că nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Chiar dacă prietenele ei ar fi fost acolo, ce ajutor ar fi putut să-i dea? Niciodată nu îşi mai dorise atât de tare ca mama ei să fi fost acolo.

Se aşeză pe pat, iar ochii îi căzură pe ţesătura cusută la vârsta de zece ani. Cusăturile fuseseră atât de atent făcute! „Iar mai presus de orice: nu te minţi pe tine însuţi. Şi de-aci urmează, ca noaptea după zi, că nimănui nu vei putea să-i fii de rea-credinţă.”[2] Cuvintele îi impresionaseră sufletul tânăr şi le alesese înaintea a nenumărate versete din Biblie, cu ajutorul directoarei blânde şi răbdătoare de la şcoală.

Revelaţia o făcu să tragă adânc aer în piept. Desigur.

După o noapte de somn neliniştit, se ridică în zorii

2 *Hamlet,* actul 1, scena 3 (n.trad.)

zilei şi se furişă în linişte afară din casă. Nu mai voia să ţipe la tatăl ei. Nu îşi dorea să vorbească absolut deloc cu el. Ajunsă în grajd, îl trezi pe William şi îl rugă să pregătească trăsura. Într-o jumătate de oră, porniră deja la drum, lăsând în urmă casa liniştită şi cufundată în tăcere.

Capitolul 30

Când Hugh ajunse la Greenwich era dimineaţă.

Eliza plecase din reşedinţa din St. James's Square, risipindu-i orice speranţă de a o mai prinde din urmă. Mary, camerista ei, moţăia în fotoliul de lângă şemineu, iar când o trezise, fusese în stare doar să mormăie că stăpâna ei plecase în noaptea de dinainte fără să spună unde. Îl trimisese pe Thomas să închirieze o birjă şi plecase. Iar Mary adormise în aşteptarea întoarcerii ei.

Hugh nu era surprins că plecase la Greenwich. La urma urmei, el îi spusese să plece. Era tulburat de faptul că încă nu se întorsese. Băuse o ceaşcă de cafea, în timp ce i se adusese calul şi plecase de îndată.

Până ce ajunsese la râu, se gândise ce avea să spună. Tatăl ei îi constrânsese şi îi minţise pe amândoi, dar lucrul acela aparţinea deja trecutului. Prezentul şi viitorul nu aveau de ce să fie pătate de asta. Vederea chipului ei uluit, lacrimile din ochii ei frânseseră scuza ascunsă în spatele poveştii. Cross îi ceruse să jure că avea să păstreze secretul, dar Hugh ştiuse de la bun început că adevărul putea să-l coste scump. Iar reacţia lui fusese să încerce să păstreze secretul cu orice preţ.

Cât despre cine îi spusese... Nu prea conta. Ar fi trebuit să se aştepte să se întâmple în cele din urmă şi ar fi trebuit să se pregătească. Fusese mereu în puterea lui să-i spună adevărul, cu blândeţe şi cu calm, şi, ca un laş, fugise de acea posibilitate. Iar acum gusta din răsplata amară a laşului.

Dar, când ajunse la conacul lui Cross din Greenwich,

descoperi că Eliza nu era nici acolo.

— A plecat de dimineaţă devreme, spuse Edward Cross.

Nu ridică privirea spre Hugh şi rămase pur şi simplu la masa de mic dejun, uitându-se lung pe fereastră şi ţinând ceaşca de cafea în mână.

— Unde s-a dus? întrebă Hugh.

Cross scoase un oftat.

— Nu ştiu. În cele din urmă, îşi ridică privirea morocănoasă şi o întâlni pe cea furioasă a lui Hugh. Afurisitul de Richard Nesbit i-a povestit despre datorii.

Maxilarul lui Hugh se încleştă. De aceea fusese atât de încântat Livingston cu o seară în urmă – ar fi pariat şi ultimul sfanţ că vicontele îl pusese pe Nesbit să o facă. Se răzbunase pentru că fusese trădată lăcomia lui Reggie Benwick.

— La naiba cu el, replică aspru. Nu-mi pasă cine i-a spus, îmi pasă numai să o găsesc şi să mă asigur că este bine.

— Era furioasă azi-noapte. Cross se ridică de pe scaun. Mi-a spus că sunt un intrigant şi un mincinos şi m-a acuzat că te-am constrâns să o iubeşti. Îi aruncă lui Hugh o privire războinică. Eu n-am făcut niciodată asta. Să o curtezi, da, să te însori cu ea, poate, dar nu să o iubeşti. Să nu îndrăzneşti să spui că am făcut asta!

— Nu, răspunse încordat Hugh. Eu m-a îndrăgostit de ea pentru ceea ce este Eliza. Să ştii că este singurul motiv pentru care nu i-am spus. Dacă nu ar fi fost cine este, i-aş fi spus a doua zi după nuntă şi te-aş fi lăsat la mila ei.

Cross mormăi:

— Este ceea ce şi-a dorit! Când era fetiţă, îmi spunea: *„Papa,* vreau pe cineva care să mă iubească”. Când şi-a făcut debutul, s-a plâns că niciunul dintre tineri nu părea genul care să iubească pe cineva. Erau prea înnebuniţi să joace la pariuri şi la cursele de cai şi să bea în cluburile lor! Ei bine, a avut dreptate în privinţa lor – o adunătură de netoţi, cei mai mulţi din lumea bună –, aşa că am decis să mă ocup eu de chestiune. Să găsesc pe cineva decent şi

onorabil.

— Cineva cu datorii până la gât, adăugă Hugh cu un mormăit.

Cross flutură o mână în aer.

— O pârghie, nimic mai mult. Tot ce mi-am dorit a fost să te uiţi la ea. Dacă făceai asta, eram sigur că o să vezi cât este de frumoasă, de caldă şi de minunată fata mea…

El ridică din umeri.

— Nu te-ai gândit niciodată, începu Hugh, că dacă ai fi avut un alt gen de cunoştinţe şi dacă ai fi încurajat-o să primească în vizită gentlemeni care aveau interese comune cu ea…

— Nu. Cross îi aruncă o privire sfidătoare. Ea a spus că toţi cei care veneau aici umblau numai după zestrea ei, aşa că de ce nu puteam să mă folosesc de asta?

— Eu n-am umblat niciodată după zestrea ei, rosti Hugh printre dinţi.

— Ştiu. Şi asta te-a făcut acceptabil. Cross se întoarse cu spatele şi se uită din nou lung pe fereastră. Aşa merg lucrurile, Hastings. Cei fără bani şi-i doresc; în schimb, cei cu bani vor să obţină ceva mai valoros.

— De aceea i-ai spus lui Robert Grenville să trişeze la cărţi în noaptea în care am jucat cu el?

Cross se întoarse spre el.

— Poftim? Cum îndrăzneşti? Dintre toate lucrurile obscene…

— David Southbridge mi-a spus, interveni Hugh. Când a fost prins că-l ajuta pe Grenville să trişeze din nou azi-noapte.

Cross păru uimit.

— Nemernicul ăla… îşi flutură violent un braţ în aer. Bănuiesc că amândoi sunt în stare de asta. Dar eu nu i-am spus niciodată să facă aşa ceva. Niciodată! Sunt un om de afaceri, nu un trişor.

Hugh auzise destule. Se întoarse şi plecă fără să mai spună un cuvânt, chiar dacă furia i se stinse în timp ce se întoarse la Londra. Nu-i mai păsa de Cross. Unde se dusese Eliza? Disperat, se duse acasă la Lady Georgiana, unde fu

descumpănit. Se părea că Lady Georgiana plecase valvârtej după micul dejun, fără să spună nimic. Însoţitoarea ei, contesa de Sidlow, era peste măsură de nervoasă.

— Fata asta nebună tare de cap, spuse ea, plimbându-se prin încăpere. Am crezut că s-a dus la una dintre prietenele ei din oraş ca să discute despre ceva şi a vrut să stau deoparte, dar toate prietenele ei au negat asta. Nu ştiu ce o să mă fac acum... Fata asta o să mă bage în mormânt! I-am spus lui Wakefield de nenumărate ori că trebuie să o ţină mai bine în frâu şi, uite, domnule, asta este recompensa lui! Clătină furioasă din cap. Lord Sterling nu o să mai suporte prostiile ei, iar atunci unde o să ajungă? Oh, ce nebună am fost când am acceptat condiţiile lui Wakefield!

Hugh bănuia că Georgiana se putea să se fi dus la Eliza, indiferent unde se afla ea acum. O consolă absent pe Lady Sidlow şi, aflându-se în impas, se duse acasă.

Mary, slujnica, îşi aminti că Eliza scrisese o misivă înainte să plece. Wilkins adăugă că el o trimisese, aşa cum fusese însărcinat să facă, la prima oră a dimineţii, la Lady Georgiana Lucas. Hugh nu era surprins. Nu aflase unde se duseseră, dar măcar era cu o prietenă. De fapt, era convins că şi ducesa de Ware era cu ele.

Se trânti în fotoliul din biroul lui şi îşi lăsă capul pe spate. Nu dormise toată noaptea, plecase la Greenwich şi se întorsese şi era epuizat fizic şi mental. Îşi simţea ochii uscaţi şi înceţoşaţi. Dacă soţia lui voia să-l părăsească, trebuia să se ducă după ea sau să o lase? După felul în care se certaseră cu o noapte în urmă, poate că nu îşi mai dorea să-l vadă vreodată.

— Hugh?

El se chinui să deschidă ochii. Mama lui stătea în pragul uşii, îngrijorată. Surorile lui apărură lângă ea.

— Putem să intrăm, dragul meu?

El flutură o mână în aer, iar ea intră. Încercă să închidă uşa în urma ei, dar Edith şi Henrietta se împotriviră zgomotos.

— Lasă-le să intre, spuse el prudent.

„Gata cu minciunile!” Nicio minciună spusă nimănui.

— Eliza este bine? întrebă mama lui.

— Unde este? interveni Edith. Avea ochii roşii. Nu trebuia să o las să plece singură azi-noapte! Îmi pare aşa de rău, Hugh!

— Nu ştiu unde este. Îşi coborî privirea în mâini. Nu ştiu dacă o să se întoarcă.

Lui Rose i se tăie răsuflarea. Henrietta făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui? De ce să nu se întoarcă?

El se chinui să-şi ridice privirea. Toate trei erau atât de neliniştite, atât de îngrijorate pentru Eliza – ele, care i se opuseseră atât de tare la început. Nu fusese nevoie decât de farmecul liniştit al Elizei, de căldura ei sinceră, de dorinţa hotărâtă de a fi prietenoasă, iar toate trei se îndrăgostiseră de ea… la fel ca el.

— Când am început să-i fac curte Elizei, toate v-aţi întrebat de ce. Nu era genul de fată pe care ţi-o închipuiai pentru mine, spuse el, privind-o pe mama lui. Nu era legătura de familie pe care vi-o doreaţi, adăugă el spre surorile lui. Sincer, nu era nici fata pe care mi-o închipuiam eu pentru mine. Dar nu prea am avut de ales pentru că eram aproape falit, iar Eliza era o moştenitoare.

Mama lui păru surprinsă.

— Poftim? Nu… nu poate să fie adevărat. Tatăl tău…

— Tata mi-a lăsat prea puţin altceva pe lângă datorii, ipoteci şi împrumuturi. Şi-a cheltuit fondurile. A gonit majoritatea fermierilor şi a transformat pământurile în parcuri şi grădini. Aruncă o privire spre fiecare dintre surorile lui. A pariat, a cedat şi a cheltuit totul, inclusiv toate fondurile care ar fi trebuit să fie zestrea lui Edith şi a Henriettei.

Lui Edith i se tăie răsuflarea. Rose părea că avea să leşine, ţinându-şi ambele mâini strânse în jurul gâtului.

— Nu înţeleg! Mi-a promis mereu că o să aibă grijă de noi – de fete, de tine, de moşie, de mine…

— A minţit. Hugh ridică din umeri. Pe toată lumea. Ar fi trebuit să pun întrebări, dar nici n-am visat că se putea să fie atât de rău.

El oftă când mama lui se îndreptă împleticindu-se spre un fotoliu, albă ca varul.

— Tatăl Elizei a vrut ca fiica lui să se mărite cu un gentleman. A decis că eu eram candidatul potrivit, aşa că a cumpărat toate ipotecile, datoriile de onoare şi facturile neplătite – fiecare bucăţică de hârtie pe care o semnase tata şi prin care promitea vreo plată cuiva. Îi eram dator domnului Cross şi mi-a spus foarte limpede că, dacă mă însor cu fiica lui, toate datoriile aveau să fie iertate. Dacă nu o curtam, ei bine, mă dădea pe mâna magistraţilor.

— Ăsta este şantaj! răbufni Henrietta.

Hugh ridică un deget în aer în semn de încuviinţare. Începea să se simtă ameţit din cauza lipsei de somn.

— Aşa că, vedeţi voi, chiar am fost nevoit să o curtez. Dar ea… Oftă, amintindu-şi cum se aprinseseră ochii Elizei când se dusese să o viziteze, cât de încântată fusese şi cum se îmbujorase de uimire. Ea nu a fost ce m-am aşteptat să fie. Era blândă, bună, sensibilă… Tăia flori din grădina ei pentru nunta surorii cameristei. Este mai diferită de tatăl ei decât ar fi oricine altcineva. Aşa că, în ciuda unei opoziţii comune, m-am însurat cu ea. El se opri. M-am îndrăgostit de ea.

— Dar apoi… ce s-a întâmplat? şopti Edith. Îmi pare rău, Hugh, pentru cum m-am purtat cu ea, cu tine…

El îşi flutură mâna în aer.

— Ştiu, Edith. Cineva i-a povestit totul azi-noapte la bal. De fapt, chiar un prieten bun al tatii, domnul Richard Nesbit.

— Nesbit! Mama lui se ridică furioasă din fotoliu. Nemernicul! Nu a fost niciodată un prieten de-al tatălui tău. E un nenorocit mizerabil, *cum a îndrăznit?*

— Este un mârşav, încuviinţă Hugh.

— El… este prieten şi cu Lord Livingston, spuse Edith cu o voce tremurătoare. Domnul Benwick mi-a spus.

Hugh abia dacă încuviinţă din cap când auzi ce bănuia deja.

— Nu ştiu unde s-a dus Eliza. Cred că este cu prietenele ei, cu Lady Georgiana şi, probabil, cu ducesa de

Ware. I-a trimis o misivă lui Lady Georgiana înainte să plece azi-noapte.

— Se întoarce? strigă Henrietta. Ce o să faci, Hugh?

El se frecă la ochi. Se simţeau vinovate.

— Nu ştiu.

Era prea obosit şi prea îndurerat ca să se gândească acum.

— Oh, dar trebuie să te duci după ea, exclamă mama lui. Dacă o iubeşti, trebuie!

— Nu ştiu unde s-a dus, sublinie el din nou. Şi nu ştiu dacă mă mai vrea. I se năzări în minte o imagine cu chipul soţiei lui, palid din cauza ororii şi umilinţei. Dacă nu mă mai iubeşte?

— Nu!

— Ba bineînţeles că te iubeşte!

— Nu trebuie să te gândeşti la asta, Hugh!

El se sprijini în coate pe birou şi se frecă din nou la ochi.

— Ştie că am minţit-o de fiecare dată când am vizitat-o, când o curtam. Voi aţi putea să iertaţi pe cineva care a făcut asta? El se uită la Edith. Nu este prea departe de ce ţi-a făcut Benwick.

Ea se aprinse furioasă în obraji.

— Nu este nici pe departe acelaşi lucru.

Hugh îşi odihni capul între mâini. O rănise serios pe Eliza, ceea ce era exact acelaşi lucru.

Pentru o clipă, cu toţii rămaseră tăcuţi. Ameţit, Hugh se întrebă dacă fusese mai bun decât Reggie Benwick. Când o părăsise pe Edith, toată lumea fusese de acord că nu o mai merita, iar acum sora lui îl dispreţuia pe bărbatul pe care crezuse la un moment dat că îl iubise. Iar Elizei i se păruse corect să fie aşa…

Mâna mamei se odihni pe ceafa lui, rece şi blândă.

— Capul sus! îi spuse ea încet. Mergi înainte! Exact ceea ce obişnuia să spună tatăl lui. Hugh înălţă capul. Rose era palidă, dar expresia de pe chip îi era hotărâtă. Eliza te iubeşte, dragul meu. Este limpede în fiecare cuvânt pe care îl spune, în fiecare privire. Trebuie să-i oferi o şansă ca să

te ierte. Trebuie să te duci după ea.

— Ştiu. Dar unde? El trase adânc aer în piept. Bănuiesc că o să încep cu Chiswick – poate că s-a dus la prietena ei, ducesa de Ware, sau poate că i-a spus ducesei unde pleacă.

Cineva scoase un sunet discret.

— Da, Henrietta? întrebă Rose.

— Eu… eu aş putea să ştiu unde este, spuse sora lui pe un ton scăzut.

Hugh era în picioare înainte să apuce ea să termine şi nu se mai simţea deloc obosit.

— Unde? De unde ştii, Henrietta?

Ea se cutremură în scaun.

— Nu sunt sigură… Te rog să nu crezi că am ştiut în tot timpul ăsta şi pur şi simplu n-am vrut să-ţi spun…

— Unde? întrebă el apăsat.

— Vorbea cu mult drag despre şcoala ei. Spunea că directoarea îi era apropiată ca o mamă, iar într-un moment ca ăsta…

— Şcoala ei?

Da… El îşi aminti de picnicul lor.

Henrietta încuviinţă din cap.

— Şcoala doamnei Upton, în Hertfordshire.

Capitolul 31

Eliza nu ştiuse cum avea să fie primită, dar doamna Upton o întâmpină cu aceeaşi căldură cu care o primise cu mai bine de zece ani în urmă, când Eliza trecuse pragul şcolii la vârsta de opt ani, micuţă pentru vârsta ei, banală, neliniştită şi foarte timidă. Pe măsură ce anii se scurseseră, se întâmpla ca alte fete să spună pe la colţuri că Eliza fusese acceptată acolo doar pentru că tatăl ei făcuse o donaţie mare şcolii, că ea nu avea să fie niciodată cu adevărat o lady. Dar doamna Upton nu o tratase niciodată altfel decât pe fiicele ducilor şi viconţilor; de fapt, hotărârea

Elizei de a deveni o lady o determinase pe directoare să o îndrăgească, iar femeia care îşi făcea deseori timp să o ajute pe Eliza în afara orelor de clasă.

Acum, femeia mult mai în vârstă o conduse într-un birou simplu, dar elegant şi îi turnă o ceaşcă de ceai. Se scuză că era nevoită să se ocupe de elevii şi de profesorii ei, dar o invită pe Eliza să se facă mai comodă. Ea fu bucuroasă să fie lăsată singură. Îşi bău ceaiul şi hotărî să se plimbe prin grădinile şcolii în care îşi petrecuse atâţia ani.

Avea noroc că şcoala nu era departe de Greenwich. Asta nu însemnase că Eliza putuse să revină acasă în fiecare vacanţă, dar îşi invitase prietenele. Orfana Sophie venise de fiecare dată, iar Georgiana fusese prezentă aproape la fel de des, scăpând din casa mohorâtului ei frate mai mare. Dar acolo Eliza fusese aproape la fel de fericită ca acasă. Lecţiile fuseseră solicitante, profesorii stricţi, dar amabili, iar ea se străduise să devină o lady respectabilă ca mama ei şi un motiv de mândrie pentru tatăl ei.

Eliza se opri la gardul padocului, privind cum fete care aveau pe jumătate vârsta ei îşi ghidau caii în ring, îmbrăcate în costume frumoase de călărie, sub ochiul atent al profesoarei de bune maniere şi a doi rândaşi. Doamna Upton credea că o doamnă trebuia să fie desăvârşită şi în stare să demonstreze asta, fiind în acelaşi timp elegantă. Padocul fusese făcut în anul în care venise Eliza. Îşi odihni mâinile pe gard şi se întrebă dacă tatăl ei plătise pentru el. Îşi dorise atât de mult ca ea să fie o lady! Insistase ca ea să vină la şcoala aceea, care educa şi desăvârşea fetele din aristocraţie, fiicele lumii bune, ale nobililor şi ale diplomaţilor. Da, se gândi ea, ar fi plătit pentru orice ca să se asigure că era acceptată acolo.

I se strângea inima când se gândea la câte lucruri trebuia să fi manipulat *papa* în viaţa ei. Îi plăcuse la nebunie Şcoala doamnei Upton, aşa că putea să-l ierte pentru asta, dar Hugh… Cum putuse să se gândească tatăl ei că era acceptabil să-i cumpere un soţ? Mâna i se încleştă în pumn când îşi dădu seama că aceea era minciuna care durea cel mai tare. Hugh ce alternativă avusese?

Ea oftă şi continuă să se plimbe prin grădinile în care învăţase pentru prima dată cum să se ocupe de trandafiri şi îşi descoperise pasiunea pentru flori. Ştia cât de mult îi păsa lui Hugh de mama şi de surorile lui. Tatăl ei îi oferise mijloacele de a le salva pe toate, şi el acceptase oferta.

Dar nu orbeşte sau fără milă.

„Am făcut-o doar pentru că am crezut că exista o şansă să fim fericiţi”, îi spusese el.

Eliza se gândi la ziua petrecută la Primrose Hill, când el îi spusese că o iubea. Îşi dorea cu disperare să creadă. Dar era adevărat? Era cu putinţă? Putea să o iubească după felul în care fusese manipulat? Ea se îndrăgostise de el nebuneşte, cu pasiune, dar, recunoscu ea în cele din urmă, nu cu onestitate. Dragostea ei încolţise nu foarte adânc, hrănită de visurile ei de fată. Observase că el nu îşi exprima niciodată dragostea faţă de ea, dar nu i-o ceruse niciodată, de parcă ar fi ştiut că nu avea să o facă.

Îi spusese că fusese sincer măcar în privinţa aceea, că nu declarase niciodată că o iubea. De fapt, îi spusese că nu o declarase *până când* nu vorbise serios. Sau pur şi simplu îşi dorea să creadă ce spunea, acum că erau căsătoriţi până când moartea avea să-i despartă?

După ce stătu destul de mult timp în grădină, se întoarse în casa principală. Doamna Upton o întâmpină, cordială şi răbdătoare, şi reveniră în birou.

Îi spuse doar că nu ştia ce să facă; că era într-un impas şi avea nevoie de un loc în care să se gândească. Doamna Upton nu insistentă – era urât să-ţi bagi nasul. Discutară despre alte lucruri banale, care avură un efectul liniştitor de a-i distrage Elizei atenţia. Treptat, subtil, întrebările doamnei Upton o făcură să discute despre Londra. Apoi începu să descrie evenimentele de societate la care participa, ceea ce duse la menţionarea noii ei familii şi, în cele din urmă, a căsniciei.

— Ce te-a făcut nefericită, draga mea? întrebă doamna Upton în cele din urmă. Îmi închipui că este ceva foarte serios dacă ai venit până în Kings Langley, nu?

Eliza amestecă în ceai. Cum să pună problema?

— Da, doamnă, murmură ea.

— A fost ceva ce a făcut tatăl tău?

Ea înălţă brusc capul la auzul întrebării.

— Cum aţi ştiut?

Doamna scoase un sunet dispreţuitor.

— Dintotdeauna m-am temut ca domnul Cross să nu te forţeze prea tare. Era atât de hotărât să te facă să devii o lady! Îmi amintesc că a cerut ca aici să împarţi dormitorul cu cea mai eligibilă fată. Ea zâmbi la expresia îngrozită de pe chipul Elizei. Am refuzat să-i promit un asemenea lucru. Era mult mai important să interacţionezi cu tinerele care puteau fi influenţe bune, dar şi prietene. Ştiu că lumea din înalta societate nu este întotdeauna bună, dar tu aveai o inimă bună. O fată superficială, mândră, ţi-ar fi zdrobit spiritul. Femeia sorbi din ceai. Totuşi, tatăl tău nu a fost de acord cu mine. Este un om foarte insistent.

— Da. Eliza se încruntă la auzul dovezii că tatăl ei uneltise să o manipuleze încă de când era copilă. Aţi făcut bine când l-aţi contrazis. Vă mulţumesc.

Directoarea zâmbi.

— Am spus că eu decid care sunt regulile propriei mele şcoli. Am crezut mereu că, dacă cedez în faţa unui părinte, până la urmă o să fiu încolţită din toate părţile de cereri de la fiecare dintre ei până când nu mai reuşesc să mulţumesc pe nimeni.

Cu siguranţă, aşa ar fi făcut tatăl ei.

— Cum vă menţineţi fermă în faţa unui părinte? întrebă ea. Trebuie să insiste în privinţa anumitor lucruri – la urma urmei, toţi plătesc taxa.

— Am puterea de a-i refuza, răspunse doamna Upton. Şi am făcut-o. Ea zâmbi. Dar, de cele mai multe ori, încerc să fiu fermă fără să refuz o fată pe care vreau să o primesc la şcoală. Am o mare slăbiciune pentru tinerele care şi-au pierdut mama. Este şi aşa destul de greu să fii femeie în lumea asta; să fii o femeie fără mamă este mare păcat.

Da, Eliza ştia. Se întrebase deseori cât de diferit ar fi fost *papa* dacă mama ei ar mai fi fost în viaţă.

— *Papa* intervenit în căsnicia mea. Nu ştiu *ce* altceva

să spună. Mă tem că este ceva de neiertat.

— Este chiar grav, încuviinţă doamna Upton. Sper că nu a făcut-o ca să prevină abuzul lui Lord Hastings.

— Nu! Hastings nu ar face *niciodată* aşa ceva, afirmă Eliza.

— Dar a dus la o ruptură cu el, deduse femeia mai în vârstă. Altfel, cred că nu te-ai mai afla aici.

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu Eliza.

— Iar eu nu pot să-ţi zic, rosti doamna Upton cu blândeţe. Dacă te-am învăţat ceva în timpul petrecut aici, ştii prea bine ce să faci.

Ştia. Doamna Upton îşi dorea ca tinerele domnişoare să fie sigure pe ele şi capabile. Ar fi fost minunat să i se ofere o soluţie, dar Eliza ştia că trebuia să o găsească singură.

— Dar ce ar face o lady?

Doamna Upton zâmbi.

— O lady se comportă cu graţie şi curaj. Totuşi, fiecare este şi femeie cu pasiuni, speranţe şi sentimente. Numai o femeie poate să decidă ce îşi doreşte inima ei. Făcu un semn delicat din mână. Apoi acea lady o să meargă pe calea aleasă cu graţie şi curaj.

O bătaie în uşă le întrerupse, iar doamna Upton se duse să deschidă. Eliza îşi sorbi ceaiul şi se gândi, în vreme ce directoarea se angajă într-o discuţie în linişte. Ştia ce-şi dorea inima ei, dar cum să reuşească? Cum să-şi repare căsnicia, întemeiată pe o asemenea minciună, atât cu graţie, cât şi cu curaj?

— Lady Hastings, spuse doamna Upton şi îi întrerupse firul gândirii, ai musafiri. Să le permit să intre?

Eliza încremeni.

— Cine este?

— Îndrăznesc să spun că o să fie bine-veniţi, spuse directoarea cu un zâmbet. Ai avut mereu încredere în sfatul lor pe vremea când erai mai tânără, chiar şi când domnişoara Graham te-a îndrumat pe căi greşite.

Sophie. Prietenele ei ştiuseră unde avea să se ducă. Cu un nod în gât, Eliza încuviinţă din cap şi, o clipă după

aceea, Sophie intră valvârtej în încăpere, cu Georgiana la câţiva paşi în urma ei. Se luară în braţe fără să rostească vreun cuvânt, iar doamna Upton plecă discret din încăpere, închizând uşa în urma ei.

— Trebuia să-mi închipui că o să mă găsiţi, spuse Eliza, încercând să-şi ascundă lacrimile care i se iviră brusc în ochi.

— Am fi fost aici mai devreme dacă menţionai în scrisoare, spuse Georgiana.

Ea scoase o batistă şi i-o întinse.

Eliza râse printre lacrimi şi se şterse pe obraji.

— Nici nu ştiam că o să ajung aici până azi-dimineaţă! Sunt aici de câteva ore.

— Câteva ore în care puteam să fim aici ca să te susţinem, rosti Georgiana cu încăpăţânare.

Eliza râse din nou, mai slab de astă dată.

— Mă mir că sunteţi aici. Lady Sidlow nu a venit cu voi?

— Las-o, spuse Georgiana, cu o îmbujorare vinovată în obraji. Ştiam că nu o să fie de acord, aşa că nu i-am spus.

— Aţi fugit?

— Eu m-am dus direct la Sophie. Georgiana clătină din cap la expresia îngrozită a Elizei. De atunci, am fost însoţită.

— Oh, nu! Eliza se uită cu regret la Sophie. Iar tu erai la ţară cu Excelenţa Sa…

— Excelenţa Sa este jos în trăsură, îi spuse Sophie. Gata cu noi. Ce s-a întâmplat cu tine?

Aşa vorbea Sophie – scurt şi la obiect. Starea de spirit a Elizei se prăbuşi din nou, după încântarea bruscă pe care i-o provocase apariţia prietenelor ei. Dar cum să le explice? Era prea umilitor, prea îngrozitor, prea dureros.

— Ce ţi-a făcut Hastings? întrebă Georgiana. De ce Dumnezeu l-ai părăsit?

— Tata l-a mituit să mă curteze, se auzi spunând Eliza. S-a prefăcut că mă admiră. A făcut dragoste cu mine. Dar el… el nu a simţit nimic pentru mine.

Georgianei i se tăie răsuflarea, dar Sophie se încruntă.

— Avem nevoie de mai multe explicaţii. Şi de ceai.

Mereu cea raţională, ea ceru să li se aducă ceai, iar în scurt timp, erau aşezate în jurul mesei. Treptat, Eliza reuşi să le spună toată povestea. Exclamaţiile de groază şi şoc ale Georgianei o îndemnară să continue, la fel întrebările directe ale Sophiei.

— Este intolerabil!

Georgiana se ridică brusc când Eliza ajunse la finalul poveştii.

Sophie îi spuse să tacă, cu privirea aţintită spre Eliza.

— Îl iubeşti pe Hastings?

Eliza se înroşi nefericită.

— Da. Cu disperare.

Chiar şi după ce descoperise minciunile.

— Vrei să ai o căsnicie fericită cu el.

— Da.

Nu îşi dorise niciodată altceva.

— Atunci trebuie să ai încredere în el, zise Sophie cu blândeţe. Măcar până când se dovedeşte că nu este demn de încredere. Nu asta mi-ai spus?

— Atunci era altfel!

Eliza fu şocată să îşi audă propriile cuvinte întoarse asupra ei. Înainte ca Sophie să se fi măritat cu ducele, păstrase multe secrete în relaţia cu el, fiind nesigură de afecţiunea lui. Eliza fusese convinsă că Ware o iubea – cine să nu se îndrăgostească de Sophie cea atât de frumoasă, deşteaptă şi curajoasă? Dar nu fusese atât de încrezătoare. Eliza o asigurase că, dacă îi încredinţa adevărul, ducele avea să o iubească şi mai mult.

— Ducele era îndrăgostit nebuneşte de tine…

— Asta credeai tu, sublinie Sophie, iar eu speram să fie aşa. Dar n-am ştiut până când nu i-am mărturisit crudul adevăr. Credeam că o să fie dezgustat şi o să plece fără niciun cuvânt, fără să-şi mai dorească să mă vadă vreodată.

Eliza rămase cu gura căscată. Povestea se asemăna teribil cu ceea ce îi făcuse ea lui Hugh.

— Sophie, s-a prefăcut că o iubeşte când de fapt nu o iubea! interveni Georgiana. Sigur că asta merită o pedeapsă.

— S-a prefăcut? Sophie o urmărea pe Eliza. I-a spus că nu a susţinut niciodată că o iubeşte până când nu a iubit-o cu adevărat.

Georgiana flutură mâna în aer.

— A lăsat-o să creadă asta!

„Am crezut asta pentru că voiam să fie adevărat”, se gândi Eliza cu o strângere de inimă.

— Aşa cum ai făcut-o pe Lady Sidlow să creadă că o trimiţi pe Nadine să cumpere ziare de scandal, nu ultimul roman de la Minerva Press?

Sophie şi Georgiana continuară să se ciondănească.

— Cumpără şi ziare de scandal, i-o întoarse Georgiana. Ştii să mă strecor, Sophie. Dar nimănui nu i se întâmplă nimic dacă citeşte câteva romane, în timp ce Hastings…

— Nu el mi-a frânt inima, spuse Eliza încet. Nu Hugh este de vină pentru asta.

Cuvintele acelea le făcură pe prietenele ei să tacă. Sophie şi Georgiana schimbară priviri întunecate. Ştiau că se referea la tatăl ei, care fusese aproape ca un tată şi pentru ele.

Dar Hugh nu o minţise. Tăcuse deoarece ştia că adevărul avea să o rănească, dar nu îşi propusese să o mintă. Tatăl ei, da. Hugh simţise că nu avusese de ales decât să o viziteze şi o curtase întrucât crezuse că aveau să fie fericiţi. Ceea ce sugera că, dacă nu ar fi crezut întocmai, nu ar mai fi cerut-o în căsătorie şi nu s-ar fi însurat cu ea.

Poate că ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să plece de la el.

Chiar când începu să se teamă că făcuse o greşeală teribilă, se auzi o bătaie în uşă, înainte ca doamna Upton să intre.

— Îmi pare rău, doamnelor, Excelenţă, dar ai alt vizitator. Lord Hastings este jos şi doreşte să te vadă.

Elizei îi tresări inima în piept şi fu copleşită de dor.

Încuviinţă înainte să apuce să se gândească mai bine.

Reuşi să-şi dea seama, după ecoul paşilor lui pe scările fără covor, că el le urca în fugă. Doamna Upton lăsase uşa deschisă, iar el se ivi în prag şi se prinse cu ambele mâini de cadru.

— Eliza, spuse el, cu vocea marcată de uşurare. Slavă Cerului!

— Ai venit să te umileşti, domnule? întrebă cu răceală Georgiana.

Eliza se îmbujoră. Hugh nu îşi luă nicio clipă ochii de la ea.

— Da.

Vocea îi era aspră, ascuţită de epuizare.

— Ei bine… începu Georgiana.

Dar Sophie o întrerupse:

— Hai cu mine să vedem ce face Ware.

O apucă de braţ şi o trase după ea din încăpere.

Hugh trecu pragul şi închise uşa. Părea înspăimântat, nebărbierit şi avea cearcăne. Eliza recunoscu hainele pe care le purtase în seara de dinainte.

— Eliza. Eşti… eşti bine?

Îşi dorea să fugă spre el şi să-l sărute, să-l liniştească şi să-l răsfeţe chiar după tot ce se întâmplase.

— Da. Ea îşi drese glasul. Arăţi groaznic.

Urma unui zâmbet îi traversă chipul. El coborî privirea.

— Trebuia să-mi fac timp ca să mă bărbieresc. Aşa mi-a spus Edith, dar nu mai puteam să aştept.

Inima ei tresări în piept.

— De unde ai ştiut că o să vin aici? întrebă ea în schimb.

— De la Henrietta. Zâmbetul lui deveni puţin mai larg, mai puţin mâhnit când văzu că era uimită. I-ai vorbit cu atâta drag despre locul acesta! În plus, asta m-a făcut să-mi amintesc de picnicul nostru, când mi-ai povestit şi mie. Nu erai acasă la tatăl tău în Greenwich, deci merita să încerc aici.

— Ai fost la Greenwich.

Ea încercă să întrebe cu calm, dar vocea îi tremura.

Ce îi spusese *papa?* Ce îi spusese el lui *papa?*

— Azi-dimineaţă. El îşi frecă maxilarul. Eu şi tatăl tău nu o să fim niciodată prieteni.

Eliza simţi un gol în stomac.

Hugh o privi cu ochi plini de dorinţă.

— Te iubeşte atât de mult încât nu mai are nicio morală şi nicio reţinere când vine vorba de ceea ce crede că o să te facă fericită.

Papa nu îşi ceruse iertare.

— A greşit, şopti ea. Ceea ce a făcut a fost îngrozitor.

Hugh încuviinţă din cap.

— Sunt conştient de asta. Dar mi-a spus ceva ce aproape că m-a făcut să-l iert.

Eliza se încordă.

— Mi-a spus că a vrut doar ca eu să mă uit la tine. Că, dacă te cunoşteam, aş fi văzut ce comoară erai. El se opri. Iar în privinţa asta, a avut perfectă dreptate. Şi, chiar dacă îi detest metodele, nu pot să-l urăsc pentru că mi te-a prezentat. Pentru acţiunile mele ulterioare, îmi asum toată responsabilitatea. A fost greşit din partea mea să te înşel, indiferent ce mi-ar fi cerut el. A fost greşit din partea mea să-ţi fac curte într-un mod atât de calculat. El îşi ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă la loc. Dar nu-mi pare rău că m-am însurat cu tine.

Ea îşi dorea atât de tare să fugă la el, încât îşi încordă picioarele în pantofi în efortul de a nu se mişca.

— Ai zestrea mea, să ştii, spuse ea, încercând să fie raţională şi rece. Nimeni nu poate să ţi-o ia. Nu trebuie să spui nimic din ce nu crezi cu adevărat.

Maxilarul lui se încordă, iar ochii i se aprinseră primejdios.

— Tatăl tău m-a constrâns cu 80.000 de lire. Am de gând să i le restitui, fiecare sfanţ nenorocit din mita lui afurisită. Din partea mea, n-are decât să lase restul averii spitalului de orfani. N-am venit azi aici pentru bani. Eu chiar m-am îndrăgostit de tine, în ciuda tatălui tău şi a uneltirilor lui, şi nu vreau să te pierd pentru că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care ai aterizat la picioarele mele,

udă şi murdară după baia lui Willy.

Inima ei bătea plină de speranţă şi de nerăbdare.

— Este adevărat?

— Fiecare cuvânt, spuse el cu o voce scăzută. Nu există decât adevăr între noi acum, pentru totdeauna.

Din proprie iniţiativă, picioarele ei începură să meargă. Hugh făcu doi paşi şi o prinse în braţe, lipind-o de el. Eliza se agăţă de el şi îşi îngropă faţa în gâtul lui, inspirând adânc parfumul cunoscut. Trecuse doar o zi? Orele se scurseseră de parcă trecuse o veşnicie de când fuseseră la balul Montgomery.

El scoase o hârtie din buzunar şi o puse în mâna ei.

— Păstrează asta, spuse el cu răsuflarea întretăiată. Păstreaz-o până când îmi plătesc toate datoriile pe care le-a cumpărat tatăl tău şi pe care le-a ţinut deasupra capului meu. Apoi, poţi să mi-o dai înapoi ori să o rupi şi să pleci. Dar, te rog… Dă-mi o şansă să-ţi dovedesc loialitatea mea!

Inima i se opri în piept când recunoscu o copie a documentului căsătoriei lor.

El îi ridică uşor bărbia până când îi întâlni privirea.

— Te vreau pe tine pentru mine, dragostea mea. Dacă tu nu mă mai vrei…

— Te vreau, spuse ea, şi clipi ca să nu plângă.

— Păstrează asta, repetă el şi îşi puse mâna peste a ei, încă ţinând strâns documentul căsătoriei lor. Până când o să fii sigură.

Eliza se gândi că avea să fie mereu sigură, dar încuviinţă din cap. El îşi odihni fruntea pe a ei şi răsuflă uşurat.

— Mulţumesc, şopti el.

Ea îl strânse în braţe, strecurându-şi degetele în părul lui, zâmbind când simţi cum se agăţa de ele. Poate că el avea dreptate. Ceea ce făcuse tatăl ei nu avea scuză, dar putea să fie iertat într-o bună zi. Dacă *papa* avea dreptate în privinţa amândurora – că Eliza ar fi rămas pentru totdeauna ascunsă la ea acasă, cu grădina şi câinii ei, iar Hugh s-ar fi îndrăgostit de ea dacă ar fi avut ocazia să o cunoască poate că reuşea să-l ierte.

Dar nu acum, când inima ei încă suferea, ci într-o bună zi. Poate.

— Mă bucur că ai venit după mine, şopti ea. Când el îşi odihni capul pe umărul ei, ea se întoarse şi îi apăsă un sărut pe obraz. Mulţumesc.

Umerii lui Hugh se cutremurară uşor.

— Dacă aş fi avut măcar o îndoială în privinţa asta, aş fi fost gonit din Londra de familia mea furioasă. Şi ele îşi doresc să te întorci – îndrăznesc să spun că mai mult decât îşi doresc să mă întorc eu, după ce le-am mărturisit ce am făcut.

Ea se înroşi.

— Nu, sigur că îşi doresc ca tu…

— Eliza! El îi cuprinse obrazul în palmă. Nu le-am spus niciodată în ce situaţie ne-a lăsat tata. Credeam că le protejez, dar, de fapt, doar le minţeam. Tu, pe de altă parte, nu le-ai minţit niciodată. Ai fost bună, grijulie, iubitoare, respectuoasă, cum eşti de obicei, iar ele – asemenea mie –, de îndată ce te-au cunoscut, te-au iubit. El se opri. Ei bine, nu în felul în care te iubesc eu, dar sunt convinse că ar trebui să fac orice îmi este cu putinţă să te conving să te întorci acasă.

Documentul căsătoriei era mototolit între ei.

— Ai spus deja tot ce trebuia să spui ca să mă convingi, îi zise ea.

Buzele lui se arcuiră.

— Să o spun din nou?

Ea încuviinţă din cap.

— Te iubesc. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

La ultimul *te iubesc,* buzele ei rostiră cuvintele în acelaşi timp cu ale lui. Hugh zâmbi larg şi i se zări gropiţa din obraz.

— Doamna mea. Soţia mea iubită.

— Soţul meu iubit. Ea se ridică pe vârfuri şi îşi apăsă buzele pe ale lui. Du-mă acasă!

Epilog

14 luni mai târziu
Cornwall, moşia Rosemere

Razele soarelui se strecurau printre draperii, reflectându-se pe marginea patului şi, în cele din urmă, pe chipul ei. Eliza strâmbă din nas când licărirea o trezi din somn.

— Şşşt, se auzi vocea lui Hugh în urechea ei. Mâna lui se odihni pe şoldul ei înainte să urce agale spre coaste. Visam o femeie frumoasă în patul meu şi iată că am găsit una. Frumoasa mea din pădurea adormită.

Ea zâmbi fără să deschidă ochii.

— Frumoasa şi voluptuoasa mea din pădurea adormită.

El îi cuprinse sânul cu un geamăt uşor de încuviinţare.

— Nu dorm, şopti ea.

— Cu atât mai bine. O sărută pe ceafă. Aş putea să te conving să mă laşi să-mi fac de cap cu tine.

Ea zâmbi şi se întoarse cu faţa în braţele lui.

— Aşa sper.

Mâinile lui se opriră; expresia de pe chipul lui deveni serioasă.

— Da?

Eliza încuviinţă din cap. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse dragoste cu ea aşa cum trebuia – prea mult timp. Hugh gemu, se rostogoli peste ea şi îi acoperi faţa cu sărutări până când ea râse din nou.

Dintr-odată, un zgomot îi făcu să încremenească. Willy, într-un coş lângă şemineu, înălţă capul. Eliza privi îngrijorată spre colţul întunecat din încăpere, dar Hugh îi întoarse faţa spre el.

— Nu scoate niciun sunet! spuse el pe nerăsuflate. Nici măcar unul, Eliza.

— Hugh! Nu, nu putem… Oh, Dumnezeule…

El îi acoperi gura cu mâna ca să-i zădărnicească protestul. Cealaltă mână se strecură pe sub cămaşa de

noapte şi se mişcă între picioarele ei. Ea clătină febril din cap, chiar când îşi desfăcu picioarele pentru el, iar Hugh schiţă doar un zâmbet păcătos. Eliza îi dădu ochii peste cap când el o atinse ferm.

Făcu dragoste cu ea pasional, dar delicat şi într-o tăcere deplină. De fiecare dată când Eliza gemea, gura lui o acoperea pe a ei, făcând-o să tacă atunci când ar fi putut să ţipe de pasiune. O făcu să se cutremure, să se zvârcolească şi să-şi arcuiască şoldurile spre ale lui rugător, până când el o pătrunse tare şi la fel de disperat ca ea.

Aproape în aceeaşi clipă în care încetară să se mişte, găsind extazul unul în braţele celuilalt, scâncetul agitat se auzi din nou dinspre colţ. În câteva minute, deveni un plânset slab.

— S-a trezit, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Şi eu. Soţul ei se mai mişcă o dată deasupra ei, cu chipul înflăcărat de pasiune. Dumnezeule, cred că am văzut raiul!

Ea îşi arcui o sprânceană şi îi atinse gropiţa.

— Nu mi-am dat seama că ai fost aşa de nesatisfăcut în ultimele două luni.

Hugh zâmbi larg. Părul i se ridicase în bucle ciufulite în jurul feţei, dându-i un aer sălbatic, libertin.

— Nesatisfăcut? N-am spus niciodată asta. Dar există grade şi grade de satisfacţie…

Ea râse, iar el o sărută din nou.

Plânsetul slab deveni plâns în toată regula.

Hugh se ridică din pat şi traversă încăperea, întorcându-se cu fiul lui de şase săptămâni în braţe. Eliza se ridică între perne şi se întinse spre bebeluş, inima aproape ieşindu-i din piept din dragoste pentru cei doi. Willy sări pe pat şi se aşeză protector lângă ea, aşa cum făcea de obicei când îl hrănea pe Simon. Îi adora pe toţi trei, se gândi Eliza.

Mai târziu, când dădaca luă copilul, iar Willy alerga prin grădinile mari alături de Angus, Eliza se spălă şi se îmbrăcă. Se uită prin sertarele măsuţei de toaletă în căutarea agrafei preferate de păr, în vreme ce Mary îi pieptănă şi îi prinse părul. Atunci ea găsi o hârtie împăturită

şi uitată în caseta de bijuterii.

— Poţi să pleci, Mary, îi spuse ea slujnicei, ţinând hârtia strânsă la piept. Mary făcu o reverenţă şi plecă, iar Eliza se duse la uşa camerei de garderobă, unde Hugh se îmbrăca. Hugh, spuse ea. Vino aici!

— Oricând vrei tu, draga mea.

El îşi prinse un ac de lavalieră şi veni spre ea.

Erau deja căsătoriţi de un an şi jumătate, iar Elizei încă nu îi venea să creadă. Nu doar că el era cu atât mai chipeş acum, cu părul puţin mai lung şi ceva culoare în obraji, dată de soarele din Cornwall, dar felul în care se uita la ea devenise mai înflăcărat şi mai devotat. Chiar şi când se rotunjise în perioada în care aştepta copilul, abia reuşind să mai traverseze încăperea, el îi spunea că era frumoasă. Odată, în mijlocul unei crize inexplicabile de plâns, Eliza îi zisese că trebuia să fie ori orb, ori îndrăgostit, iar el izbucnise pur şi simplu în râs şi răspunsese că era îndrăgostit nebuneşte de soţia lui.

Eliza se gândi că fusese fericită în ziua nunţii, dar ceea ce simţea acum era cu totul altceva. Nu doar îndrăgostită până peste cap, ci convinsă, fără nicio îndoială, că nu mai exista alt bărbat în lume pentru ea, iar ea era tot ce îşi dorea el.

Fără vreun alt cuvânt, ea îi întinse hârtia. Nedumerit, o despături, apoi privirea lui uimită se întoarse iute spre ea.

— Tu mi-ai spus să o păstrez, îi aminti ea. Până când aveam să fiu sigură de tine. Îşi prinse mâinile la spate ca să ascundă faptul că începuseră să tremure dintr-odată. Să ştii că sunt singură de mult timp.

Încet, Hugh împături la loc copia şifonată a actului de căsătorie pe care i-o dăduse cu luni în urmă, în biroul doamnei Upton.

— Atunci de ce acum?

Ea zâmbi, cu un aer uşor vinovat.

— Fiindcă ştiu că în tot timpul ăsta l-ai plătit pe *papa* fără să ştiu.

Colţurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet straniu. Ea se opusese acelui plan, spunând că tatăl ei le era dator

amândurora, iar Hugh se prefăcuse că se supusese dorinţelor ei.

— Atunci ştii că am de gând să plătesc până la ultimul sfanţ datoriile tatii.

— Da. Am tot corespondat cu *papa.*

Ea se opri. Avusese nevoie de luni întregi ca să se liniştească suficient încât să îi scrie tatălui ei. Primele scrisori fuseseră scurte şi rezervate; tatăl ei era un bărbat încăpăţânat, iar ea nu se aşteptase ca bărbatul să-şi recunoască vina cu uşurinţă.

Dar, în cele din urmă, o făcuse. Mărturisise că se înşelase şi că îi era dor de ea. Îi spusese că nu mai vorbea cu Robert Grenville şi David Southbridge, fiindcă îşi dăduse seama că erau nedemni de încredere şi alunecoşi. Îşi cumpărase un câine, chiar dacă pretindea că era ceva temporar. Eliza simţea că inima tatălui ei se schimbase, iar când îi spusese că aştepta un copil, bucuria lui fusese palpabilă, dar umilă. Nu întreba niciodată dacă putea să vină să-i vadă pe ea sau pe copil, chiar dacă speranţa se simţea în fiecare scrisoare.

În plus, îi spusese că Hugh îi dădea bani în fiecare trimestru. La început, se plânsese de asta, apoi observase pur şi simplu că Hugh era insistent şi părea să ştie ce datorii avea tatăl lui. Eliza îi spusese să doneze banii spitalului pentru orfani dacă nu-i voia, iar el bombănise. Dar, la două săptămâni după aceea, primise o scrisoare de mulţumire de la directorul spitalului. Tatăl ei donase banii în numele ei.

Soţul ei o privi vreme îndelungată.

— L-ai invitat să vină în vizită, nu-i aşa?

— Nu, răspunse ea. Nu aş face niciodată asta fără să vorbesc tine. Dar… vreau să-l invit. Vreau să-l vadă pe Simon.

El se întinse să o ia de mână.

— Bine.

Eliza tresări.

— Bine? Eşti de acord?

— Înseamnă că l-ai iertat. El zâmbi trist. După cum

ştiam că o să faci. Ai o inimă prea bună. Sigur, ar trebui să-l inviţi când o să fii pregătită să-l vezi.

— Eşti de acord? întrebă ea şovăitor. *Papa* a fost foarte nedrept cu tine.

Hugh îi sărută mâna şi zăbovi cu buzele peste pulsul ei.

— Nedrept! Am obţinut de la el ce avea mai bun, pentru că te am pe tine, iar acum pe micuţul nostru Simon. Dacă vine în vizită, probabil o să mă simt obligat să-i mulţumesc pentru asta. Aşa că nu trebuie să iau eu decizia asta, ci tu. Ce fel de soţ crezi că sunt?

— Cel mai bun, răspunse ea. I se puse un nod în gând când îi zâmbi. Singurul pentru mine.

— Sunt bucuros să aud asta, rosti Hugh şi o trase spre el. Pentru că nu o să te las niciodată să pleci.

Mulţumiri

Scrierea unei cărţi poate părea strădania unei singure persoane, o autoare aplecată asupra laptopului scriind. În realitate, este nevoie de o întreagă echipă ca să se tipărească o carte. Mulţumirile mele înflăcărate sunt pentru Rebecca Smartis, care a citit în detaliu acest manuscris şi a făcut modificări nepreţuite; pentru incredibila mea editoare, Lyssa Keusch, care întotdeauna îmi face cărţile mai valoroase, şi pentru Privanka Krishnan, asistenta ei; pentru Pam Jaffee şi Caroline Perny, oameni extraordinari de la PR (şi partenerele mele preferate la brunch); pentru prietenele mele Katharine Ashe, Maya Rodale şi Eve Silver, pentru comentariile lor înţelepte şi tranşante despre viaţă şi scris făcute la momentul potrivit; şi pentru cei din familia mea, pentru că au plimbat câinele, au ignorat curăţenia făcută în treacăt, mi-au comandat mâncare şi mi-au oferit bucurie şi iubire când cartea mi-a dat bătăi de cap.